

IX 9Semne

Ce este

Evanghelia?

Greg Gilbert

Cuvânt înainte de D. A. Carson

Ce este Evanghelia?

„Greg Gilbert este unul dintre cei mai străluciți și mai credincioși bărbați chemați să slujească bisericii din zilele noastre. Prin această carte, el ne oferă o înțelegere pătrunzătoare, credincioasă și pe deplin biblică a Evangheliei lui Isus Hristos. Nu există vreo nevoie mai mare ca aceea de a cunoaște adevărata Evanghelie, de a recunoaște versiunile contrafăcute ale acesteia și de a educa o generație de creștini a căror viață să fie centrată în Evanghelie. Aveți înaintea voastră o carte foarte importantă, sosită la momentul potrivit”.

- R. ALBERT MOHLER JR., președinte,
The Southern Baptist Theological Seminary

„O prezentare minunată a acelei vechi istorii în cuvinte proaspete, și cu avertismente sonore în ce privește reprezentările greșite și subtile ale ei. Așa cum atestă cântecul vechi al Evangheliei și cum este adevărat în ce privește cartea atent scrisă de Greg Gilbert, cei care cunosc cel mai bine acea istorie veche se vor descoperi înfomețați și însetați să o recitească aici”.

- BRYAN CHAPELL, președinte,
Covenant Theological Seminary

„Greg Gilbert este un frate pe care am avut onoarea și privilegiul să îl învăț și care acum mă învață pe mine. Această carte pe tema Evangheliei este una dintre cele mai clare și mai importante cărți pe care le-am citit în ultimii ani”.

- MARK DEVER, păstor senior,
Capitol Hill Baptist Church, Washington DC

„Ce este Evanghelia? Această scurtă carte răspunde la întrebarea ridicată, printr-o prezentare clară, concisă și fermă. Ea constituie

o prezentare superbă a Veștii Bune. Citește-o, după care dă-o mai departe”.

- DANIEL L. AKIN, președinte,
Southeastern Baptist Theological Seminary

„Cu o minte ascuțită și o inimă de păstor, Greg Gilbert a scris o carte care le va fi utilă căutătorilor, noilor creștini și oricărei persoane care dorește să înțeleagă mai clar Evanghelia. Am așteptat o carte ca aceasta! Fiind un ghid bine argumentat pentru un subiect surprinzător de controversat, ea clarifică concepțiile greșite legate de Evanghelie, de Împărăție și de sensul Crucii”.

- KEVIN DEYOUNG, păstor senior,
University Reformed Church, East Lansing, Michigan

„Greg Gilbert a chemat Biserica înapoi la sursa revelației ei. Într-o modalitate simplă și directă, el a prezentat clar ceea ce Biblia ne-a arătat că este sensul Evangheliei”.

- PETER J. AKINOLA, arhiepiscop,
Primatul Bisericii din Nigeria, Comuniunea Anglicană

„Greg Gilbert elimină confuzia prin a cerceta Scriptura în căutarea răspunsului la cea mai importantă întrebare pe care cineva o poate pune. Chiar dacă îți închipui că tu cunoști vestea bună a ceea ce Dumnezeu a făcut în Hristos, Gilbert îți ascute privirea care este îndreptată către această Evanghelie glorioasă”.

- COLLIN HANSEN, redactor șef,
Christianity Today

„În mijlocul unei culturi creștine caracterizată de o confuzie masivă legată de elementele centrale ale credinței noastre, Gilbert ne-a oferit un portret al Evangheliei care este clar pentru cei care au crezut și convingător pentru cei care trebuie să o creadă. Fiind saturată de Cuvântul lui Dumnezeu, centrată în Evanghelie și având ca obiectiv proslăvirea lui Dumnezeu, cartea *Ce este Evanghelia?* îți va captiva atenția și îți va înflăcăra inima pentru Dumnezeul care ne mântuiește prin harul Lui, prin Evanghelia Lui, spre gloria Lui”.

- DAVID PLATT, păstor,
McLean Bible Church, Washington DC

„Atunci când înțelegem clar Evanghelia, acest lucru aduce atât încredere în Evanghelie, cât și convingere în adevărurile esențiale ale ei. Această carte extraordinară este minunat de clară și credincioasă biblică, și îl va răsplăti pe cititor cu proștețime în centralitatea Evangheliei”.

- WILLIAM TAYLOR, rector,
St. Helen Bishopsgate, London

„Când mă gândesc la elementul central al Bibliei, inima mea îmbrățișează imediat Evanghelia. Cunosc mulți oameni care iubesc Evanghelia, dar sunt întotdeauna deschis să o iubesc mai mult și să o înțeleg mai bine. Greg Gilbert a scris această carte pentru a ne ajuta să cunoaștem mai bine Evanghelia și să o iubim mai mult”.

- JOHNNY HUNT, vicepreședinte,
North American Mission Board

„Ceea ce face ca această carte să fie profundă stă în simplitatea ei. Probabil că cel mai mare pericol al creștinismului este să trăim cu prezumții legate de ce este Evanghelia, fără a ne deschide urechile la

vocea clară și definitivă a Bibliei. Nu este o exagerare să spun că aceasta poate fi cea mai importantă carte pe care o vei citi pe tema credinței creștine”.

- RICK HOLLAND, păstor,
Mission Road Bible, Prairie Village, Kansas

Lui Moriah

Te iubesc.

Foarte mult.

CE ESTE
EVANGHELIA?

GREG GILBERT

CUVÂNT ÎNAINTE DE D.A. CARSON

CE ESTE EVANGHELIA?

Greg Gilbert

© 2019. Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *What Is the Gospel?* © 2010 by Gregory D. Gilbert. All rights reserved. Published by Crossway, 1300 Crescent Street, Wheaton, Illinois 60187, USA.

Tradus și publicat în limba română cu permisiune.

Design copertă: Jeff Steenholdt & Erika De Vries.

Design copertă: Dual Identity Design.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

CUPRINS

<i>Prefața seriei</i>	13
<i>Cuvânt înainte</i>	17
<i>Introducere</i>	19
<i>Capitolul 1. Cum să găsești Evanghelia în Biblie</i>	31
<i>Capitolul 2. Dumnezeu, Creatorul neprihănit</i>	51
<i>Capitolul 3. Omul, păcătos</i>	63
<i>Capitolul 4. Isus Hristos, Mântuitorul</i>	79
<i>Capitolul 5. Răspunsul – credința și pocăința</i>	95
<i>Capitolul 6. Împărăția</i>	113
<i>Capitolul 7. Păstrând crucea în centru</i>	133
<i>Capitolul 8. Puterea Evangheliei</i>	147
<i>Mulțumiri speciale</i>	159

PREFAȚA SERIEI

Seria de cărți 9Marks pleacă de la două idei esențiale. În primul rând, biserica locală este cu mult mai importantă pentru viața creștină decât conștientizează mulți creștini în zilele noastre. La 9Marks, noi credem că un creștin sănătos este un membru într-o biserică sănătoasă.

În al doilea rând, bisericile locale cresc în viață și vitalitate pe măsură ce își organizează viețile în jurul Cuvântului lui Dumnezeu. Dumnezeu vorbește. Bisericele ar trebui să Îl asculte și să Îl urmeze. Lucrurile sunt simple. Atunci când o biserică ascultă și împlinește Cuvântul lui Dumnezeu, ea începe să arate asemenea Aceluia pe care Îl urmează. Reflectă dragostea Lui și sfințenia Lui. Îi ilustrează gloria. O biserică va arăta asemenea Lui pe măsură ce ascultă de El.

În acest sens, cititorul ar putea să observe că toate cele nouă semne, preluate din cartea lui Mark Dever scrisă în anul 2001, *Nouă semne ale unei biserici sănătoase*, sunt centrate în Biblie:

- predicarea expozitivă;

- teologia biblică;
- înțelegerea biblică a Evangheliei;
- înțelegerea biblică a convertirii;
- înțelegerea biblică a evanghelizării;
- înțelegerea biblică a calității de membru în biserică;
- înțelegerea biblică a disciplinei bisericii;
- înțelegerea biblică a ucenicizării și creșterii spre maturizare creștină; și
- înțelegerea biblică a conducerii bisericii.

Se pot spune mai multe lucruri despre ceea ce bisericile ar trebui să facă pentru a fi sănătoase, cum ar fi rugăciunea. Totuși, aceste nouă practici sunt cele despre care noi credem că sunt cele mai des trecute cu vederea în zilele noastre (spre deosebire de rugăciune). Așadar, mesajul nostru esențial către biserici este unul prin care le chemăm să nu se uite după cele mai bune practici în afaceri sau după ultimele stiluri de închinare, ci să privească la Dumnezeu. Începeți prin a asculta din nou de Cuvântul lui Dumnezeu.

Această serie de cărți izvorăște din acest țel general. Aceste cărți au intenția de a analiza cele nouă semne mai îndeaproape și din unghiuri diferite. Unele dintre cărți îi au ca

cititori-țintă pe păstori. Altele pe membrii bisericilor. Din fericire, toate vor combina analiza biblică atentă, reflecția teologică, luarea în considerare a culturii și societății, aplicațiile la nivel colectiv și chiar îndemnurile la nivel individual. Cele mai bune cărți creștine sunt întotdeauna cele deopotrivă teologice și practice.

Rugăciunea noastră este ca Dumnezeu să folosească această carte și celelalte din seria de față pentru a ajuta la pregătirea miresei Sale, Biserica, pentru a fi îmbrăcată cu strălucirea și splendoarea potrivită pentru ziua venirii Lui.

CUVÂNT ÎNAINTE

Cei peste 30 de ani de activitate didactică în beneficiul studenților la teologie mi-au arătat că cele mai controversate întrebări pe care ei le ridică diferă de la o generație la alta, și același lucru este aplicabil publicului creștin larg. Existau unele vremuri când puteai să garantezi declanșarea unei dezbateri încinse dacă puneai întrebarea, Ce crezi despre mișcarea carismatică? sau Ce crezi despre bisericile emergente? ori Crezi că ineranța merită apărută? Astăzi este ușor să găsești oameni gata să discute aceste chestiuni, dar ceea ce pot vedea este că aceștia nu se mai aprind ca pe vremuri, dar nici nu rămân cu mai multă lumină. Astăzi, întrebarea care are cea mai mare probabilitate să aprindă o discuție, așa cum arată autorul acestei cărți, este – Ce este Evanghelia? Și cineva ar putea, cu simț practic, să adauge și întrebarea strâns legată de aceasta – Ce înseamnă să fii evanghelic?

Faptul că astfel de întrebări ar putea să dea naștere unor răspunsuri care se exclud reciproc, adesea aparate dogmatic fără un minim efort a reflecta asupra Bibliei, este, ca să fiu foarte direct, un lucru alarmant, tocmai pentru că ceea

ce este pus în discuție este ceva esențial. Atunci când „evangelicii” au opinii atât de diferite legate de ce este Evanghelia, am putea concluziona fie că mișcarea evanghelică este un fenomen divers, care nu deține o Evanghelie comună și nici un sentiment al responsabilității de a „lupta pentru credința” pe care Domnul ne-a „dat-o odată pentru totdeauna”, nouă, poporul Lui (Iuda 3), fie mulți oameni se pretind „evangelici”, dar nu au niciun drept legitim să facă acest lucru, întrucât ei au abandonat Evanghelia.

Aici intră în discuție Greg Gilbert. Această carte nu pretinde atât de mult să desțelenească un teren nou pe cât doarește să survoleze cu ochi proaspeți un teren vechi care n-ar fi trebuit niciodată ignorat, și cu atât mai puțin abandonat. Claritatea gândurilor lui Greg și felul în care el își articulează argumentele sunt cu totul admirabile. Această carte va ascuți gândirea multor creștini maturi. Un lucru și mai important este că este o carte ce trebuie distribuită larg printre liderii creștini, printre proaspeții credincioși și chiar printre cei care nu și-a pus încă nădejdea în Hristos, cărora le lipsește o explicație clară privitoare la ce este Evanghelia. Citește această carte, apoi cumpără un set de exemplare ale ei, pe care te îndemn să le distribuie cu generozitate.

D. A. Carson

INTRODUCERE

Ce este Evanghelia lui Isus Hristos?

Ți-ai imagina că aceasta ar fi o întrebare la care este ușor să capeți un răspuns, mai ales de la creștini. În fapt, ai crede chiar că a scrie o carte ca aceasta – una care le cere creștinilor să se gândească cu atenție la întrebarea de față, *Ce este Evanghelia lui Isus?* – ar fi ceva complet inutil. Ar fi ca și cum le-ai cere tâmplarilor să se așeze în jurul unei mese și să se întrebe, *Ce este un ciocan*, nu?

La urma urmei, Evanghelia lui Isus Hristos stă în însăși inima creștinismului, iar noi, creștinii, pretindem că ne pasă de Evanghelie mai mult decât de orice altceva. Ea constituie acel lucru pe care dorim să ne înrădăcinăm viețile și pe care ne construim bisericile. Ea este esența a ceea ce dorim să le vorbim altora, și pentru care ne rugăm ca ei să o audă și să o creadă.

Având în vedere toate acestea, cât de precisă crezi că este gândirea majorității creștinilor privitoare la conținutul

Evangeliei creștine? Cum ai răspunde dacă cineva te-ar întreba: în ce constă această veste pe care voi, creștinii, o tot propovăduiți? Ce este atât de bun în legătură cu ea?

Sentimentul pe care îl am este că mult prea mulți creștini ar răspunde prin afirmații care ratează de departe ceea ce Biblia ne arată că este „Evanghelia lui Isus Hristos”. Poate că ei ar răspunde ceva de genul: „Evanghelia este că Dumnezeu îți va ierta păcatele dacă vei crede în El”. Sau îți vor spune ceva de genul: „Vestea bună este că Dumnezeu te iubește și are un plan minunat pentru viața ta”. Ori „Evanghelia este că tu ești un copil de Dumnezeu, și Dumnezeu vrea ca toți copiii Lui să aibă parte de un succes abundent în orice aspect al vieții”. Unii ar ști că este important să spui ceva despre moartea lui Isus pe cruce și despre învierea Lui, dar, din nou, cum se potrivesc toate aceste lucruri în peisaj?

Adevărul este că a-i face pe creștini să cadă de acord cu privire la un răspuns unic la întrebarea – Ce este Evanghelia? – nu este un lucru atât de simplu pe cât ar trebui să fie. Eu slujesc alături de o organizație denumită 9Marks, o lucrare afiliată Capitol Hill Baptist Church din Washington DC. Cea mai mare parte a celor care citesc materialele noastre și oferă comentarii legate de ele provin dintr-o parte destul de mică a creștinismului evanghelic. Ei cred că Biblia este adevărată și inerantă (fără greșală), cred că Isus a murit pe cruce și a înviat trupește dintre cei morți, că ființele ome-

nești sunt păcătoase și au nevoie de mântuire, și sunt intenționali în dorința lor de a fi oameni centrați pe Evanghelie și saturați în Evanghelie.

Dar care credeți că este subiectul care generează în mod unic cele mai multe comentarii și cel mai energic răspuns din tot ceea ce noi scriem? Da, Evanghelia. Putem scrie și putem vorbi luni la rând despre predicare, ucenicizare, consiliere, conducerea bisericii și chiar muzica în biserică, iar răspunsul din partea cititorilor noștri să fie interesant, însă nu va fi surprinzător. Dar dacă publicăm un articol încercând să prezinte clar ceea ce Biblia ne învață că este vestea bună a creștinismului, veți vedea cum răspunsul este uimitor de intens.

Cu ceva timp în urmă, unul dintre prietenii mei a publicat un scurt articol pe pagina noastră de internet, în care a vorbit despre un artist creștin bine-cunoscut căruia i se ceruse într-un interviu să definească Vestea Bună a creștinismului. Iată ce spusese acel artist:

„Ce întrebare deosebită! Cred că... probabil... instinctul îmi spune că este vorba despre venirea lui Isus, despre viața Lui, despre moartea și învierea Lui, și despre inaugurarea tuturor lucrurilor de genul deja-dar nu încă, toate fiind restaurate față de El... și aceasta s-a petrecut prin faptul că El... El a îndreptat toate lucrurile... că acel proces a început și este o realitate în viețile și inimile credincioșilor, și totuși va veni o zi când va fi împlinit mai pe deplin. Dar Vestea Bună, Evanghelia, să vorbim despre

Vestea Bună, aş spune că este vestea Împărăţiei Sale viitoare, a inaugurării Împărăţiei care vine... Asta îmi spune mie instinctele”.

Câţiva dintre noi am răspuns prin a ridica întrebări precum: „Dacă tot formulăm Evanghelia creştină, n-ar trebui să includem o explicaţie privitoare la moartea şi învierea lui Isus?” „N-ar trebui să spunem ceva despre păcat şi nevoia mântuirii de mânia lui Dumnezeu îndreptată împotriva aceluia păcat?”

Răspunsul primit faţă de acea serie de articole a fost incredibil. Literalmente luni de zile am continuat să primim mesaje în legătură cu acel articol. Unii dintre cei care ne-au scris au apreciat întrebările pe care noi le-am ridicat. Alţii s-au întrebat ce era greşit în definirea Evangheliei în felul acela, întrucât Isus a predicat despre sosirea Împărăţiei. Alţii pur şi simplu s-au simţit împropătaţi să-i audă pe creştini gândindu-se profund la felul în care să definească Evanghelia.

Într-un fel, mă bucur să-i văd pe creştini devenind interesaţi atunci când îşi face loc o discuţie pe tema Evangheliei. Asta înseamnă că ei o tratează cu seriozitate şi că au idei profunde despre ce anume este Evanghelia. Nu ar fi nimic sănătos în cei ce sunt creştini dacă acestora nu le-ar păsa de felul în care înţelegem şi definim Evanghelia. Pe de altă parte, cred că energia generată de discuţii legate de Evanghelie ne îndreaptă în aceste vremuri către o ceaţă generali-

zată. Când ajungem la astfel de subiecte, creștinii pur și simplu nu cad de acord pe definiția Evangheliei – chiar creștinii care se etichetează evanghelici.

Dacă vei întreba o sută de persoane care se consideră creștini evanghelici care este Vestea Bună a lui Isus, foarte probabil te vei alege cu aproape 60 de răspunsuri diferite. Dacă vei asculta predici evanghelice, dacă vei citi cărți evanghelice, dacă vei vizita pagini de internet evanghelice, vei descoperi diverse descrieri ale Evangheliei, multe dintre ele excluzându-se reciproc. Iată câteva dintre cele pe care le-am găsit.

„Vestea Bună este că Dumnezeu vrea să îți arate harul Său incredibil. El vrea să îți umple viața cu ‚vinul cel nou’, dar ești tu oare dornic să te lepezi de burduful tău vechi? vei începe să te gândești la lucruri mari? Îți vei lărgi viziunea și vei lăsa în urmă acea gândire veche și negativistă, care te ține pe loc?

Iată Evanghelia într-o frază. Întrucât Hristos a murit pentru noi, cei care își pun încrederea în El pot ști că vinovăția lor a fost iertată odată pentru totdeauna. Ce vom putea spune înaintea judecății lui Dumnezeu? Un singur lucru. Hristos a murit în locul meu. Aceasta este Evanghelia.

Mesajul lui Isus poate foarte bine să fie denumit cel mai revoluționar din toate timpurile: Împărăția radicală și revoluționară a lui Dumnezeu este aici, înaintând prin reconciliere și pace, extinzându-se prin credință, nădejde și dragoste – începând de la cei mai săraci, cei mai slabi și

mai blânzi, de la cei mai neînsemnați oameni. Este vremea să îți schimbi gândirea. Totul are de-a face cu schimbarea. A venit momentul unui nou fel de a trăi. Crede-Mă. Urmează-Mă. Crede această veste bună, așa încât să poți învăța să trăiești prin ea și să fii parte din revoluție.

Vestea Bună este că fața lui Dumnezeu va fi întotdeauna îndreptată către tine, indiferent ce ai făcut, unde ai fost și cât de multe greșeli ai fi făcut. El te iubește și este îndreptat în direcția ta, privind către tine.

Evangelia se referă la propovăduirea faptului că Isus, Mesia cel răstignit și înviat, este singurul, unicul și adevăratul Domn al lumii.

Vestea Bună! Dumnezeu devine Rege și El face acest lucru prin Isus! De aceea, *uimitor*, dreptatea lui Dumnezeu, pacea lui Dumnezeu și lumea lui Dumnezeu vor fi împrăpătate. Evident, în mijlocul acestor lucruri se găsește Vestea Bună pentru mine și pentru tine. Totuși, aceasta este forma derivată sau corolarul Veștii Bune, care este un mesaj despre Isus, un mesaj care are un efect secundar asupra vieții mele, asupra vieții tale și a noastră, a tuturor. Dar Evangelia în sine nu are de-a face cu ideea că *tu ești felul acesta de om și lucrul acesta ți se poate întâmpla*. Acesta este mai degrabă *rezultatul* Evangheliei decât Evangelia însăși... Mântuirea este rezultatul Evangheliei, nu esența Evangheliei în sine.

Evangelia este propovăduirea lui Isus, în două sensuri. Este propovăduirea *anunțată* de Isus – sosirea tărâmului posibilității lui Dumnezeu („Împărăția” Lui) în mijlocul structurilor omenești posibile. Dar ea este în același timp

propovăduirea *despre* Isus – Vestea Bună că, prin moartea și învierea Lui, Isus a făcut disponibilă pentru noi Împărăția pe care El a propovăduit-o.

Creștin fiind, pur și simplu încerc să mă orientez în jurul trăirii de un anumit fel, acel fel despre care Isus ne-a învățat că este posibil. Și cred că această calea lui Isus este cea mai bună cale posibilă de a trăi... În timp, când încerci în mod intenționat să trăiești calea lui Isus, începi să observi ceva mai profund care se petrece. Începi să conștientizezi motivul pentru care aceasta este cea mai bună cale de a trăi, anume că ea este înrădăcinată în adevărurile profunde legate de identitatea acestei lumi. Te vei descoperi trăind mai mult și mai la unison cu realitatea ultimă. Ești sincronizat din ce în ce mai mult cu felul în care universul acesta există, în cele mai profunde dimensiuni ale lui... Primii creștini au anunțat această cale a lui Isus vorbind despre ea ca „Vestea Bună”.

Felul în care am înțeles mesajul lui Isus este că El ne învață să trăim în realitatea lui Dumnezeu acum – aici și astăzi. Este aproape ca și cum Isus ar continua să spună: „Schimbă-ți viața. Trăiește în felul acesta”.

Cred că poți vedea la ce m-am referit când am spus că Evanghelia este înconjurată de o ceață densă! Dacă n-ai fi auzit niciodată de creștinism, ce ți-ai fi imaginat despre el după ce ai fi citit aceste câteva fraze? Evident că ai ști că cei ce sunt creștini intenționează să comunice un mesaj care pare bun. Totuși, dincolo de asta, ai de-a face cu un ghiveci de idei. Vestea Bună este oare doar că Dumnezeu mă iubește

și că trebuie să încep să gândesc mai pozitiv? Are ea de-a face cu faptul că Isus este un exemplu cu adevărat bun, care mă poate învăța să trăiesc o viață iubitoare și plină de compasiune? Evanghelia ar putea avea ceva de-a face cu păcatul și cu iertarea. Se pare că unii creștini afirmă că această veste bună are de-a face întrucâtva și cu moartea lui Isus. Alții nici nu-și bat capul cu așa ceva.

Ideea pe care vreau să o subliniez este că nu ne aflăm aici pentru a decide în acest moment care dintre aceste citate este mai bun sau mai rău decât celelalte, chiar dacă sper să fiți capabili să decideți chiar și acest lucru, după lectura acestor cărți. Esența a ceea ce vreau să spun este că vreau să arăt ce lucruri diferite le vin oamenilor în minte atunci când sunt întrebați – Ce este Evanghelia?

Prin această carte, vreau să încerc să dau un răspuns clar la această întrebare, unul care să fie bazat pe ceea ce Biblia însăși ne învață despre Evanghelie. În acest proces, sper și mă rog pentru câteva lucruri.

În primul rând, dacă ești creștin, mă rog ca această carte și, mai important, adevărurile glorioase pe care încercă să le formuleze, să îți determine inima să fie plină de bucurie și laudă față de Isus Hristos, pentru ceea ce El a împlinit pentru tine. O Evanghelie ciuntită conduce la o închinare ciuntită. Ea îți coboară privirile de la Dumnezeu către persoana ta, și ieftinește ceea ce Dumnezeu a împlinit pentru

noi în Hristos. Prin contrast, Evanghelia biblică este asemenea combustibilului pus în furnalul închinării. Cu cât înțelegi mai mult ce este Evanghelia, cu cât o crezi mai mult și te bazezi mai mult pe ea, cu atât mai mult Îl vei adora pe Dumnezeu atât pentru cine este El, cât și pentru ceea ce El a făcut pentru noi în Hristos. „O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu!”, a exclamat Pavel (Romani 11:33), și a făcut acest lucru pentru că inima lui era plină de Evanghelie.

În al doilea rând, sper că lectura acestei cărți îți va oferi o încredere mai adâncă atunci când vei vorbi cu alți oameni despre Vestea Bună a lui Isus. Am întâlnit o mulțime de credincioși care ezită să le mărturisească Evanghelia prietenilor, membrilor familiei sau cunoscuților lor de teamă că nu au răspunsuri la toate întrebările acestora. Ei bine, probabil că, indiferent cine ai fi, nu vei fi în măsură să răspunzi *tuturor* întrebărilor! Dar poți răspunde *unora* dintre ele, și sper că această carte te va ajuta să răspunzi chiar *mai multor* întrebări.

În al treilea rând, mă rog să vezi importanța acestei Evanghelii pentru viața bisericii și, ca rezultat, să te asiguri că această Evanghelie este predicată, cântată, inclusă în rugăciuni, propovăduită și auzită în orice aspect în viața bisericii tale. Pavel spune că înțelepciunea felurită a lui Dumnezeu este făcută cunoscută înaintea întregului Univers prin Biserică. Cum se petrece acest lucru? Prin predicarea Evangheliei, care scoate la lumină pentru „toți oamenii” planul veșnic al lui Dumnezeu de mântuire a lumii (Efeseni 3:7-12).

În al patrulea rând, sper că această carte te va ajuta să distingi în inima și în mintea ta granițele corecte ale Evangheliei. Evanghelia este un mesaj clar și ea pătrunde în gândirea și prioritățile acestei lumi prin adevăruri foarte clare. Trist este că printre creștini a existat întotdeauna o tendință – chiar și printre evanghelici – de îndulcire a unora dintre aceste aspecte clare, așa încât Evanghelia să fie mai ușor de acceptat de către lume.

Una dintre rugăciunile mele este ca această carte să slujească la păstrarea acelor muchii ascuțite și să prevină erodarea adevărilor care, chiar dacă sunt dificil de acceptat de către lume, sunt indispensabile pentru Vestea Bună a lui Isus. Noi toți suntem ispitiți, din dorința de a fi niște martori convingători, să prezentăm Evanghelia într-o modalitate cât se poate de atractivă. Acest lucru este bun în anumite privințe – la urma urmei, avem de-a face cu „Vestea Bună” – dar trebuie de asemenea să fim atenți să nu tocim muchiile ascuțite ale Evangheliei. Trebuie să îi păstrăm aceste muchii intacte, și sper că această carte ne va ajuta în această privință.

În final, dacă nu ești creștin, mă rog ca, prin lectura acestei cărți, să fii provocat să te gândești profund la Vestea Bună a lui Isus Hristos.

Acesta este mesajul pe care noi, creștinii, ne-am întemeiat întregile noastre vieți și este acel mesaj despre care noi credem că cere un răspuns și din partea ta. Dacă există

ceva în lumea aceasta pe care nu îți permiți să îl ignori, este vocea lui Dumnezeu care îți spune: „Vestea Bună! Iată felul în care poți fi salvat de judecata Mea!” Acesta este felul de anunț care îți solicită atenția.

1

CUM SĂ GĂSEȘTI EVANGHELIA ÎN BIBLIE

Știi că sistemele de navigație GPS generează tot felul de probleme în orașele din Statele Unite? Aceste probleme sunt întâlnite în mod special în orașele mai mici.

Pentru oamenii care trăiesc în orașele mari, aceste mici instrumente sunt lucrurile care le salvează viața. Dai drumul unui GPS, scrii adresa și poți pleca. Nu mai ratezi anumite ieșiri de pe autostradă, nu mai este nevoie să întorci unde nu trebuie, pur și simplu te-ai suit în mașină, ți-ai luat GPS-ul și gata, ai ajuns la destinație.

Recent mi-am cumpărat primul GPS, lucru care a constituit în primul rând un act de sfidare față de orice persoană care este responsabilă pentru rețeaua de drumuri aproape imposibilă din Washington DC.

Prima mea experiență cu acesta, totuși, nu a fost în Washington, ci în Linden, Texas, micuțul meu oraș natal, o localitate foarte, foarte rurală, situată parcă în afara lumii.

Se pare că GPS-ul meu nu are nicio problemă să mă conducă prin toate intersecțiile și pe străzile întortocheate din Washington. Totuși, ciudat, a avut o mare problemă în Linden. Se pare că, acolo unde GPS-ul nu este sigur că există anumite străzi, ele pur și simplu n-ar trebui să existe. Mai mult, anumite intersecții pe care el insista, nici nu existau. Adresele despre care el era ferm convins că trebuie să existe într-un anumit loc, se dovedeau a fi situate la mai multe sute de metri distanță, sau chiar nu existau deloc.

Se pare că lipsa de informații a sistemelor GPS din orașele mici sau de la sate este o problemă crescândă. Postul de știri ABC News a difuzat cândva o emisiune despre drumurile lăturalnice care au devenit literalmente pline de trafic din cauza faptului că sistemele GPS trimit mașinile pe acolo, în loc să le trimită pe drumurile expres sau pe autostrăzi. Sigur, există și alte probleme. Un biet șofer din California a insistat că el nu făcea altceva decât să urmeze instrucțiunile de pe GPS, moment în care a luat-o la dreapta pe un drum de țară și a ajuns blocat pe o linie de cale ferată, holbându-se cu groază la lumina unei locomotive care se apropia cu viteză către el. Acel om a supraviețuit, dar mașina pe care o închiriasse și sistemul său GPS nu au ieșit foarte bine din acel eveniment.

Unul dintre reprezentanții Asociației Americane de Automobile și-a exprimat compasiunea față de bietul șofer: „Este clar că sistemul GPS nu l-a condus bine, în sensul în

care n-ar fi trebuit să-i spună să o ia la dreapta, pe calea ferată. Totuși, doar pentru faptul că un robot îți spune să faci ceva potențial periculos, asta nu înseamnă că ar trebui să-și faci asta”. Fără îndoială!

Așadar, care este problema? Producătorii de sisteme GPS spun că problema nu ține de aceste dispozitive. Ele fac exact ceea ce ar trebui să facă. În schimb, problema ține de hărțile care se pun în aceste aparate. Se pare că, în special în cazul satelor și a orașelor mici, hărțile disponibile pe sistemele GPS sunt adesea mai vechi cu cel puțin câțiva ani sau chiar cu câteva zeci de ani.

Uneori, hărțile nu sunt altceva decât niște hărți de proiect, anume ceea ce arhitecții acelor localități intenționau să construiască în cazul în care localitățile lor ar fi crescut. Rezultatul? Uneori, adresele care apar într-un loc pe hărțile urbanistice ajung să fie situate în cu totul alt loc, potrivit cu planurile pe care autoritățile le-au avut atunci când orașele s-au dezvoltat în realitate.

Alteori, drumurile pe care arhitecții localităților intenționau să le construiască n-au ajuns niciodată să fie cu adevărat construite, iar altele au fost construite, dar nu ca drumuri rutiere, ci ca rețele de căi ferate!

Ca în viață, și în lumea sistemelor GPS este important să îți iei informația dintr-o sursă demnă de încredere!

CARE ESTE AUTORITATEA PENTRU NOI?

Același lucru este valabil atunci când abordăm întrebarea – Ce este Evanghelia? Trebuie încă de la început să luăm o anumită decizie privitoare la sursa de informație pe care o vom folosi pentru a răspunde la această întrebare. Pentru credincioșii evanghelici, răspunsul survine în mod uzual destul de ușor: găsim acest răspuns în Biblie.

Este adevărat, dar poate fi util să știm din primul moment că nu toate persoanele sunt cu totul de acord cu un astfel de răspuns. Diferite denominații „creștine” au oferit o mulțime de răspunsuri la această întrebare legată de autoritate. Unii au susținut, de exemplu, că ar trebui să ne bazăm felul în care înțelegem Evanghelia nu doar și nici măcar în primul rând pe cuvintele Bibliei, ci pe tradiția creștină. Dacă Biserica a crezut un anumit lucru suficient de multă vreme, susțin acești oameni, ar trebui să înțelegem și noi că acel lucru este adevărat. Alții au spus că putem cunoaște adevărul prin folosirea rațiunii. Dacă ne construim cunoștința din temelie – pe sistemul A conduce la B, B conduce la C, și C conduce la D – acest lucru ne va aduce în punctul în care vom înțelege ce este cu noi, cu lumea și cu Dumnezeu. Alții spun că ar trebui să căutăm adevărul despre Evanghelia în propriile experiențe de viață. Orice lucru rezonază cel mai bine în inimile noastre este ceea ce ar trebui să înțelegem în final că este adevărat despre noi și despre Dumnezeu.

Dacă vei petrece suficient timp gândindu-te la acest lucru, totuși, vei conștientiza că fiecare dintre aceste trei potențiale surse de autoritate ratează în final să ofere ceea ce ele promit. Tradiția ne lasă în punctul în care ne bazăm pe nimic altceva decât opiniile oamenilor. Așa cum îți va spune orice student proaspăt student la filozofie, rațiunea ne va abandona în scepticism. (Încercă să *dovedești*, de exemplu, că nu ești doar rodul imaginației altcuiva, sau că cele cinci simțuri ale tale sunt într-adevăr vrednice de încredere). Apoi experiența ne lasă în punctul în care ne bazăm pe inimile noastre firave pentru a decide ce este adevărat – o perspectivă pe care majoritatea oamenilor onești o consideră în cel mai fericit caz nepotrivită.

Ce ne facem? Unde să mergem pentru a cunoaște ce este adevărat și, astfel, pentru a vedea ce este în realitate Vestea Bună a lui Isus Hristos? Creștini fiind, noi credem că Dumnezeu ne-a vorbit prin Cuvântul Său, Biblia. Mai mult, noi credem că ceea ce Dumnezeu a spus în Biblie este infailibil și inerant, motiv pentru care ea nu ne conduce către scepticism, disperare sau incertitudine, ci către încredere. Pavel spunea: „Toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe” (2 Timotei 3:16). Regele David a scris următoarele:

„Căile lui Dumnezeu sunt desăvârșite, Cuvântul Domnului este încercat” (Psalmii 18:30).

Și iată de ce noi privim către Cuvântul lui Dumnezeu pentru a descoperi ceea ce El a spus despre Fiul Său Isus și despre Vestea Bună a Evangheliei.

UNDE ANUME SĂ CĂUTĂM ÎN BIBLIE?

Dar unde anume să mergem în Biblie pentru a descoperi aceste lucruri? Eu cred că există mai multe abordări pe care le putem avea. Una dintre ele ar fi să căutăm toate locurile în care cuvântul *evanghelie* apare în Noul Testament, și să încercăm să ajungem la anumită concluzie legată de ceea ce autorii au dorit să spună atunci când au folosit acest cuvânt. Trebuie să existe câteva locuri în care autorii au fost atenți pentru a-l defini.

Pot exista lucruri importante pe care să le învățăm din această abordare, dar sunt și dezavantaje. Unul dintre acesta este că, în Noul Testament, foarte adesea autorii intenționează în mod evident să ne ofere un sumar al Veștii Bune a creștinismului, și totuși ei nu folosesc cuvântul *evanghelie*. De exemplu, putem analiza predica lui Petru din Ziua Cincizecimii, din Faptele Apostolilor 2. Dacă a existat vreodată o propovăduire a Veștii Bune a creștinismului, cu siguranță ca aceasta trebuie să fi fost – și totuși Petru nu menționează aici termenul *evanghelie*. Un alt exemplu este cel al apostolului Ioan, care folosește acest cuvânt o singură dată în toate scrierile sale din Noul Testament (Apocalipsa 14:6)!

Pentru moment, dă-mi voie să sugerez că vom aborda sarcina definirii principalelor contururi ale Evangheliei creștine nu prin a face un studiu asupra termenului, ci prin a privi la ceea ce primii creștini au spus despre Isus și despre sensul vieții, morții și învierii Lui. Dacă ne îndreptăm privirile către scrierile și predicile apostolilor din Biblie, îi vom descoperi explicând, uneori foarte pe scurt, alteori cu multe detalii, ceea ce ei au învățat de la Isus însuși cu privire la Vestea Bună. Poate că vom fi de asemenea în măsură să identificăm anumite întrebări comune, un anumit cadru al adevărurilor împărtășite de către apostolii și creștinii timpurii, pe baza căruia și-au structurat prezentarea Vestii Bune a lui Isus.

EVANGHELIA ÎN ROMANI 1-4

Unul dintre cele mai bune locuri unde putem începe să căutăm o explicație elementară a Evangheliei este Epistola lui Pavel către Romani. Probabil că, mai clar decât orice altă carte a Bibliei, Epistola către Romani include o descriere intenționată, pas cu pas, a ceea ce Pavel a înțeles că este Vestea Bună.

De fapt, cartea Romani nu este atât de mult o *carte*, cel puțin judecând după felul în care noi ne imaginăm cărțile. Este o scrisoare, o modalitate de care Pavel s-a folosit pentru a se prezenta pe sine și mesajul său unui grup de creștini pe care nu îi întâlnește niciodată. Acesta este motivul pentru care ea ne oferă o perspectivă atât de sistematică, cu un sentiment că lucrurile sunt prezentate pas cu pas. Pavel a dorit ca

acești creștini să cunoască ce era cu el, misiunea lui, și mai ales să cunoască mesajul lui. El a dorit cât ca ei să știe că Vestea Bună pe care el a predicat-o era aceeași Vestea Bună pe care ei o crezuseră.

El începe prin a le spune: „mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Romani 1:16). Începând de aici, în special de-a lungul primelor patru capitole, Pavel explică Vestea Bună despre Isus folosind detalii minunate. Pe măsură ce vom privi la aceste capitole, vom vedea că Pavel își structurează prezentarea Evangheliei în jurul câtorva adevăruri critice, adevăruri care își fac loc în mod repetat în predicarea Evangheliei de către apostoli. Haideti să vedem progresia felului de a gândi al lui Pavel în Romani 1-4.

În primul rând, Pavel le spune cititorilor lui că ei trebuie să dea socoteală lui Dumnezeu. După remarcile sale introductive din Romani 1:1-7, Pavel își începe prezentarea Evangheliei prin a declara că „mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer” (v. 18). Prin aceste prime cuvinte, Pavel insistă spunând că omenirea nu este independentă. Noi nu ne-am creat singuri și nici nu putem să depindem doar de noi înșine, nici să dăm socoteală propriilor persoane. Nu, Dumnezeu este Cel care a creat lumea și toate lucrurile din ea, inclusiv pe noi. Întrucât El ne-a creat, Dumnezeu are dreptul de a cere ca noi să ne închinăm Lui. Iată ce spune Pavel în versetul 21: „fiindcă, măcar că L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au

proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au dedat la gândiri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat”.

Astfel, Pavel aduce o acuzație în fața omenirii: oamenii au păcătuit prin faptul că nu L-au cinstit și nu I-au mulțumit lui Dumnezeu. Obligația noastră, ca oameni creați de Dumnezeu și aflați sub stăpânirea Lui, este aceea de a-L cinsti și slăvi cu ceea ce Îi este datorat, de a trăi, de a vorbi, de a acționa și de a gândi într-o modalitate care recunoaște și acceptă autoritatea Lui asupra noastră. Noi suntem creați de El, aflați sub stăpânirea Lui, dependenți de El, motiv pentru care suntem responsabili înaintea Lui. Acesta este primul element pe care Pavel se străduiește să îl clarifice atunci când explică Vestea Bună a creștinismului.

În al doilea rând, Pavel le spune cititorilor lui că problema lor este că ei s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Atât ei cât și noi, nu L-am cinstit pe Dumnezeu și nu Îi mulțumim așa cum ar trebui. Inimile nebune ale oamenilor au fost întunecate și ei au „schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târâtoare” (v. 23). Aceasta este o imagine cu adevărat revoltătoare, nu-i așa? Atunci când ființele omenești sunt conștiente de existența Creatorului lor, după care decid că o imagine făcută din lemn sau metal a unei broaște, a unei păsări sau chiar a lor înșiși este mai glorioasă, mai aducătoare de fericire și mai valoroasă, aceasta constituie apogeul insultei și răzvrătirii împotriva lui

Dumnezeu. Ea constituie rădăcina și esența păcatului, iar rezultatele acestei idolatrii nu pot fi decât oribile.

Pe parcursul majorității următoarelor trei capitole, Pavel subliniază această idee, îndreptând acuzația împotriva întregii omeniri, caracterizându-i pe oameni ca păcătoși împotriva lui Dumnezeu. În capitolul 1, el se concentrează pe Neamuri, apoi în capitolul 2 se îndreaptă la fel de ferm împotriva Evreilor. Este ca și cum Pavel cunoaște că până și cel mai auto-neprihănit dintre Evrei ar fi aplaudat criticile aduse de apostol față de Neamuri, așa că el pivotează 180° și își îndreaptă degetul acuzator asupra celor ce aplaudau: „Așadar, omule, oricine ai fi *tu*, care îl judeci pe altul, nu *te* poți dezvinovăți!” (2:1). Întocmai cum au făcut Neamurile, spune el, Evreii au încălcat Legea lui Dumnezeu și se află sub judecata Lui.

Până la mijlocul capitolului 3, Pavel ajunge să pună fiecare persoană din lume sub acuzația de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. „Am dovedit că toți, fie Iudei, fie Greci, sunt sub păcat” (v. 9). Concluzia lui sobră este că, atunci când vom sta înaintea lui Dumnezeu, ca Judecător, fiecare gură va fi redusă la tăcere. Nimeni nu va putea să se apere. Nimeni nu va putea să-și aducă vreo scuză. Întreaga lume – Evreii, Neamurile, fiecare dintre noi – vom fi făcuți pe deplin responsabili înaintea lui Dumnezeu (v. 19).

Strict vorbind, în fapt aceste prime două idei nu constituie deloc o veste bună. De fapt, ele ne vorbesc de o veste

destul de *rea*. Faptul că eu m-am răzvrătit împotriva Dumnezeului sfânt, Judecătorul lumii, care m-a creat, nu este deloc un gând fericit. Totuși, este un lucru important, pentru că el deschide calea pentru Vestea Bună. Acest lucru are logică dacă te vei gândi un pic. Dacă cineva ți-ar spune, „vin să te salvez”, aceasta n-ar fi deloc o veste bună dacă nu ai crede că ai avea nevoie să fii salvat.

În al treilea rând, Pavel spune că soluția lui Dumnezeu la problema păcatului omului este moartea jertfitoare și învierea lui Isus Hristos. Odată ce a prezentat vestea tristă a viitorului groaznic pe care îl avem de înfruntat ca păcătoși, înaintea Dumnezeului nostru neprihănit, Pavel se îndreaptă acum către Vestea Bună, *Evangelia* lui Isus Hristos.

Pavel afirmă că, în ciuda păcatului nostru, „*acum s-a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, fără Lege*” (v. 21). Cu alte cuvinte, există o cale deschisă pentru ființele omenești pentru a fi socotite neprihănite înaintea lui Dumnezeu, în loc să fie văzute păcătoase, să fie declarate nevinovate în loc să fie socotite vinovate, să fie achitate în loc să fie condamnate. Iar acest lucru nu are nimic de-a face cu acțiunea sau a trăi o viață mai neprihănită sau mai bună. Această soluție vine „fără Lege”.

Așadar, cum are loc acest lucru? Pavel îl prezintă clar în Romani 3:24. În ciuda răzvrătirii noastre împotriva lui Dumnezeu și în fața unei situații deznădăjduite, noi putem fi

totuși „socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus”. Prin moartea jertfitoare și învierea lui Hristos – datorită vredniciei sângelui și a vieții Sale – păcătoșii pot fi salvați de condamnarea care păcatele lor o merită.

Dar mai există o întrebare la care Pavel răspunde. Cum este mai precis aceasta o veste bună pentru *mine*? Cum devin *eu* inclus în această mântuire promisă?

În final, Pavel le spune cititorilor lui cum pot fi incluși ei înșiși în această mântuire. Aceasta este ceea ce el scrie aproape de finalul capitolului 3 și în capitolul 4. Mântuirea pe care Dumnezeu a oferit-o vine „prin credința în Isus Hristos” și este valabilă „pentru toți și peste toți cei ce cred în El” (3:22). Așadar, cum devine această mântuire vestea bună pentru mine și nu doar pentru altcineva? Cum ajung eu să fiu inclus în ea? Prin a crede în Isus Hristos. Prin a-mi pune credința în El spre mântuirea mea, nu în altcineva. Pavel explică, spunând: „celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce îl socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire” (4:5).

PATRU ÎNTREBĂRI ESENȚIALE

Acum, după ce am privit la argumentația lui Pavel din Romani 1-4, putem să vedem că în centrul propovăduirii Evangheliei de către el se află răspunsurile la patru întrebări cruciale:

1. Cine ne-a creat și față de cine suntem responsabili?
2. Care este problema noastră? Cu alte cuvinte, avem vreo problemă, și de ce?
3. Care este soluția lui Dumnezeu la acea problemă? Cum a acționat El pentru a ne salva din problema noastră?
4. Cum este posibil ca *eu* – eu, aici și acum – să fiu inclus în acea mântuire? Cum este aceasta o veste bună pentru mine și nu doar pentru ceilalți?

Am putea să rezumăm aceste patru idei majore în felul următor: Dumnezeu, Omul, Hristos și Răspunsul.

Evident, Pavel continuă să ne descopere un univers al altor promisiuni pe care Dumnezeu le-a făcut aceluia care sunt mântuiți în Hristos, și multe dintre aceste promisiuni pot fi identificate foarte bine ca făcând parte din Vestea Bună a creștinismului, Evanghelia lui Isus Hristos.

Totuși, este crucial să înțelegem de la bun început că toate acele promisiuni mărețe depind și decurg din această Vestă Bună, din inima și izvorul Evangheliei creștine.

Acele promisiuni sunt revărsate doar peste cei care sunt iertați de păcat prin credința în Hristosul răstignit și înviat.

Iată de ce Pavel, atunci când prezintă esența Evangheliei, începe de aici – începe cu aceste trei adevăruri critice.

EVANGHELIA ÎN RESTUL NOULUI TESTAMENT

Și nu doar Pavel face acest lucru. Atunci când citesc scrierile apostolilor de-a lungul Noului Testament, acestea sunt cele patru întrebări la care îi văd răspunzând în mod repetat. Orice altceva ar putea să spună ei, acestea rămân elementele care pare să fie așezate în inima prezentării Evangheliei de către ei. Contextele se schimbă, unghiurile din care problema este văzută se schimbă, cuvintele se pot modifica, modalitatea de abordare este alta, și totuși, există un fel anume în care creștinii timpurii *întotdeauna* par să se concentreze pe aceste patru chestiuni: noi suntem responsabili înaintea lui Dumnezeu, care ne-a creat. Noi, oamenii, am păcătuit împotriva lui Dumnezeu și vom fi judecați. Dar Dumnezeu a acționat în Isus Hristos pentru a ne mântui, și noi beneficiem de acea mântuire prin pocăința față de păcat și credința în Isus.

Dumnezeu. Omul. Hristos. Răspunsul.

Haideți să aruncăm o privire către câteva dintre celelalte pasaje din Noul Testament, în care este prezentată sumar Evanghelia lui Isus. De exemplu, haideți să ne uităm la vestitele cuvinte ale lui Pavel din 1 Corinteni 15:

„Vă fac cunoscut, fraților Evanghelia, pe care v-am propovăduit-o, pe care ați primit-o, în care ați rămas, și prin care sunteți mântuiți, dacă o țineți așa după cum v-am propovăduit-o; altfel, degeaba ați crezut. V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a

murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi; și că S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece” (v. 1-5).

Poți vedea structura centrală de aici? Pavel nu este la fel de expansiv cum a fost în Romani 1-4, dar principalele contururi sunt destul de clare. Ființele omenești se află într-o situație problematică, prăbușite în „păcatele noastre” și au nevoie să fie mântuite (evident, implicit, de judecata lui Dumnezeu). Dar mântuirea vine în felul următor: „Hristos a murit pentru păcatele noastre... a fost îngropat... a înviat”. Și această mântuire este primită prin a fi „ținută așa cum v-am propovădu-ită”, prin a crede cu adevărat, nu în zadar. Așadar, totul este aici: Dumnezeu, Omul, Hristos și Răspunsul.

Acest cadru central al Evangheliei este clar chiar și în predicile relatate în cartea Faptelor Apostolilor. Când Petru le spune oamenilor în Ziua Cincizecimii ce anume trebuie să facă drept răspuns la propovăduirea de către el a morții și învierii lui Hristos, el spune: „Pocățiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre” (Faptele Apostolilor 2:38).

Din nou, apelul lui Petru nu este detaliat, și din nou judecata lui Dumnezeu este un aspect implicit, dar ea se găsește totuși acolo. Problema este aceasta: ai nevoie de Dumnezeu să-ți ierte păcatele, și să nu te judece pentru ele. Soluția este moartea și învierea lui Isus Hristos, despre care Petru vorbise deja în detaliu în predica lui. Răspunsul necesar

este următorul: pocăința și credința, evidențiate prin actul botezului.

Aceste patru adevăruri cruciale sunt din nou evidente într-o altă predică a lui Petru, în Faptele Apostolilor 3:18-19:

„Dar Dumnezeu a împlinit astfel ce vestise mai înainte prin gura tuturor prorocilor Lui: că, adică, Hristosul Său va pătimi. Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremile de învioreare”.

Problema: ai nevoie ca păcatele tale să fie șterse, nu să fie judecate de Dumnezeu. Soluția: Hristos suferă. Răspunsul: pocăința și întoarcerea la Dumnezeu cu credință.

Ai mai putea să iei în considerare predicarea Evangheliei de către Petru față de Corneliu și familia lui:

„Noi suntem martori a tot ce a făcut El în țara Iudeilor și în Ierusalim. Ei L-au omorât, atârându-L pe lemn. Dar Dumnezeu L-a înviat a treia zi... Toți prorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor” (Faptele Apostolilor 10:39-43).

Iertarea păcatelor. Prin Numele Celui răstignit și înviat. Pentru oricine crede.

Pavel predică aceeași Evanghelie în Faptele Apostolilor 13:

„Să știți dar, fraților, că în El vi se vestește iertarea păcatelor; și oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi iertați prin Legea lui Moise” (v. 38-39).

Vedem iarăși cum același cadru clar și ușor de recunoscut vorbește despre Dumnezeu, despre Om, despre Hristos și despre Răspuns. Ai nevoie de Dumnezeu care să îți dea „iertarea păcatelor”. Acest lucru se petrece „prin Isus”, și are loc pentru „oricine crede”.

CUM SĂ EXPLICĂM ADEVĂRURILE ESENȚIALE ÎNTR-O VARIETATE DE MODURI

Evident, această structură având ca schelet ideea Dumnezeu-Omul-Hristos-Răspunsul nu este asemenea unei formule față de care trebuie să te simți înrobit. Apostolii n-au bifat în mod necesar niște puncte pe o listă atunci când au propovăduit Evanghelia. În funcție de context, în funcție de cât timp au avut la dispoziție pentru a predica, și în funcție de cine făcea parte din audiența lor, ei au explicat aceste patru puncte cu o varietate de detalii. Uneori, unul sau mai multe dintre ele sunt lăsate să fie subînțelese mai degrabă decât a fi explicitate – mai ales faptul că suntem responsabili față de Dumnezeu și că avem nevoie de la El de darul iertării. Cu toate acestea, aceste lucruri constituie un fapt care trebuie să fi fost adânc înrădăcinat în mințile Evreilor, față de care apostolii au predicat cel mai adesea.

Pe de altă parte, când Pavel se adresează unui grup de filozofi păgâni din Areopag, el o ia de la început, vorbind despre Dumnezeu. Predica lui Pavel din Faptele Apostolilor 17 este adesea citată ca model de predicare a Veștii Bune într-o

cultură păgână. Totuși, există ceva foarte interesant și neobișnuit în legătură cu acea predică. Privește la ea cu atenție și vei începe să conștientizezi că Pavel nu a predicat în realitate Vestea Bună a lui Hristos, ci doar vestea rea. El începe în fapt prin a spune, cu alte cuvinte, „dați-mi voie să vă spun despre acest Dumnezeu necunoscut Căruia voi I-ați zidit un altar”. Apoi le explică în versetele 24-28 că există un Dumnezeu, că acest Dumnezeu a creat lumea, și că El ne cheamă să ne închinăm doar Lui. Odată ce a stabilit acest lucru, el se întoarce în versetul 29 pentru a-i explica audienței conceptul de păcat și rădăcinile acestuia în închinarea adusă lucrurilor create în loc să fie adusă lui Dumnezeu, apoi declară că Dumnezeu îi va judeca pe cei ce îl ascultau prin „Omul pe care L-a rânduit”, un Om pe care Dumnezeu L-a înviat din morți (v. 31).

Apoi Pavel se oprește! Privește la acel text cu atenție. Nu există nicio menționare a iertării, nimic despre Cruce și nicio promisiune a mântuirii – doar o declarație a cerințelor din partea lui Dumnezeu și o propovăduire a învierii ca dovadă a venirii lui Dumnezeu spre judecată! Pavel nici măcar nu menționează Numele lui Isus!

Ce se petrece de fapt aici? *Nu* a predicat Evanghelia aici? Ei bine, nu, nu chiar în acel moment. În predica lui publică nu există nicio Evanghelie, nicio veste bună. Vestea pe care Pavel o propovăduiește este cu totul rea. Totuși, priviți la versetele 32-34, unde Biblia spune că oamenii i-au cerut lui Pavel să le vorbească din nou, și ne spune apoi că unii

dintre ei au crezut în final. Se pare că Pavel a predicat până la urmă vestea *bună*, anume că păcătoșii pot fi mântuiți de această judecată viitoare, dar a predicat acest lucru ceva mai târziu, probabil într-o circumstanță publică sau într-una privată.

Asemenea altor apostoli, Pavel a fost capabil să prezinte adevărurile esențiale ale Evangheliei într-o varietate de moduri. Lucrul important ce trebuie înțeles este că au *existat* în fapt anumite adevăruri elementare ale Evangheliei, iar din predicile și epistolele lui păstrate pentru noi avem o imagine foarte bună despre aceste adevăruri elementare, care rămân valabile și astăzi. În Romani, în 1 Corinteni, în predicile din Faptele Apostolilor și de-a lungul Noului Testament, creștinii timpurii și-au structurat propovăduirea Veștii Bune în jurul câtorva adevăruri critice.

Mai înainte este vestea rea: Dumnezeu este Judecătorul nostru, iar tu ai păcătuit împotriva Lui. Apoi urmează Evanghelia: dar Isus a murit așa încât păcătoșii să poată fi iertați de păcatele lor, dacă se pocăiesc și cred în El.

2

DUMNEZEU, CREATORUL NEPRIHĂNIT

Dă-mi voie să îți fac cunoștință cu dumnezeu. (Observă că am scris cu literă mică - *d*).

Încearcă să îți cobori glasul înainte de a face pasul înainte. Ar putea să doarmă în clipa aceasta. Știi, el este bătrân, nu aude prea bine și nici nu-i prea place această lume modernă ,emancipată'. Zilele lui de glorie – cele despre care vorbește atunci când îl pui un pic în mișcare – sunt trecute de mult, din vremea când majoritatea celor dintre noi nici măcar nu ne născusem. Asta se întâmpla pe vremea când oamenilor le păsa întrucâtva de ce gândea el despre lume, și când îl considerau destul de important pentru viețile lor.

Evident că toate acestea s-au schimbat acum, și totuși dumnezeu – sărmanul de el – niciodată nu s-a acomodat prea bine cu asta. Viața a continuat și a trecut pe lângă el. Acum, el își petrece majoritatea timpului plimbându-se prin grădină. Mă mai duc câteodată pe acolo să îl văd; dar el întârzie acolo, umblând și vorbind încet și blând printre trandafiri...

În fine, o mulțime de oameni încă îl mai plac, se pare – sau cel puțin face el cumva să-și mențină numărul de admiratori destul de mare. Și ai fi surprins să știi cât de mulți oameni trec pe acolo ca să îl viziteze și să-i ceară diverse lucruri, măcar din când în când. Dar evident că este un lucru care îi convine. El există ca să ne ajute.

Ferice de noi că toate lucrurile ciudate pe care le citești câteodată în cărțile lui vechi – știi tu, acelea când pământul i-a înghițit pe unii oameni, când ploua cu foc peste orașe, lucruri de genul ăsta – toate acestea par să se fi ofilit odată cu vârsta lui. Acum el nu mai este decât un prieten blând, dispus să ajute, o persoană cu care este într-adevăr ușor să vorbești – în mod special atunci când nu-ți răspunde aproape niciodată înapoi și, când totuși o face, folosește de regulă niște semne aproape ciudate, prin care vrea să-ți comunice că, indiferent ce vrei să faci, pentru el este în regulă. ăsta da cel mai bun prieten, nu-i așa?

Dar știi care este cel mai bun lucru în legătură cu el? Nu mă judecă. Niciodată și pentru nimic. O, evident, eu știu că, în adâncul inimii lui, el dorește ca eu să fiu ceva mai bun, mai iubitor, mai puțin egoist și alte lucruri de genul acesta, dar el este realist. Știe că sunt un simplu om și că nimeni nu e perfect. Și sunt sută la sută convins că, pentru el, lucrul acesta este ceva obișnuit. În afară de asta, treaba lui este să îi ierte pe oameni. Asta este ce face el. Dincolo de orice, nu este el dragoste? Îmi place să mă gândesc la dragoste ca acel

lucru care presupune ca „să nu judece niciodată, ci totdeauna să ierte”. Aceasta este dumnezeul pe care eu îl știu. Și n-aș vrea să am parte de el în niciun alt fel...

Bine, acum putem continua să ne apropiem de el. Nu te îngrijora, nu vom sta prea mult timp. Sincer. El este recunoscător pentru oricât de puțin timp poate căpăta din partea noastră.

PREZUMȚII DESPRE DUMNEZEU

Bun, bun. Descrierea anterioară este un pic ironică. Totuși, mă gândesc cât de departe este ea de ceea ce mulți oameni, chiar dintre cei care se pretind creștini, cred despre Dumnezeu. Pentru mare parte dintre ei, El este un fel de bunnic blând, plictisit, ușor obosit și nevoiaș, dar foarte iubitor, care are dorințe dar nu porunci, care poate fi ignorat fără a risca vreun lucru, dacă nu îți faci timp pentru El, și este foarte, foarte, *foarte* înțelegător cu privire la faptul că ființele omenești fac greșeli - de fapt, mult mai înțelegător decât suntem noi toți.

Exista o vreme când, chiar dacă oamenii nu se pretindeau creștini, ei aveau totuși o înțelegere elementară a învățăturii biblice despre Dumnezeu și caracterul Lui. Aceste lucruri făceau parte din atmosfera pe care oamenii o respirau și - foarte asemănător felului în care apostolii îi tratau pe concetățenii lor evrei - puteai face prezumții despre ceea ce oamenii știau atunci când le prezentai Evanghelia.

Acest lucru nu mai este adevărat astăzi, cel puțin în mare parte din această lume. Eu am crescut într-un orașel din partea de est a statului Texas și, în majoritatea cazurilor când voiai să îi spui cuiva Evanghelia, trebuia să faci apel la un mesaj pe care acea persoană îl auzise deja de o mie de ori. Pe vremea când am început cursurile la facultate, în New Haven, Connecticut, lumea era deja diferită. Dintr-o dată, am fost înconjurat de oameni care nu crescuseră auzind vorbindu-se despre Dumnezeu și care, în fapt, aveau să respingă de la bun început ideea de Dumnezeu. Îmi amintesc de primul moment când am întâlnit pe cineva care a „lăudat” la mine faptul că am menționat de Dumnezeu, spunându-mi, „Glumești. Tu chiar crezi asta?” Apoi s-a pus pe râs.

Acel episod s-a repetat de o mulțime de ori de-a lungul următorilor ani, așa că, în final, am învățat să replic simplu prin a spune, „Da, cred”. Dar am învățat destul de repede și că nu mai pot face prezumții despre ceea ce oamenii ar putea să știe deja despre Dumnezeu. Dacă voi propovădui astăzi Evanghelia lui Isus Hristos, va trebui să o iau de la capăt – de la Dumnezeu însuși.

Evident, ai putea (și ar trebui) să îți petreci o viață întreagă studiind ceea ce Dumnezeu ne-a descoperit despre Sine, dar nu va trebui să spui tot ce știi despre Dumnezeu ca să poți prezenta credincios Evanghelia. Totuși, există câteva adevăruri de bază despre Dumnezeu pe care cineva trebuie

să le înțeleagă pentru a surprinde esența Veștii Bune a creștinismului. Gândește-te la aceasta ca la Vestea Bună care stă în spatele veștii rele, care stă în spatele Veștii Bune!

Există două elemente esențiale pe care trebuie să le prezentăm foarte clar de la bun început, anume că Dumnezeu este Creatorul și că El este sfânt și neprihănit.

DUMNEZEU - CREATORUL

Începutul mesajului creștin – începutul Bibliei creștine – este că „Dumnezeu a făcut cerurile și pământul”. Totul începe din acel punct și, asemenea unei săgeți trase dintr-un arc strâmb, dacă înțelegi greșit acest lucru, atunci orice altceva urmează va fi greșit.

Cartea Geneza începe cu relatarea creației lumii de către Dumnezeu, acea lume cu munții și văile ei, cu animale și pești, cu păsări și reptile, și cu tot restul lucrurilor care se găsesc în ea. Dumnezeu a creat și restul Universului: stelele și luna, planetele și galaxiile.

Toate acestea au luat ființă prin cuvântul rostit de El, și toate au apărut din *nimic*.

Creația nu ține de faptul că Dumnezeu ar fi luat materie pre-existentă și a modelat-o, formând toate lucrurile pe care noi le vedem în lume. Nu, ci Geneza ne spune că El a vorbit, și lucrurile au fost create. El a spus, „să fie lumină!”, și a fost lumină.

Există multe pasaje biblice care ne vorbesc despre felul cum creația mărturisește despre gloria și puterea lui Dumnezeu. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu” (Psalm 19:1). „Întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui”. Pavel spune în Romani 1:20 că „însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El”. Dacă ai stat vreodată pe marginea unui canion și ai văzut păsările zburând în jos și norii strânși deasupra ta, sau dacă ai stat vreodată într-un câmp și ai tresărit câtuși de puțin de frică atunci când ai văzut norii de furtună rostogolindu-se la orizont, trebuie să știi ce presupune acest lucru. Există ceva legat de grandoarea creației care îi spune inimii omului ceva de genul: „Nu ești doar tu pe lume!”

Relatarea creației din cartea Geneza lărgeste atât aria cât și importanța ei cu fiecare zi. Prima zi este ziua creației luminii, apoi a mării, a uscatului, apoi a lunii și soarelui, apoi a păsărilor, peștilor și animalelor, apoi a culmii lucrării de creație a lui Dumnezeu – bărbatul și femeia.

Dumnezeu a spus: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ”.

„Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” (Geneza 1:26-27).

Orice altceva ai gândi despre relatarea creației, implicațiile acestei afirmații – că Dumnezeu a creat lumea, și în special că Dumnezeu *te-a* creat – sunt imense. Faptul că lumea însăși nu este etapa finală, ci că ea a izvorât din gândul, cuvântul și mâna *Altcuiva* este o idee revoluționară, în special în zilele noastre. Contrar nihilismului care domină atât de mult gândirea omului, acest lucru ne spune că toate lucrurile din univers au un scop – inclusiv ființele omenești. Noi nu suntem rezultatul șansei și al mutațiilor genetice, a recombinării genelor și a accidentelor cromozomiale. Noi suntem creați! Fiecare dintre noi este rezultatul unei idei, a unui plan și a unei acțiuni a lui Dumnezeu însuși. Iar acest lucru îi atribuie vieții omenești deopotrivă sens și responsabilitate (Geneza 1:26-28).

Niciunul dintre noi nu este independent, iar a înțelege această realitate constituie cheia pentru a înțelege Evanghelia. În ciuda discuțiilor noastre constante despre drepturi și libertăți, în realitate noi nu suntem atât de liberi pe cât ne place să credem. Suntem creați. Suntem făcuți. De aceea, nu mai suntem ai noștri, ci ai Lui.

Întrucât El ne-a creat, Dumnezeu are dreptul de a ne spune cum să trăim. De aceea, în Grădina Edenului, El le-a spus lui Adam și Eva care erau pomii din care aveau permisiunea să mănânce, și care era pomul din care nu puteau mânca (Geneza 2:16-17). Asta nu înseamnă că Dumnezeu acționa asemenea unui copil, făcând pe șeful față de frățiorul

lui și impunând reguli arbitrare pentru a vedea ce s-ar putea întâmpla. Nu, ci Biblia ne spune că Dumnezeu este bun. El știa ce era cel mai bun lucru pentru poporul Lui, motiv pentru care le-a dat legi care să le păstreze și să le crească fericirea și bunăstarea.

O înțelegere a acestei realități este absolut necesară dacă un om vrea să înțeleagă Vestea Bună a creștinismului. Evanghelia constituie răspunsul lui Dumnezeu față de vestea rea a păcatului, iar păcatul constituie respingerea de către om a drepturilor lui Dumnezeu de Creator asupra lui. Astfel, adevărul fundamental al existenței omului, izvorul de unde curg toate celelalte lucruri, este că Dumnezeu ne-a creat, motiv pentru care El stăpânește peste noi.

DUMNEZEU, CEL SFÂNT ȘI NEPRIHĂNIT

Dacă ai fi nevoit să descrii în doar câteva cuvinte caracterul lui Dumnezeu, ce ai spune? Că El este iubitor și bun? Că este plin de compasiune și iertător? Da, toate acestea sunt adevărate. Iată ceea ce a spus Dumnezeu când Moise I-a cerut să îi arate slava Sa și să Își proclame Numele:

„Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul” (Exod 34:6-7).

Cât de uimitor este acest lucru! Când Dumnezeu vrea să ne spună care este Numele Lui și când ne arată gloria Lui

– ceea ce înseamnă cu adevărat să ne arate inima Lui – ce anume spune El? Că este iubitor și plin de compasiune, încet la mânie și bogat în dragoste.

Dar mai există ceva în acel pasaj biblic, un lucru care este adesea ignorat, ceva nu atât de convenabil pentru noi. Știai ce i-a spus Dumnezeu lui Moise imediat după ce îi spune că este iubitor și plin de compasiune?

„nu-l socotește pe cel vinovat drept nevinovat” (v. 7).

Recitește versetul de mai sus, pentru că el aruncă în aer aproape 90% din ceea ce oamenii de azi își închipuie că știu despre Dumnezeu. Dumnezeul iubitor și plin de compasiune *nu îl lasă nepedepsit pe cel vinovat*.

O perspectivă comună despre Dumnezeu pretinde că El ar fi asemenea unui menajer nescrupulos. În loc să se ocupe cu adevărat cu murdăria acestei lumi – de păcatul, răul și nelegiuirea din ea – se pretinde că El pur și simplu bagă mizeria sub preș, o ignoră și speră că nimeni nu va observa acest lucru. În fapt, mulți oameni nu își pot închipui un Dumnezeu care ar face orice altceva. Ei spun: „Dumnezeu judecă păcatul? Să mă pedepsească pentru răutatea mea? Bineînțeles că El nu ar face asta. Nu ar mai fi iubitor”.

Vom vedea mai târziu felul în care contradicția aparent de nepătruns din Exod 34:6-7 – un Dumnezeu care „iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul” și totuși „nu-l socotește pe cel vinovat drept nevinovat” – este rezolvată prin moartea

lui Isus pe cruce. Dar, cu mult timp înainte de a ajunge aici, trebuie să înțelegem că, în ciuda tuturor protestelor contrare, dragostea lui Dumnezeu nu anulează dreptatea și neprihănirea Lui.

Scriptura afirmă în mod repetat că Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al dreptății perfecte și al neprihănirii inatacabile. Psalmul 11:7 spune,

„Domnul este drept, iubește dreptatea”.

Psalmul 33:5 afirmă că „El iubește dreptatea și neprihănirea”. Alți doi psalmi merg până acolo încât afirmă că: „Dreptatea și judecata sunt temelia scaunului Tău de domnie” (Psalmii 89:14; 97:2)! Poți înțelege ceea ce spun aceste două versete? Stăpânirea lui Dumnezeu asupra Universului, domnia Lui suverană asupra creației, este întemeiată pe faptul că El rămâne pe veci perfect neprihănit și drept.

Iată de ce ideea de Dumnezeu, ca un menajer nescrupulos este, în final, nesatisfăcătoare. Ea Îl ilustrează pe Dumnezeu ca fiind nedrept și pătat. Ea Îl ilustrează ca pe un Dumnezeu care pur și simplu ascunde păcatul – sau chiar se ascunde de păcat – în loc să îl confrunte și să îl distrugă. Îl face să pară moralmente un laș.

Cine și-ar dori un astfel de Dumnezeu? Este întotdeauna interesant să vezi ce se petrece când oamenii care insistă că Dumnezeu nu îi va judeca niciodată ajung față în față cu răul incontestabil. Atunci când sunt confrunțați cu un

lucru rău și cu adevărat oribil, ei vor un Dumnezeu al dreptății – și Îl vor să acționeze în acel *moment*. Ei vor ca Dumnezeu să treacă cu vederea păcatele lor, dar nu și pe ale teroristului. „Iartă-mă”, zic ei, „dar nu îndrăzni să îl ierți pe el!” Vezi tu, nimeni nu vrea un Dumnezeu care refuză să se ocupe de rău. Ei vor un Dumnezeu care refuză să se ocupe de răul săvârșit de ei.

Cu toate acestea, Scriptura ne spune că, întrucât El este perfect de drept și neprihănit, Dumnezeu se va ocupa în mod hotărât de orice lucru rău. Habacuc 1:13 spune,

„Ochii Tăi sunt așa de curați că nu pot să vadă răul, și nu poți să privești [să tolerezi, cf. NIV] nelegiuirea”.

Dacă Dumnezeu ar ignora răul, acest lucru ar însemna renunțarea la însăși temelia scaunului Său de domnie. Ba chiar mai mult, ar însemna să renunțe la propria identitate, iar Dumnezeu nu va face așa ceva.

Majoritatea oamenilor n-au nicio problemă să își închiuie că Dumnezeu este iubitor și plin de compasiune. Noi, creștinii, am făcut o treabă mediocră încercând să convinsem oamenii din această lume că Dumnezeu îi iubește. Dar, dacă vrem să înțelegem cât de glorioasă și de dătătoare de viață este Evanghelia lui Isus Hristos, va trebui să înțelegem că acest Dumnezeu iubitor și plin de compasiune este în același timp sfânt și neprihănit, și că El este hotărât să nu treacă

niciodată cu vederea păcatul, nici să îl ignore sau să îl tolereze vreodată.

Iar asta include și păcatele noastre, lucru care, evident, ne conduce la vestea rea.

3

OMUL, PĂCĂTOS

Cu câteva zile în urmă am plătit o amendă pentru parcare în loc nepermis. Totul a fost ușor. Am citit acuzația care îmi era adusă, am întors biletul pe partea cealaltă, am bifat în căsuța care spunea „pledez vinovat”, am scris un cec de 35 dolari care trebuiau plătiți departamentului metropolitan de controlul traficului, am lipit plicul și l-am pus în cutia poștală.

Sunt un infractor dovedit.

Totuși, dintr-o anumită perspectivă, chiar dacă am bifat acea căsuță „vinovat”, nu mă simt teribil de vinovat. N-o să îmi pierd somnul de noapte din cauza faptului că am încălcat legea. Nu simt nevoie să îi cer cuiva iertare, iar acum, când mă gândesc la lucrul acesta, am doar un soi de amărăciune că amenda a fost cu 10 dolari mai mare decât cea anterioară.

De ce nu mă simt rău că am încălcat legea? Presupun că acest lucru se datorează faptului că, atunci când ajung într-o astfel de situație, încălcarea unei reguli de parcare nu mi se pare a fi un lucru atât de grav sau atât de ticălos. Da, mă voi asigura că sunt un pic mai atent data viitoare, dar

conștiința mea nu este atât de zdrobită în legătură cu acest lucru.

Un lucru pe care l-am constatat de-a lungul anilor este că majoritatea oamenilor manifestă tendința de a se gândi la păcat, îndeosebi la propriile păcate, foarte asemănător situației când au încălcat legea privitoare la parcare.

„Da, evident”, ne gândim noi, „tehnice vorbind, păcatul este o încălcare a Legii care ne-a fost dată din ceruri, de către Dumnezeu, dar El trebuie să știe că există infractori mai mari decât mine în acest Univers. Dincolo de asta, nimeni n-a avut de suferit, și sunt gata să plătesc amenda. Apoi, hai să fim serioși, nu este nevoie să ne facem o cercetare atât de amănunțită a sufletului în lucruri de genul acesta. Oare?”

Ei bine, eu cred că nu, cel puțin dacă te gândești la păcat în acel mod rece.

Potrivit Bibliei, păcatul înseamnă mult mai mult decât o simplă încălcare a unei reglementări impersonale și arbitrare a traficului ceresc. El înseamnă încălcarea unei relații, ba chiar mai mult, ilustrează respingerea lui Dumnezeu însuși – o repudiare a stăpânirii lui Dumnezeu, a grijii lui Dumnezeu, a autorității lui Dumnezeu și a dreptului lui Dumnezeu de a le porunci celor cărora El le-a dat viață.

Pe scurt, ea constituie răzvrătirea creaturii împotriva Creatorului ei.

CE A FUNCȚIONAT GREȘIT

Atunci când Dumnezeu a creat ființele omenești, intenția Lui a fost ca acestea să trăiască sub stăpânirea Lui neprihănită în bucurie perfectă, închinându-se înaintea Lui, ascultându-L și, astfel, trăind într-o părtășie neîncetată cu El. Așa cum am văzut în capitolul anterior, El i-a creat pe bărbat și pe femeie după chipul Său, sensul fiindcă ei trebuiau să fie ca El, în relație cu El, și să răspândească gloria Lui peste tot pământul. Mai mult, Dumnezeu le-a dat oamenilor ceva de făcut. Ei trebuiau să fie vice-regenții Lui, stăpânind universul sub autoritatea Sa. Dumnezeu le-a spus: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ” (Geneza 1:28).

Stăpânirea bărbatului și a femeii peste creație nu a fost, totuși, țelul ultim. Autoritatea pe care ei o aveau nu era al lor, ci le fusese dată de către Dumnezeu. Așadar, chiar și atunci când Adam și Eva au stăpânit peste lume, ei trebuiau să-și amintească de faptul că erau supuși lui Dumnezeu și aflați sub domnia Lui. El îi crease, motiv pentru care avea dreptul să le poruncească.

Pomul cunoștinței binelui și răului, pe care Dumnezeu l-a plantat în centrul grădinii, constituia un element clar care le reamintea acest lucru (Geneza 3:17). Când Adam și Eva priveau la acel pom și îi vedeau rodul, ei trebuiau să-și aducă

aminte că autoritatea lor era limitată, că erau niște ființe create și că erau dependente de Dumnezeu chiar și pentru viețile lor. Erau doar niște administratori. Dumnezeu era Regele.

De aceea, când Adam și Eva au mușcat din fruct, ei nu au încălcat doar o anumită poruncă arbitrară, „nu mâncați din pom”. Ei au făcut ceva mult mai trist și mult mai grav. Au respins autoritatea lui Dumnezeu peste ei și și-au declarat independența față de El. Adam și Eva doreau să fie, așa cum șarpele le promisese, „ca Dumnezeu”, așa că amândoi au întins mâna către ceea ce credeau că era o oportunitate de a abandona statutul subordonat față de Dumnezeu și de a pune mâna pe coroană. Există un singur lucru din întreg Universul pe care Dumnezeu nu îl pusese sub picioarele lui Adam – Dumnezeu însuși. Totuși, Adam a hotărât că această situație nu era suficient de bună pentru el, așa că s-a răzvrătit.

Dar cel mai rău aspect legat de această răzvrățire este că, prin neascultarea față de porunca lui Dumnezeu, Adam și Eva au luat o hotărâre conștientă de a-L respinge ca Rege al lor. Ei știau care aveau să fie consecințele neascultării față de El. Dumnezeu le spusese în termeni foarte clari că, dacă aveau să mănânce din fructul din acel pom, ei aveau să moară cu certitudine, lucru care însemna, mai presus de orice, că aveau să fie izgoniți din prezența Lui și că aveau să

devină vrăjmașii Lui, nu prietenii și supușii Lui fericiți (Geneza 2:17). Totuși, lor nu le-a păsat de acest lucru. Adam și Eva au cedat favoarea de care se bucurau înaintea lui Dumnezeu în schimbul plăcerii și a gloriei personale.

Biblia denumeste această neascultare față de poruncile lui Dumnezeu – fie ea în cuvânt, gând sau faptă – „păcat”. Literal vorbind, cuvântul acesta are sensul de „ratare a țintei”, dar înțelesul biblic al păcatului este unul mult mai profund. Nu este ca și cum Adam și Eva încercau din greu să păzească poruncile lui Dumnezeu și pur și simplu au ratat cu puțin această țintă. Nu, ci realitatea este că ei au tras în direcția opusă! Ei au avut obiective și dorințe care au fost categoric opuse față de ceea ce Dumnezeu dorea pentru ei, așa că au păcătuțit. Ei au încălcat în mod intenționat porunca lui Dumnezeu, au frânt relația lor cu El și L-au respins ca Domn neprihănit al lor.

Consecințele păcatului lui Adam și Eva au fost dezastruoase pentru ei, pentru urmașii lor și pentru restul creației. Ei înșiși au fost aruncați din grădina idilică a Edenului. Pământul nu s-a mai bucurat și nu și-a mai oferit roadele și comorile în beneficiul lor. Ei trebuiau să muncească, cu durere și mult efort, pentru a obține aceste lucruri. Ba mai rău, Dumnezeu a pus în execuție sentința promisă a morții asupra lor. Evident, ei n-au murit trupește imediat. Trupurile lor au continuat să trăiască, plămânii să respire, inimile să bată, membrele să se miște. Totuși, viața lor spirituală,

cea care contează cel mai mult, s-a sfârșit imediat. Părtășia lor cu Dumnezeu a fost zdrobită, așa încât inimile lor au ră-tăcit, mințile lor s-au umplut de gânduri egoiste, iar privirea lor a fost întunecată așa încât n-a mai văzut frumusețea Lui Dumnezeu, sufletele lor devenind aride, complet lipsite de acea viață spirituală pe care Dumnezeu le-o dăduse la înce-put, când toate lucrurile fuseseră foarte bune.

NU DOAR EI, CI ȘI NOI

Biblia ne spune că nu doar Adam și Eva sunt vinovați de păcat. Noi toți suntem. Pavel spune în Romani 3:23 că „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”. Cu doar câteva paragrafe mai devreme, el afirmase: „Nu este niciun om neprihănit, nici unul măcar” (3:10).

Evanghelia lui Isus Hristos este oricum plină de pietre de poticnire, dar aceasta este una dintre cele mai mari. Pen-tru inimile omenești care își închipuie cu încăpățănare că sunt în esență bune și suficiente în sine, ideea că oamenii sunt fundamental păcătoși și răzvrățiți nu este doar scanda-loasă. Ea este revoltătoare.

Iată de ce devine cu totul crucial să înțelegem deopotrivă natura și profunzimea păcatului din noi. Dacă ne apropiem de Evanghelie imaginându-ne că păcatul este altceva sau mai pu-țin decât este el în realitate, vom înțelege cu totul greșit Vestea Bună a lui Isus Hristos. Permiteți-mi să ofer câteva exemple ale felului în care creștinii înțeleg păcatul în mod greșit.

CONFUZIA DINTRE PĂCAT ȘI EFECTELE LUI

În ultima vreme, a devenit la modă să auzi Evanghelia prezentată prin a spune că Isus a venit pentru a mântui omenirea din sentimentul interior al vinovăției, din lipsa de sens, scop, ori goliciune interioară. Evident că aceste lucruri sunt probleme reale, și este clar că mulți oameni le experimentează în profunzimea ființelor lor.

Totuși, Biblia ne învață că problema fundamentală a omenirii – lucrul de care noi trebuie să fim mântuiți – nu ține de lipsa de sens sau de dezintegrarea vieților noastre, nici măcar de sentimentul zguduitor al vinovăției. Acestea sunt doar niște simptome ale unei probleme mai adânci și mai profunde: păcatul nostru. Ceea ce noi trebuie să înțelegem este că situația noastră este una pe care noi am creat-o. *Noi* am fost cei care n-am ascultat de Cuvântul lui Dumnezeu. *Noi* am fost cei care am ignorat poruncile Lui. *Noi* am fost cei care am păcătuit împotriva Lui.

A vorbi despre mântuire ca și cum ar fi o mântuire din lipsa de sens sau de scop, fără a te duce mai departe de la aceste lucruri până la rădăcina lor, păcatul, ar putea fi o strategie prin care medicamentul să fie înghițit mai ușor, dar problema este că o astfel de abordare te duce la medicamentul greșit. Ea îi permite omului să continue să își imagineze despre sine că este o victimă, și să nu trateze niciodată cu adevărat realitatea că el însuși este infractorul, cel lipsit de neprihănire și vrednic de judecată.

REDUCEREA PĂCATULUI LA RELAȚII DISFUNCȚIONALE

Chestiunea relației este un subiect important în Scriptură. Ființele omenești au fost *create* pentru a trăi în relație de părtășie cu Dumnezeu. Totuși, ceea ce trebuie să ne amintim este că aici este vorba despre un *fel specific* de relație în care ei trebuiau să trăiască – nu relația dintre două persoane egale, în cadrul căreia legea, judecata și pedeapsa dispar din peisaj, ci relația dintre un Rege și supușii Lui.

Mulți creștini vorbesc despre păcat ca și cum acesta ar constitui o banală piedică relațională între Dumnezeu și om, și că ceea ce este nevoie să facem este să ne cerem scuze și să acceptăm iertarea din partea lui Dumnezeu. Acea imagine a păcatului asemenea unei mici dispute între doi iubiți, totuși, prezintă distorsionat relația în care noi ne aflăm față de Dumnezeu. Ea ne comunică faptul că n-ar exista niciun fel de Lege încălcată, nicio dreptate nerespectată, nicio mânie neprihănită, nicio judecată sfântă – motiv pentru care, în esență, nu este nevoie nici de un substitut care să suporte acea judecată.

Învățătura Bibliei este aceea că păcatul este cu adevărat elementul care întrerupe relația omului cu Dumnezeu, dar ea ne spune că acea relație întreruptă constă dintr-o respingere a măreției Sale regale. Aici nu avem de-a face doar cu adulter, chiar dacă implică acest lucru din punct de vedere

spiritual, ci și cu răzvrătire. Nu avem de-a face doar cu trădare, ci și cu complot. Dacă reducem păcatul la o simplă întrerupere a relației, în loc să îl înțelegem ca fiind răzvrătirea trădătoare din partea unui supus iubit față de Regele său bun și neprihănit, nu vom înțelege niciodată de ce a fost necesară moartea Fiului lui Dumnezeu pentru a rezolva această problemă.

CONFUZIA ÎNTRE PĂCAT ȘI GÂNDIREA NEGATIVISTĂ

O altă modalitate greșită de a înțelege păcatul constă din a spune că el ține doar de o modalitate de gândire negativistă. Am văzut acest lucru în câteva dintre citatele oferite în partea introductivă a acestei cărți. Scapă de burduful vechi! Gândește-te la lucruri mari! Dumnezeu vrea să îți arate favoarea Sa incredibilă, dacă vei scăpa de toate acele gânduri negativiste care te țin pe loc!

Desigur, acesta este un mesaj convingător pentru oamenii independenți, care vor să creadă că ei se pot ocupa de păcatele lor prin propriile puteri. Probabil că acesta este motivul pentru care oamenii care predică acest mesaj au făcut cumva încât să aibă în felul acesta cele mai mari biserici din lume. Formula este una destul de ușoară. Trebuie doar să le spui oamenilor că păcatul lor nu este mai profund decât gândirea negativistă și că el îi împiedică să capete sănătate, bogăție și fericire. Apoi trebuie să le spui că, dacă doar vor

gândi un pic mai pozitiv despre ei înșiși (evident, cu ajutorul lui Dumnezeu), vor scăpa de păcatele lor și se vor îmbogăți. Bingo! Dintr-o dată te alegi cu o mega-biserică!

Uneori, obiectivul promis sunt banii, alteori sănătatea, alteori ceva cu totul diferit. Totuși, oricum ai privi la aceasta, a spune că Isus Hristos a murit pentru a ne mântui din gândirea negativistă este ceva cu totul nebiblic. În fapt, Biblia ne învață că mare parte a problemei noastre stă în faptul că noi avem păreri *mult prea bune* despre noi înșine, nu invers. Oprește-te și gândește-te la acest lucru pentru o clipă. Cum i-a ispitit șarpele pe Adam și Eva? Le-a spus că se gândeau mult prea negativist la ei înșiși. Le-a spus că aveau nevoie să gândească mai pozitiv, să își extindă viziunea, să își atingă potențialul maxim, să fie ca Dumnezeu! Cu alte cuvinte, le-a spus să țintească la lucruri mai mari.

Dar ce s-a întâmplat cu ei când au pus în aplicare o astfel de gândire?

CONFUZIA ÎNTRE PĂCAT ȘI PĂCATE

Există o diferență uriașă între a înțelege că ești vinovat de *păcate*, și a cunoaște ești vinovat de *păcat*. Majoritatea oamenilor n-au nicio problemă să admită că au comis *păcate* – la plural – cel puțin atâta vreme cât se gândesc la acele păcate ca fiind mici greșeli izolate într-o viață altfel destul de bună – ca o amendă pentru parcare ici și colo, pe fundalul unui cazier destul de curat.

Păcatele nu ne șochează atât de mult. Noi știm că ele există, le vedem zilnic în noi înșine și în alții, și am ajuns să ne obișnuim cu ele. Ceea ce este șocant pentru noi este când Dumnezeu ne arată păcatul care curge în însăși profunzimea inimilor noastre, acele depozite constant mișcătoare ale murdăriei și corupției morale despre care credem că nu există în noi, și pe care nu le putem șterge vreodată. Iată cum vorbește Biblia despre profunzimea și întunericul păcatului nostru – îl găsim *în* noi și *ne* caracterizează, nefiind doar *asupra* noastră, la exterior.

La cel de-al doilea etaj din Muzeul Național de Istorie naturală din Washington există un obiect despre care se spune că ar fi cea mai mare sferă perfectă de cuarț din lume. Sfera aceasta este ceva mai mare decât o minge de baschet și nu există pe ea nici cea mai mică zgârietură vizibilă, nici cea mai mică pată de culoare. Pare să fie o sferă perfectă. Oamenii se gândesc adesea că ființa omenească este asemenea acelei sfere de cuarț. Da, ici și colo, putem să o stropim cu praf și noroi, însă, sub această suprafață, totul rămâne curat, mai curat ca oricând, așa că tot ceea ce trebuie să facem este să-i ștergem suprafața, pentru a-i restaura strălucirea.

Imaginea pe care Biblia ne-o prezintă privitoare la natura omenească nu este totuși atât de idilică. Potrivit Scripturii, sfera naturii omenești nu este deloc curată, iar noroiul nu este stropit doar pe exterior. Dimpotrivă, noi suntem injectați în profunzime cu păcat. Fisurile, noroiul, murdăria și

corupția morală sunt parte din esența și centrul de greutate al ființei noastre. Așa cum spune Pavel, noi suntem „din fire copii ai mâniei” (Efeseni 2:3). Noi suntem incluși în vinovăția și corupția morală a lui Adam (Romani 5). Domnul Isus ne-a învățat acest lucru: „din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele” (Matei 15:19). Cuvintele păcătoase pe care tu le rostești și acțiunile păcătoase pe care le faci nu sunt niște incidente izolate. Ele izvorăsc din răul aflat în interiorul tău, în inima ta.

Fiecare parte a existenței noastre ca oameni este coruptă de păcat și supusă puterii acestuia. Gândirea noastră, personalitatea noastră, sentimentele și emoțiile noastre, și chiar voința noastră, toate sunt roabe păcatului. Așa spune Pavel în Romani 8:7: „umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să i se supună”. Ce afirmație șocantă și înfricoșătoare! Atât de profundă este stăpânirea păcatului asupra noastră – asupra minților noastre, a gândirii și a voinței – încât vedem gloria și bunătatea lui Dumnezeu și, cu toate acestea, Îi întoarcem *inevitabil* spațele cu dezgust.

Nu este suficient să spui că Isus a venit să ne mântuiască de *păcate*, dacă prin asta vrei să spui că El a venit să ne mântuiască din greșelile noastre izolate. Doar atunci când conștientizăm că însăși natura noastră este păcătoasă – că

suntem cu adevărat „morți în greșelile și păcatele noastre”, așa cum spune Pavel (Efeseni 2:1, 5) – doar atunci vom vedea cât de bună este vestea care ne spune că există o cale prin care putem fi salvați.

JUDECATA ACTIVĂ A LUI DUMNEZEU ÎMPOTRIVA PĂCATULUI

Una dintre cele mai înfricoșătoare afirmații din întreaga Biblie se găsește în Romani 3:19. Ea apare la finalul acuzației adusă de Pavel întregii omenirii – mai înainte Neamurilor, după care Evreilor – prin care demonstrează că aceștia se află sub păcat și sunt caracterizați de absența totală a neprihănirii înaintea lui Dumnezeu. Iată ceea ce Pavel spune, ca o concluzie colosală a subiectului: „orice gură să fie astupată, și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu”.

Poți începe să îți imaginezi ce sens va avea aceasta? Să stai înaintea lui Dumnezeu și să n-ai nicio explicație, nimic în apărarea ta, nicio scuză, nimic de care să te poți agăța? Ce înseamnă să fii „găsit vinovat înaintea lui Dumnezeu”? Biblia este foarte clară, așa cum am văzut în capitolul anterior, arătându-ne că Dumnezeu este neprihănit, drept și sfânt, motiv pentru care El nu va scuza păcatul. Dar ce va însemna ca Dumnezeu să confrunte păcatul, să îl judece și să îl pedepsească?

Romani 6:23 spune: „plata păcatului este moartea”. Cu alte cuvinte, plata pe care noi am câștigat-o pentru păcatele

noastre înseamnă să murim. Totuși, acest lucru nu se referă doar la moartea fizică. Aici este vorba despre moartea spirituală, o separare puternică a ființelor noastre păcătoase și ticăloase de prezența Dumnezeului sfânt și neprihănit. Profetul Isaia descrie acest lucru în felul următor:

„Nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să v-asculte!” (Isaia 59:2)

Uneori, oamenii vorbesc despre această separare ca și cum am avea de-a face cu absența pasivă și tăcută a lui Dumnezeu. Totuși, Biblia ne arată că este mult mai mult decât atât. Ea ne spune că această separare constă în judecata activă a lui Dumnezeu împotriva păcatului, și că ea va fi înfricoșătoare. Privește la felul în care cartea Apocalipsa descrie sfârșitul ca ziua judecății drepte și bune a lui Dumnezeu. Cei șapte îngeri vor „vărsa pe pământ cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu”, astfel încât „toate semințele pământului se vor boci din pricina Lui” (Apocalipsa 16:1; 1:7).

Acești oameni vor striga către munți și către stânci: „Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?” (Apocalipsa 6:16-17). Ei Îl vor vedea pe Isus, Regele regilor și Domnul domnilor, și vor fi cuprinși de groază, căci El „va călca cu picioarele teascau vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu” (Apocalipsa 19:15).

Biblia ne arată că destinul final al păcătoșilor care nu au crezut și nu s-au pocăit este locul chinului veșnic și conștient denumit „Iadul”. Apocalipsa îl descrie ca fiind „iazul de foc și pucioasă”, iar Isus spune că este un loc unde „focul nu se stinge” (Apocalipsa 20:10; Marcu 9:43).

Având în vedere felul în care Biblia vorbește despre Iad și ne avertizează să nu ajungem acolo, nu înțeleg impulsul unor creștini de a explica Iadul într-o modalitate care îl face să sune mai tolerabil. Atunci când Apocalipsa vorbește despre Isus zugrăvinduo-L călcând în picioare lumea necredincioasă în teascul mâniei Dumnezeuului atotputernic, când Isus însuși ne avertizează de „focul care nu se stinge... unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge” (Marcu 9:43, 48), întrebarea mea este aceasta: *De ce ar avea vreun creștin interesul de a face ca Iadul să sune mai puțin groaznic? De ce ne-am dori să îi mângâiem pe păcătoși cu gândul că Iadul ar putea să nu fie, la urma urmei, atât de rău?*

N-AM INVENTAT NOI ACEST LUCRU

Imaginile pe care Biblia le folosește pentru a vorbi despre judecata lui Dumnezeu împotriva păcatului sunt cu adevărat îngrozitoare. Nici nu este de mirare că lumea citește descrierile făcute Iadului în Biblie și îi consideră „bolnavi” pe creștini pentru că ei cred aceste lucruri.

Dar această atitudine ratează să vadă ideea esențială. Aici lucrurile țin de faptul că *noi* am fi inventat aceste idei.

Noi, creștinii, nu citim, nu credem și nu vorbim despre Iad pentru că am găsi ceva plăcut în a vorbi în felul acesta despre el. Să ne ferească Dumnezeu! Nu, noi vorbim despre el pentru că, în final, noi credem Biblia. Noi o credem când ea spune că Iadul este real, și o credem cu lacrimi când spunem că oamenii pe care îi iubim se află în pericolul de a-și petrece veșnicia acolo.

Acesta este verdictul grav al Bibliei îndreptat împotriva noastră. Niciunul dintre noi nu este neprihănit, nici măcar unul. Din acest motiv, va veni acea zi când fiecare gură va fi redusă la tăcere, când fiecare limbă care comentează va fi oprită, și când întreaga lume va fi adusă înaintea lui Dumnezeu pentru a da socoteală.

Dar...

4

ISUS HRISTOS, MÂNTUITORUL

Dar. Cred că acesta trebuie să fie cel mai puternic cuvânt pe care o ființă omenească îl poate pronunța. Pare neînsemnat, dar are în el puterea de a îndepărta tot ceea ce s-a spus înaintea lui.

Venind după vestea rea, așa cum tocmai am auzit, el are puterea de a ne ridica privire de a restaura nădejdea. Mai mult decât orice alt cuvânt care poate fi rostit de limba omenească, el are abilitatea de a schimba totul.

- Avionul s-a prăbușit, *dar* nimeni nu a fost rănit.
- Ai cancer, *dar* este ușor de tratat.
- Fiul tău a fost implicat într-un accident de mașină, *dar* nu a fost afectat.

Trist este că, uneori, acest *dar* nu își mai face apariția. Uneori, propoziția se oprește și tot ceea ce căpătăm este vestea rea. Totuși, acele momente doar cresc pentru noi valoarea clipelor când acest *dar* apare. Și ele sunt glorioase.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru că vestea rea a păcatului omului și a judecății lui Dumnezeu nu este finalul poveștii. Dacă Biblia s-ar fi sfârșit cu declarația lui Pavel care spune că întreaga lume va fi redusă la tăcere înaintea scaunului judecății lui Dumnezeu, nu ar mai fi nicio speranță pentru vreunul dintre noi. N-ar rămâne decât disperare. Dar (iată-l din nou) mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că există mai mult de atât!

Tu ești păcătos vrednic de a fi condamnat, *dar* Dumnezeu a acționat pentru a mântui păcătoși ca tine!

UN CUVÂNT AL SPERANȚEI

Marcu își începe relatarea vieții lui Isus cu aceste cuvinte: „Începutul Evangheliei lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu”. De la început, Marcu și ceilalți creștinii timpurii au știut că venirea lui Isus Hristos a constituit vestea bună din partea lui Dumnezeu adresată unei lumi distrusă și moartă la picioarele păcatului. Odată conștientizată devastarea întunecată produsă de păcat, venirea lui Isus a fost anunțul zdrobitor, ca un tunet, care ne spunea că acum totul se schimbă!

Chiar din Grădina Edenului, Dumnezeu le-a dat lui Adam și Eva un cuvânt plin de speranță, o Vestă Bună - în mijlocul disperărilor. Acesta nu fost foarte detaliată, în realitate o aluzie, o frază atașată la sfârșitul sentinței de condamnare rostită de Dumnezeu împotriva șarpelui:

„Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul”
(Geneza 3:15).

Totuși, aceasta a fost ceva important. Dumnezeu a vrut ca Adam și Eva, chiar dacă erau niște răzvrătiți, să știe că istoria nu se sfârșise. Exista o Evanghelie, o Vestea Bună în mijlocul aceluia cataclism.

Restul Bibliei este povestea felului în care această sămânță a Veștii Bune a germinat, a răsărit și a crescut. Vreme de mii de ani, Dumnezeu a pregătit lumea prin Lege și profeți pentru această *revărsare uluitoare a harului* împotriva șarpelui, prin viața, moartea și învierea lui Isus Hristos. Când totul s-a sfârșit, vinovăția pe care Adam a adus-o asupra întregii sale rase avea să fie înfrântă, moartea pe care Dumnezeu a pronunțat-o peste creația Sa avea să moară, și Iadul avea să fie îngenuncheat. Ea este istoria contraofensivei lui Dumnezeu împotriva păcatului. Ea este narațiunea grandioasă a felului în care Dumnezeu a îndreptat lucrurile, a felului în care El îndreaptă lucrurile, și a felului în care le va îndrepta într-o bună zi, în final și pentru totdeauna.

CU TOTUL DUMNEZEU ȘI OM

Toți autorii Evangheliilor își încep relatarea vieții lui Isus prin a arăta că El n-a fost un om obișnuit. Matei și Luca ne prezintă istoria unui înger care vizitează o tânără fecioară pe nume Maria și îi spune că va rămâne însărcinată. Uimită de această veste, Maria îl întreabă: „Cum se va face lucrul

acesta, fiindcă eu nu știu de bărbat?” Îngerul explică: „Duhul Sfânt Se va pogori peste tine, și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu” (Luca 1:34-35). Ioan își începe narațiunea cu o afirmație și mai uimitoare: „La început” (cuvinte care ne îndreaptă cu putere înapoi la Geneza 1:1) „era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi” (Ioan 1:1, 14).

Toate acestea – nașterea lui Isus dintr-o fecioară, titlul Său de „Fiu al lui Dumnezeu”, afirmația lui Ioan că acest „Cuvânt era Dumnezeu”, alături de anunțul său care ne spune că acest „Cuvânt S-a făcut trup” – au ca scop să ne învețe cine este Isus.

Exprimat în termeni simpli, Biblia ne arată că Isus este deopotrivă complet Om și complet Dumnezeu. Acesta este un element crucial ce trebuie înțeles despre El, căci numai Fiul lui Dumnezeu, pe deplin divin și pe deplin om, ne poate mântui. Dacă Isus ar fi fost doar un alt om – asemenea nouă în orice aspect, inclusiv în ce privește căderea și păcatul nostru, El n-ar fi fost mai în măsură să ne mântuiască decât ar putea un om mort să îl mântuiască pe un altul. Dar, întrucât El este Fiul lui Dumnezeu, fără păcat și egal în fiecare trăsătură divină cu Dumnezeu Tatăl, El este în măsură să învingă moartea și să ne mântuiască din păcatul nostru. În același fel, este critic faptul că Isus este cu adevărat unul dintre noi – adică

pe deplin Om – așa încât El poate să ne reprezinte înaintea Tatălui Său. Așa cum ne explică Evrei 4:15, Isus poate „să aibă milă de slăbiciunile noastre” pentru că El „în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat”.

REGELE MESIA ESTE AICI!

Când Isus a început lucrarea pe pământ, El a predicat un mesaj extraordinar: „S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă, și credeți în Evanghelie!”

Vestea despre acest Mesia care predica faptul că Împărăția lui Dumnezeu a venit, s-a răspândit rapid în toată țara, astfel că mulțimi de oameni L-au înconjurat imediat pe Isus, pentru a auzi această „veste bună” pe care El o predica. Dar ce era atât de atrăgător în legătură cu acest lucru?

Secole la rândul, prin Legea și profeții Lui, Dumnezeu prevestise o vreme când El avea să pună capăt odată pentru totdeauna răului din această lume și să Își salveze poporul din păcatele lor. El avea să îndepărteze toată împotrivirea lor și să instaureze domnia Lui, „Împărăția Lui”, peste întreg pământul. Ba mai mult, Dumnezeu promisese că El Își va instaura Împărăția în Persoana unui Rege mesianic, unul provenind din linia genealogică regală a marelui rege David. În 2 Samuel 7:11, Dumnezeu îi promisese lui David că unul dintre fiii lui avea să stăpânească pe scaunul său de domnie pentru totdeauna. La rândul său, profetul Isaia vorbise despre acest Fiu regal în felul următor:

„Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii. El va face ca domnia Lui să crească, și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și-n veci de veci” (Isaia 9:6-7).

Așadar, îți poți imagina curiozitatea și agitația care L-au întâmpinat pe Isus atunci când El a început să anunțe că Împărăția cerurilor sosise. Aceasta însemna că acel Mesia davidic îndelung așteptat era în final printre oameni!

Autorii Evangheliei insistă asupra faptului că acest Rege davidic este nimeni altul decât Isus însuși. Luca redă cuvintele îngerului care anunță nașterea lui Isus față de Maria:

„El va fi mare, și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt; și Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția Lui nu va avea sfârșit” (Luca 1:32-33).

Matei își începe cartea cu o genealogie care trasează legăturile lui Isus înapoi către regele David, apoi către Avraam. Fascinant este faptul că Matei își stilizează genealogia, împărțind-o în trei generații de câte 14 persoane. Cifra 14, așa cum orice evreu ar fi știut, era numărul la care se ajungea prin a însuma valorile asociate celor trei litere evreiești *D-V-D*, adică „David”. Asemenea tuturor celorlalți creștini, Matei strigă atunci când își începe relatarea despre Isus: „Regele! Regele! Regele!”

VESTEA BUNĂ NEAȘTEPTATĂ – DACĂ ȚI-O ÎNSUȘEȘTI

Noul Testament ne prezintă apoi istoria felului cum Regele Isus a inaugurat domnia lui Dumnezeu peste pământ și a început să îndeparteze povara păcatului. Totuși, Împărăția pe care Isus a inaugurat-o nu era deloc pe așteptările sau dorințele evreilor. Ei doreau un Mesia care să înființeze o împărăție pământească, politică, una care să zdrobească și să înlocuiască Imperiul Roman, puterea opresivă a momentului. Însă aici avem un Isus care nu umblă după o cunună pământească, ci El predică, dă învățătură, vindecă bolnavii, iartă păcatele, înviază morții și îi spune guvernatorului roman în termeni foarte clari că „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta” (Ioan 18:36).

Asta nu înseamnă că Împărăția Lui nu are *niciodată* și *nimic* de-a face cu această lume. Doar puțin mai devreme, Isus îi spusese marelui preot: „veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta Puterii și venind pe norii cerului” (Marcu 14:62), iar în Apocalipsa 21 citim despre El că stăpânește peste un cer și un pământ nou radical transformate prin puterea Lui și eliberate din robia lor față de păcat.

Evident că aceasta este o veste bună, dacă poți fi și tu părtaș ei. Totuși, noi ne aflăm în problema păcatului nostru, nu-i așa? Dacă nu se petrece ceva pentru a îndepărta vinovăția neascultării și a răzvrătirii noastre față de Dumnezeu,

noi am rămâne separați de El și destinați nu bucuriilor cerului și pământului nou, ci pedepsei veșnice a Iadului.

Dar acesta este locul unde Vestea Bună a creștinismului devine cu adevărat bună. Vezi tu, Regele Isus a venit nu doar pentru a inaugura Împărăția lui Dumnezeu, ci și pentru a-i aduce pe păcătoși în ea, murind în locul lor și pentru păcatul lor, luând pedeapsa meritată de ei asupra Sa și asigurându-le iertarea, făcându-i neprihăniți înaintea lui Dumnezeu și calificându-i să fie părtași moștenirii Împărăției (Coloseni 1:12).

UN REGE ÎN SUFERINȚĂ?

„Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” a fost ceea ce a spus Ioan Botezătorul, acel profet îmbrăcat în haină din păr de cămilă și care mânca lăcuste, atunci când L-a văzut pe Isus venind către el (Ioan 1:29). Ce voia să spună prin aceasta? Mielul lui Dumnezeu? Să ridice păcatul lumii?

Orice evreu din primul secol ar fi știut imediat la ce se referea Ioan prin expresia „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul”. Aceasta făcea referire la sărbătoarea evreiască a Paștelui, o amintire a eliberării miraculoase a evreilor din robia egipteană, eliberare înfăptuită de Dumnezeu în urmă cu aproape 1500 de ani.

Ca judecată împotriva egiptenilor, Dumnezeu a trimis zece plăgi asupra lor și, de fiecare dată, liderul egiptean și-a

împietrit inima și a refuzat să lase poporul evreu să plece. Ultima dintre plăgi a fost cea mai înfricoșătoare dintre toate. Dumnezeu le-a spus evreilor că, într-o anumite noapte, îngerul morții avea să treacă peste ținutul Egiptului, ucigând fiecare copil și fiecare animal întâi născut din țară. Acea groaznică judecată îi includea și pe evrei, cu excepția acelor care aveau să asculte cu atenție de învățăturile lui Dumnezeu. El a poruncit ca, în fiecare familie, să se ia un miel fără cusur și să fie tăiat. Apoi, folosind o ramură de isop, aceștia trebuiau să stropească pragurile caselor lor cu sânge. Apoi, a promis Dumnezeu, când îngerul morții avea să vadă sângele, avea să ocolească acea casă, scutind-o de judecata morții.

Sărbătoarea Paștelui – în special mielul pascal – a devenit un simbol important al ideii că pedeapsa morții pentru păcatele cuiva putea fi plătită prin moartea altuia. Această idee a „substituției penale” a fost temelia întregului sistem al jertfelor din Vechiul Testament.

De ziua anuală a ispășirii, marele preot mergea în centrul templului, cunoscut sub numele de locul preasfânt, și ucidea un animal fără pată care era considerat plata pentru păcatele poporului. An după an acest lucru se repeta, și an după an pedeapsa pentru păcatele poporului era aruncată iar asupra sângelui mielului.

Deși le-a luat timp, în final ucenicii lui Isus au conștientizat că misiunea Lui nu era doar să inaugureze Împărăția

lui Dumnezeu, ci să facă acest lucru prin moartea Sa ca jertfă substitutivă pentru poporul Său. Isus nu era doar Regele, au înțeles ei, ci era Regele care avea să sufere.

Isus însuși cunoștea de la bun început că misiunea Lui era aceea de a muri pentru păcatele poporului Său. Îngerul anunțase acest lucru chiar de la nașterea Lui, spunând că „El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale” (Matei 1:21), iar Luca ne spune că, atunci „când s-a apropiat vremea în care avea să fie luat în cer, Isus Și-a îndreptat fața hotărât să meargă la Ierusalim” (Luca 9:51). Isus a prevestit moartea Lui de multe ori în Evanghelii, iar când Petru a încercat să îi stea în cale, Isus l-a mustrat: „Înapoia Mea, Satano: tu ești o piatră de poticnire pentru Mine” (Matei 16:23). Fața lui Isus era îndreptată către Ierusalim și astfel către moartea Sa.

Isus înțelesese de asemenea semnificația și scopul morții Sale. El spune în Marcu 10:45 că „Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți”. În Matei 26:28, atunci când a luat parte la ultima Cină alături de ucenicii Lui, Isus a luat paharul cu vin și a spus: „Beți toți din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor” (Matei 26:27-28). „Eu Îmi dau viața pentru oile Mele” a spus El în alt loc. „Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine” (Ioan 10:15, 18). Isus știa de ce avea să moară. Mânat de dragoste pentru poporul Său,

El avea să își dea voluntar viața, fiind Mielul lui Dumnezeu junghiat așa încât poporul Său să poată fi iertat.

La rândul lor, fiind învățați de Duhul Sfânt, primii creștini au înțeles ce anume a obținut Isus pe cruce. Pavel descrie acest lucru în felul următor: „Hristos ne-a răscum-părat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi” (Galateni 3:13-14). În alt pasaj, el a explicat că „pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El [Dumnezeu] L-a făcut păcat pen-tru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5:21). Petru a scris: „Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3:18). „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilor Lui ați fost vindecați” (1 Petru 2:24).

Poți înțelege ce spuneau acești creștini despre semnificația morții lui Isus? Ei spuneau că, atunci când Isus a murit, El nu a îndurat pedeapsa pentru păcatele proprii. El nu avea vreun păcat! Acolo era pedeapsa pentru păcatele poporului Său! Atunci când El a fost pus pe crucea Calvarului, Isus a purtat toată greutatea groaznică a păcatului poporului lui Dumnezeu. Toată răzvrătirea lor, toată neascultarea lor, toate păcatele lor au căzut pe umerii Lui. Astfel, blestemul pe care Dumnezeu l-a pronunțat în grădina Edenului – sentința morții – a fost lovit la rădăcină.

Iată de ce Isus a strigat în agonie: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46). Tatăl Lui, care este sfânt și neprihănit, ai Cărui ochi sunt prea curați să privească răul, a privit la Fiul Său, a văzut păcatele poporului Său așezate pe umerii Lui, a întors spatele cu dezgust, și Și-a revărsat mânia asupra Fiului. Matei scrie, arătând că întunericul a acoperit țara vreme de trei ore, în timp ce Isus era pus pe cruce. Acela a fost întunericul judecății, greutatea mâniei Tatălui căzând asupra lui Isus atunci când El a purtat păcatele poporului Său și a murit în locul lor.

Isaia a profetizat despre acest lucru cu șapte secole înainte să se petreacă:

„Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53:4-5).

Ai înțeles sensul acestor lucruri? În esență, este important să înțeleg că *eu* sunt acela care ar fi trebuit să moară, nu Isus. *Eu* trebuia să fi fost pedepsit, nu El. Și totuși, El s-a așezat în locul *meu*. El a murit pentru *mine*.

Nelegiuirile erau ale mele, dar rănilor sunt ale Lui. Păcatele erau ale mele, dar mustrarea purtat-o El. Păcatul este al meu, întristarea a Lui. Astfel, pedepsirea Lui mi-a adus

pace. Rănile Lui au câștigat vindecarea mea, suferințele Lui au obținut bucuria mea.

Prin moartea Lui, eu am primit viața.

ESENȚA EVANGHELIEI

Trist este că această învățătură a substituției este probabil cea parte a Evangheliei creștine pe care lumea o urăște cel mai mult. Oamenii sunt pur și simplu dezgustați de ideea că Isus a fost pedepsit pentru păcatul altuia. O mulțime de autori au denumit acest gest „abuz divin asupra copilului”. Și totuși, dacă lăsăm deoparte ispășirea substituțivă, pierdem esența Evangheliei. Evident, există multe imagini ale Scripturii care arată ceea ce Hristos a împlinit prin moartea Lui: exemplu, reconciliere și biruință, ca să enumăr doar trei dintre acestea. Totuși, la temelia tuturor stă realitatea către care toate celelalte imagini ne îndreaptă privirile – substituția penală. Pur și simplu nu o poți ignora și nici nu o poți devaloriza în favoarea altor imagini, pentru că, procedând în felul acesta, alterezi peisajul Scripturii cu întrebări fără răspuns. De ce au fost necesare jertfele? Ce a împlinit cea vărsare a sângelui? Cum poate Dumnezeu să aibă îndurare asupra păcătoșilor fără a afecta dreptatea Lui? Ce înseamnă că Dumnezeu iartă nelegiuirea și păcatul, și totuși în niciun caz nu îl trece cu vederea pe cel vinovat (Exod 34:7)? Cum poate un Dumnezeu neprihănit și sfânt să îl socotească nevinovat pe cel păcătos (Romani 4:5)?

Răspunsul la toate aceste întrebări se găsește la crucea Calvarului, în moartea substitutivă a lui Isus pentru poporul Său. Un Dumnezeu drept și neprihănit poate să îl justifice pe cel păcătos pentru că, în moartea lui Isus, îndurarea și dreptatea sunt perfect reconciliate. Blestemul a fost aplicat pe drept, iar noi am fost mântuiți prin îndurare.

A ÎNVIAT

Evident, toate acestea sunt adevărate – și constituie Vestea Bună – doar pentru că Regele Isus cel crucificat nu mai este mort. El a înviat din mormânt. Toate îndoielile care au căzut asupra ucenicilor atunci când Isus a murit s-au șters într-o clipă, în momentul în care îngerul i-a spus femeii: „Pentru ce Îl căutați între cei morți pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat” (Luca 24:5-6).

Dacă Isus ar fi rămas mort asemenea oricărui alt „mântuitor”, „învățător” sau „profet”, moartea Lui n-ar fi valorat nimic mai mult decât moartea ta sau a mea. Valurile morții s-ar fi închis asupra Lui la fel cum o fac în cazul oricărei vieți omenești, fiecare pretenție pe care El a formulat-o s-ar fi scufundat în zădărnicie, iar omenirea ar fi rămas și astăzi fără speranța mântuirii din păcat. Dar când aerul a intrat din nou în plămâni Săi înviați, când viața a pătruns în trupul Său glorificat, tot ceea ce Isus a pretins a fost restaurat pe deplin, final, fără îndoială și irevocabil.

Pavel exclamă în Romani 8 lucruri minunate despre învierea lui Isus și despre semnificația acesteia pentru cei credincioși:

„Cine va ridica pără împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi!” (Romani 8:33-34).

Ce gând uimitor – ca omul Isus să fie așezat acum în splendoare la dreapta Tatălui Său, în ceruri, domnind ca Rege al Universului! Și nu doar atât, ci El mijlocește chiar acum pentru poporul Său, pe când noi așteptăm întoarcerea Sa finală și glorioasă.

Dar toate aceste lucruri ridică încă o întrebare, nu-i așa? Cine sunt cei ce formează „poporul Său”?

5

RĂSPUNSUL – CREDINȚA ȘI POCĂINȚA

Am început să îl învăț pe fiul meu să înoate destul de devreme. Devenise un fel de temă de casă. La vârsta aceea, de un an și ceva, micuțului nu-i prea plăcea să aibă apă pe față în cada din baie, și cu atât mai puțin în acel uriaș ocean de la piscină, la care se holba uimit. La început, „antrenamentul de înot” însemna să îl las să se bălăcească un pic în apă și poate să facă bule cu gura, dacă se simțea curajos.

În final, l-am convins să umble în jurul meu în partea mai puțin adâncă a bazinului, având, bineînțeles, mâinile strânse în jurul gâtului meu, de parcă ar fi fugit de moarte. Cândva ne-am decis că venise ziua cea mare, anume să sărim în apă. Împlinindu-mi datoria de tată dată de Dumnezeu, l-am scos din apă, am stat lângă el pe marginea bazinului, și i-am zis: „Hai, sări!”

Cred că la acel moment, fiul meu de un an m-a considerat nebun. Expresia de pe fața lui a trecut în două secunde

de la confuzie la niște gânduri înfricoșătoare, apoi la o respingere zâmbitoare și, în final, a ajuns la o reală indignare. S-a încruntat și mi-a spus: „Nu, mă duc la mami”. Acționând din nou credincios pe baza responsabilității mele serioase ca tată, am refuzat să mă predau, l-am prins și în final l-am convins, cu multe promisiuni, să se întoarcă înapoi în piscină. Așa am ajuns la momentul adevărului.

M-am aruncat din nou apă și am stat în fața lui cu brațele larg deschise, uitându-mă la el cum se ducea înainte și înapoi în scutecul lui de înot, așa cum fac copiii de un an când vor să sară, dar nu prea. „Hai, băiete”, am spus eu. „Sunt aici. Te voi prinde, îți promit!” El s-a uitat la mine pe jumătate sceptic, și-a făcut un pic de avânt, s-a clătinat ușor pe genunchi, apoi s-a aruncat în bazin cu ceea ce a fost mai degrabă o cădere decât o săritură.

Și l-am prins.

După aceea, ne-am luat la întrecere. „Din nou, tati! Încă una!” Și așa am petrecut o jumătate de oră de sărituri, alergări, sărituri, alergări și tot așa.

Când totul s-a încheiat, eu și soția am început să ne întrebăm dacă nu cumva fiul nostru a ajuns să se simtă prea confortabil cu apa. Ce s-ar fi întâmplat dacă el se ducea către piscină când niciunul dintre noi nu ar fi fost în apropierea lui? Și-ar fi amintit el întotdeauna că a sărit în apă în siguranță și se gândea el oare că stăpânea deja acest bazin? Va sări el din nou?

Vreme de câteva zile, l-am vegheat umblând în jurul piscinei, și ceea ce am văzut mi-a oferit mângâiere ca părinte și m-a atins profund ca tată. Băiețelul nostru nu s-a gândit nici măcar o singură dată să sară de unul singur în apă – decât cu condiția că eu să fi fost în fața lui cu brațele deschise, promițându-i să îl prind. Apoi avea să sară cu tot curajul!

Vedeți, în ciuda tuturor succeselor lui aparente, încrederea fiului meu n-a fost îndreptată niciodată către abilitatea sa de a se descurca în apă. Ea era îndreptată către tatăl său și către promisiunea tatălui său: „Hai, băiete. Sari! Îți promit că te voi prinde”.

INTRODUCEREA CREDINȚEI ȘI A POCĂINȚEI

Marcu ne spune că Isus și-a început lucrarea prin a predica: „S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie” (Marcu 1:15). Acea poruncă – pocăiește-te și crede – este ceea ce Dumnezeu cere de la noi ca răspuns față de Vestea Bună a lui Isus.

De-a lungul Noului Testament, aceasta este ceea ce apostolii îi cheamă pe oameni să facă. Isus i-a chemat pe cei ce-L ascultau să se pocăiască și să creadă Vestea Bună. La finalul predicii sale din Ziua Cincizecimii, Petru le-a spus oamenilor care îl ascultau: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos” (Faptele Apostolilor

2:38).¹ Pavel a explicat lucrarea sa în Faptele Apostolilor 20:21, spunând că misiunea lui a fost „să le vestesc Iudeilor și Grecilor: pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos”. În 26:18, el prezintă felul în care Isus însuși îl trimisese

„să le deschidă ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină, și de sub puterea Satanei la Dumnezeu [adică să se pocăiască]; și să primească, prin credința în El, iertarea de păcate și moștenirea împreună cu cei sfinți”.

Credința și pocăința. Iată ce îi deosebește pe cei care sunt poporul lui Hristos, sau „creștinii”. Cu alte cuvinte, un creștin este acela care se îndepărtează de păcatul său și își pune credința în Domnul Isus - în nimic altceva - pentru mântuirea sa de păcat și de judecata viitoare.

CREDINȚA ÎNSEAMNĂ ÎNCREDINȚARE

Credința este unul dintre acei termeni care a fost folosit greșit atât de mult timp, încât majoritatea oamenilor nu au nici cea mai vagă idee care îi este sensul real.

Întrebă pe cineva de pe stradă ce este credința și, chiar dacă ai putea să capeți din partea oamenilor anumite cuvinte care sună respectuos, esența este că cel mai probabil vei primi o definiție de genul unei naivități, o credință în lucruri ridicole, împotriva oricăror dovezi.

¹ A fi botezat în Numele lui Isus este o expresie a credinței în El.

Cândva mă uitam cu fiul cel mare la televizor la parada de Ziua Recunoștinței. Tema evenimentului era „Crede!”, iar elementul central, suspendat deasupra standului principal, era ceea ce organizatorii denumeau *credințometru*. De fiecare dată când venea o echipă nouă sau cânta o trupă, ori atunci când dansatorii își făceau apariția țăntoș în costumele lor de reni, acul credințometrului zvâcnea un pic. Evident, elementul principal de atracție al paradei a fost apariția lui Moș Crăciun – cu sania construită inexplicabil în forma unei găște maiestuoase – moment când credințometroul a luat-o razna. Uitându-se la acea muzică, la dansuri, la confetti și la copiii care strigau în toate părțile, chiar și la adulții care făceau gesturi asemănătoare, un vizitator străin ar fi ajuns în mod sigur la concluzia că da, în Virginia, oamenii aceștia *chiar cred* așa ceva. Băiatul meu de șase ani, Domnul să-l binecuvânteze, credea că toată parada aceea era pur și simplu o copilărie.

Dar asta este ceea ce lumea își închipuie astăzi că este credința. Ei cred că este o șaradă, un joc amuzant și mângâietor în care oamenii se simt liberi să se implice, dacă doresc, dar care n-are nicio legătură reală cu lumea aceasta. Copiii cred în Moș Crăciun și în iepurașul de Paști. Misticii cred în puterea pietrelor și a cristalelor. Nebunii cred în povești. Evident, creștinii, la rândul lor, cred în Isus.

Totuși, dacă vei citi Biblia, vei descoperi că, acolo, credința n-are nimic de-a face cu această caricatură. Credința

nu înseamnă să crezi în ceva pe care nu-l poți dovedi, așa cum mulți oameni o definesc. Ea este, biblic vorbind, o *încredere*. Este o încredere tare ca stânca, întemeiată pe adevăr, fundamentată pe promisiune, încrederea în Isus cel înviat care te mântuiește de păcat.

Pavel ne vorbește în Romani 4 despre natura credinței, în discuția lui despre Avraam. Iată cum descrie el credința lui Avraam:

„Nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut, și astfel a ajuns tatăl multor Neamuri, după cum i se spusese: ‚Așa va fi sămânța ta’. Și, fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său, care era îmbătrânit, - avea aproape o sută de ani - nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii. El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, I-a dat slavă lui Dumnezeu, deplin încredințat că Cel ce făgăduiește, poate să și împlinească” (Romani 4:18-21).

În ciuda tuturor lucrurilor care păreau că stăteau împotriva promisiunii lui Dumnezeu - vârsta lui Avraam, vârsta și incapacitatea de a procrea a soției lui - Avraam a crezut ceea ce Dumnezeu îi spusese. El și-a pus încrederea în Dumnezeu fără a se clinti și s-a bazat pe El, fiind convins că Dumnezeu își va împlini promisiunile. Credința lui Avraam nu a fost o credință perfectă, desigur. Nașterea lui Ismael din Hagar dovedește că Avraam a încercat la început să se bazeze pe modalitatea lui de a împlini promisiunile lui Dumnezeu. Totuși, după ce s-a pocăit de acel păcat, Avraam și-a pus în

final credința în Dumnezeu. El s-a bazat pe Dumnezeu, așa cum spune Pavel, „deplin încredințat că Cel ce făgăduiește, poate să și împlinească”.

Evanghelia lui Isus Hristos ne cheamă să facem exact același lucru – să ne punem credința în Isus, să ne bazăm pe El, să credem că El face ceea ce a promis.

CREDINȚA ȘI VERDICTUL DREPT

Dar pentru ce mai precis suntem chemați să ne bazăm pe Isus? Exprimat în termeni simpli, noi ne bazăm pe El pentru a ne asigura de un verdict drept din partea lui Dumnezeu, ca judecător, în locul unui verdict care ne face vinovați.

Aș vrea să explic acest lucru. Biblia ne învață că cea mai mare nevoie a fiecărei ființe omenești este să fie găsită neprihănită înaintea lui Dumnezeu, nu rea și păcătoasă. Atunci când vine judecata, noi avem nevoie cu disperare ca verdictul ce se pronunță asupra noastră să fie cel de „neprihăniți”, nu de „condamnați”. Biblia se referă la aceasta prin termenul „îndreptățit” sau „justificat” – anume o declarație din partea lui Dumnezeu că suntem neprihăniți înaintea Lui, nu vinovați.

Și cum căpătăm noi acest verdict drept? Biblia ne arată clar că acest lucru nu se va petrece prin a-I cere lui Dumnezeu să analizeze viețile noastre, pentru a găsi ceva meritoriu în ele. Nu, acesta n-ar fi decât un gest nebunesc. Dacă Dumnezeu ar fi să ne declare vreodată neprihăniți, va trebui să

facă acest lucru pe baza a altceva decât a vieții noastre păcătoase. El va trebui să pronunțe acest verdict pe baza vieții altcuiva, cineva care stă înaintea lui ca substitut al nostru. Aici intervine credința în Isus. Atunci când noi ne punem credința în Isus, ne bazăm pe El ca Substitut care stă în locul nostru înaintea lui Dumnezeu, cu viața Sa perfectă și cu moartea Sa care a plătit pedeapsa noastră pe cruce. Cu alte cuvinte, noi avem încredere că Dumnezeu va înlocui situația lui Isus cu a noastră, așa încât să ne poată declara neprihăniți (Romani 3:22).

Ai putea să te gândești la faptul că lucrurile stau în felul următor: când ne punem încrederea în Isus pentru a ne mântui, noi devenim uniți cu El, și astfel are loc o schimbare minunată. Toate păcatele noastre, toată răzvrătirea și răutatea noastră este imputată sau creditată lui Isus, și astfel El moare din această cauză (1 Petru 3:18). În același timp, viața perfectă pe care Isus a trăit-o ne este atribuită nouă, așa că suntem declarați neprihăniți. Dumnezeu privește la noi și, în loc să vadă păcatul nostru, vede neprihănirea lui Isus.

La aceasta se referea Pavel atunci când scria în Romani 4 că Dumnezeu ne „socotește neprihăniți” separat de faptele noastre, și că păcatele noastre sunt „acoperite” (v. 5, 7). Și mai important este ceea ce Pavel are în vedere atunci când spune, șocant, că Dumnezeu „îl socotește neprihănit pe cel păcătos” (v. 5)! Dumnezeu nu ne declară neprihăniți pentru că am fi neprihăniți în noi înșine. Mulțumiri fie aduse lui

Dumnezeu pentru acest lucru, fiindcă niciunul dintre noi n-ar satisface acel standard! Nu, ci Dumnezeu ne declară neprihăniți pentru că, prin credință, noi suntem „îmbrăcați” cu viața neprihănită a lui Hristos. Dumnezeu ne mântuiește exclusiv prin har, nu datorită vreunui lucru pe care noi l-am fi făcut, ci numai datorită a ceea ce *Isus* a făcut pentru noi.

Profetul Zaharia subliniază acest lucru printr-o imagine frumoasă a lui Iosua, marele preot, căruia i se dau haine noi. Iată ceea ce scria Zaharia:

„El (îngerul) mi l-a arătat pe marele preot Iosua, stând în picioare înaintea Îngerului Domnului, și pe Satana stând la dreapta lui, ca să-l pârască. Domnul i-a zis Satanei: ‚Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?’ Dar Iosua era îmbrăcat cu haine murdare, și totuși stătea în picioare înaintea Îngerului. Iar Îngerul, luând cuvântul, le-a zis celor ce erau înaintea Lui: ‚Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el!’ Apoi i-a zis lui Iosua: ‚Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea, și te îmbrac cu haine de sărbătoare!’ Eu am zis: ‚Să i se pună pe cap o mitră curată!’ Și i-au pus o mitră curată pe cap, și l-au îmbrăcat în haine, în timp ce Îngerul Domnului stătea acolo” (Zaharia 3:1-5).

Acele haine noi, curate și bogate nu îi aparțineau lui Iosua. Nici acea mitră curată. Tot ce îi aparținea lui Iosua fuseseră niște haine murdare în care fusese îmbrăcat, hainele către care Satana arăta cu degetul în batjocură, prin

acuzățiile sale. Nu, neprihănirea de care Iosua s-a bucurat înaintea lui Dumnezeu nu a fost a lui. Această neprihănire i-a fost dată de un Altul.

Acest lucru este valabil și pentru noi, creștinii. Neprihănirea noastră înaintea lui Dumnezeu nu ne aparține. Ea ne este dată prin Isus. Dumnezeu a privit la Fiul Său și a văzut păcatul nostru, iar acum privește la noi și vede neprihănirea lui Hristos. Este la fel cum spune acel cântec creștin:

„Dreptatea s-a îndeplinit, prin moartea Lui sunt mântuit”².

DOAR PRIN CREDINȚĂ

Atunci când conștientizezi cât de dependent ești de Isus pentru mântuirea ta – de moartea Lui pentru păcatele tale, de viața Lui pentru neprihănirea ta – înțelegi de ce Biblia insistă atât de mult pe ideea că mântuirea vine doar prin credința în El. Nu există nicio altă cale, niciun alt mântuitor, nimic și nimeni altcineva în lume pe care ne putem baza pentru mântuirea noastră, iar aici sunt incluse și faptele noastre.

Toate celelalte religii din lume resping ideea că noi am putea fi îndreptățiți doar prin credință. Dimpotrivă, ele susțin că mântuirea este câștigată prin eforturi morale, prin fapte bune, și întrucâtva echilibrând situația cuiva prin faptul că el câștigă suficiente merite prin care să contrabalanseze relele săvârșite. În realitate, acest lucru nici măcar nu ne surprinde.

² „Before the Throne of God Above”, Charitie L. Bancroft, 1863 (în rom. „În fața tronului de sus”).

Este un lucru tipic omenesc să gândim și chiar să *insistăm* asupra faptului că noi am putea să contribuim cu ceva la mântuirea noastră.

Nu-i așa că noi toți suntem niște oameni cărora ne place să ne bazăm pe noi înșine? Noi suntem convinși de atotsuficiența noastră, și respingem insinuarea că am fi ceea ce suntem datorită intervenției altcuiva. Gândește-te cum te-ai simți dacă cineva ți-ar spune despre slujba ta sau despre un alt lucru pe care îl prețuiești: „Mda, nu meritai asta. L-ai primit doar pentru că *altcineva* ți l-a dat”. Și totuși exact acest lucru se petrece când ne gândim la mântuirea noastră înaintea lui Dumnezeu. Ea ne este dată ca un dar al harului, la care noi nu contribuim cu absolut nimic – nefiind neprihănirea noastră, nefiind plata noastră pentru păcatele noastre, și cu siguranță nefiind vorba despre vreo faptă bună care să echilibreze acea balanță spirituală imaginară (Galateni 2:16).

A-ți pune credința în Hristos înseamnă că renunți complet la orice altă speranță de a fi socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu. Îți pui oare încrederea în faptele tale bune? Credința înseamnă să admiți că ești deznădăjduit de insuficient și să te încrezi doar în Hristos. Te regăsești crezând că ai o inimă bună? Credința înseamnă să recunoști că inima ta nu este deloc bună, și să îți pui încrederea doar în Hristos. Ca să mă exprim altfel, înseamnă să sari în bazin și să spui, „Isuse, dacă nu mă prinzi, sunt terminat. N-am nicio altă speranță, niciun alt mântuitor. Salvează-mă, Isuse, sau voi muri”.

Aceasta este credința.

POCĂINȚA, CEALALTĂ FAȚETĂ A MONEDEI

Mesajul lui Isus față de cei ce îl ascultau era: „Pocăiți-vă, și credeți în Evanghelie” (Marcu 1:15). În condițiile în care credința înseamnă întoarcerea către Isus și bazarea pe El pentru mântuire, pocăința este cealaltă față a aceleiași monede. Înseamnă întoarcerea de la păcat, disprețuirea păcatului și hotărârea ca, prin puterea lui Dumnezeu, să îl abandonăm, atunci când ne întoarcem la Dumnezeu cu credință. Așa i-a vorbit Petru mulțimii care îl asculta: „Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele” (Faptele Apostolilor 3:19). Iar Pavel le spunea tuturor „să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 26:20).

Pocăința nu este doar o conectare opțională la viața creștină. Ea este un element absolut crucial al acesteia, deosebindu-i pe cei care au fost mântuiți de Dumnezeu de cei care nu avut parte de această mântuire.

Am cunoscut mulți oameni care au spus ceva de genul, „da, L-am acceptat pe Isus ca Mântuitor, așa că sunt creștin. Totuși, nu sunt gata să Îl accept și ca Domn. Am anumite chestii la care trebuie să mai lucrez”. Cu alte cuvinte, ei pretindeau că puteau să aibă credință în Isus și să fie mântuiți, și totuși să nu se pocăiască de păcat.

Dacă înțelegem corect pocăința, vom vedea că ideea că ai putea să Îl accepți pe Isus ca Mântuitor, dar nu și ca Domn, este un nonsens. În primul rând, această gândire nu este aliniată la ceea ce Scriptura spune despre pocăință și despre legătura acesteia cu mântuirea. De exemplu, Isus a avertizat că, „dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri” (Luca 13:3). Când au auzit relatarea lui Petru despre convertirea lui Corneliu, apostolii L-au lăudat pe Dumnezeu pentru faptul că le dăduse și Neamurilor „pocăința care duce la viață” (Faptele Apostolilor 11:18, lit. ESV), iar Pavel vorbește despre „pocăința care duce la mântuire” (2 Corinteni 7:10).

Mai mult, a avea credința în Isus înseamnă, în esență, să crezi că El este în realitate cine este – Regele crucificat și înălțat care a cucerit moartea și păcatul, și care are puterea mântuirii. Cum ar putea o persoană să creadă toate acestea, să-și pună credința în El și să se bazeze pe El, și totuși, în același timp, să spună: „Dar eu nu recunosc că Tu ești Rege *peste mine*”? Acest lucru ar fi pur și simplu ilogic. Credința în Hristos poartă în ea însăși o renunțare la acea putere rivală pe care Regele Isus a cucerit-o – păcatul. Acolo unde renunțarea la păcat nu este prezentă, nici credința în Acela care a înfrânt păcatul nu este autentică.

Este la fel cum a spus Isus în Matei 6:24: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau îl va urî pe unul și-l va iubi pe celălalt; sau va ține la unul, și-l va nesocoti pe celălalt”.

A-ți pune credința în Regele Isus înseamnă să renunți la vrăjmașii Lui.

POCĂINȚA - NU PERFECȚIUNE, CI DEDICARE

Afirmațiile de mai sus nu ne spun că un creștin nu va mai păcătui niciodată. Pocăința față de păcat nu înseamnă în mod necesar că vei înceta să păcătuiești – în mod cert nu cu totul, și uneori nici măcar în absolut toate domeniile vieții. Creștinii rămân niște păcătoși căzuți chiar și după ce Dumnezeu le dă o nouă viață spirituală, și vor continua să se lupte cu păcatul până în clipa când sunt glorificați împreună cu Isus (v. ex. Galateni 5:17; 1 Ioan 2:1). Dar, chiar dacă pocăința nu înseamnă un punct terminus imediat al păcatelor noastre, ea presupune totuși că nu vom mai trăi în pace cu păcatul nostru. Îi vom declara păcatului un război pe viață și pe moarte și, prin puterea lui Dumnezeu, ne vom consacra împotrivirii față de el în fiecare domeniu din viețile noastre.

Mulți creștini se luptă din greu cu această idee a pocăinței, pentru că ei se așteaptă întrucâtva ca, dacă se pocăiesc cu adevărat, păcatul să fie eliminat și ispita să dispară. Când acest lucru nu se petrece, ei cad adesea în disperare, începând să pună sub semnul întrebării autenticitatea credinței lor în Isus. Este adevărat că, atunci când Dumnezeu ne regenerează, El ne dă puterea de a lupta împotriva păcatului și de a-l birui (1 Corinteni 10:13). Totuși, întrucât noi vom continua să ne luptăm cu păcatul până când vom fi glorificați,

trebuie să ne amintim că pocăința autentică este mai degrabă, în esența ei, o chestiune a atitudinii inimii față de păcat decât o simplă schimbare de comportament. Urâm noi păcatul și ne războim cu el, sau îl îndrăgim și apărăm?

Un autor exprima frumos acest adevăr:

„Diferența dintre un om reconvertit și unul convertit nu este că unul are păcate iar celălalt niciun păcat, ci că unul ia partea păcatelor sale îndrăgite împotriva unui Dumnezeu înfricoșat, iar celălalt se așază de partea unui Dumnezeu împăcat și se împotrivește păcatelor sale, pe care le urăște”.³

Așadar, de ce parte te afli tu – de partea păcatelor tale, sau de partea lui Dumnezeu?

SCHIMBARE REALĂ – ROADĂ REALĂ

Atunci când o persoană se pocăiește cu adevărat și crede în Hristos, Biblia spune că acelei persoane i se dă o nouă viață spirituală. Pavel spune: „Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre... Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos” (Efeseni 2:1, 4-5). Când acest lucru se petrece, viețile noastre se schimbă – nu imediat și în toate domeniile, nu dintr-o dată, și nici măcar în mod necesar cu un ritm constant. Totuși, ele se schimbă. Noi începem să rodim.

³ William Arnot, *Laws from Heaven for Life on Earth* (London: T. Nelson and Sons, 1884), 311.

Biblia spune că toți creștinii trebuie să fie deosebiți prin același fel de dragoste, compasiune și bunătate care îl caracterizează pe Isus însuși. Adevărații creștini vor face „fapte vrednice de pocăința lor”, afirmă Pavel (Faptele Apostolilor 26:20).

Isus a spus: „orice pom se cunoaște după roada lui. Nu se strâng smochine din spini, nici nu se culeg struguri din măracini” (Luca 6:44).

Cu alte cuvinte, când oamenii primesc noua viață spirituală, ei încep să facă acele lucruri pe care Isus le-a făcut. Ei încep să trăiască așa cum Isus a trăit și să producă roade bune.

Un lucru de care trebuie să ne păzim constant ține de orice gând care ne-ar spune că acele roade ar fi cauza mântuirii noastre. Există întotdeauna un pericol ca, după ce începem să vedem roade în viețile noastre, să începem subtil să ne bazăm pe acele roade spre mântuirea noastră, în loc să continuăm să ne bazăm pe Hristos. Creștine, păzește-te împotriva acelei ispite! Conștientizează că roadele pe care le aduci sunt pur și simplu roadele unui copac deja făcut bun prin harul lui Dumnezeu, manifestat în Hristos. A te bizui pe roadele tale creștine pentru a-ți asigura harul lui Dumnezeu înseamnă, în ultimă instanță, să redirecționezi credința ta de la Isus la propria persoană. Aceasta, însă, nu este deloc mântuire.

UNDE VEI ÎNDREPTA DEGETUL?

Atunci când vei sta înaintea lui Dumnezeu la judecată, mă întreb ce îți plănuiești să spui sau să faci pentru a-L convinge să te socotească neprihănit și pentru a te primi ca beneficiar al tuturor binecuvântărilor Împărăției Sale? Ce faptă bună sau atitudine evlavioasă vei scoate din buzunarul tău pentru a-L impresiona? Vei încerca să Îl convingi cu participarea ta la biserică? Cu viața ta de familie? Cu gândurile tale imaculate? Cu faptul că n-ai făcut nimic cu adevărat rău în opinia ta? Mă întreb ce vei aduce înaintea Lui atunci când vei încerca să spui, „Dumnezeule, socotește-mă neprihănit pe baza *acestui* lucru!”

Vreau să-ți spun ce va face atunci orice creștin a cărui credință se găsește, prin harul lui Dumnezeu, doar în Hristos. Tot ceea ce va face acesta va fi pur și simplu să îndrepte privirea către Isus. Aceasta va fi pledoaria lor: „O, Dumnezeule, nu căuta niciun fel de neprihănire în viața mea. Privește la Fiul Tău. Socotește-mă neprihănit nu din cauza vreunui lucru pe care l-am făcut sau a ceva ce sunt, ci doar datorită Lui. El a trăit viața pe care eu ar fi trebuit să o trăiesc. El a murit moartea pe care eu o meritam. Am renunțat la orice altă sursă de încredere, și m-am bazat într-un tot pe El. Socotește-mă neprihănit, Dumnezeule, datorită lui Isus”.

6

ÎMPĂRĂȚIA

La intrarea în parcare bisericii mele există o plachetă de bronz care conține cuvintele nemuritoare ale misionarului Jim Elliot: „Nu este nebun cel care dăruiește ceea ce nu poate păstra, pentru a câștiga ceea ce nu poate pierde”. Îmi place mult acel citat, întrucât surprinde atât de bine deopotrivă costul și răsplata de a fi creștin.

Nu există nicio îndoială asupra faptului că a deveni creștin este un lucru costisitor (Luca 14:28). Totuși, este deopotrivă adevărat că răsplata de a fi creștin este imposibil de descris. Iertarea păcatelor, înfierea în familia lui Dumnezeu, relația cu Isus, darul Duhului Sfânt, eliberarea de tirania păcatului, părtășia bisericii, învierea și glorificarea finală a trupului, includerea în Împărăția lui Dumnezeu, cerurile și pământul nou, veșnicia în prezența lui Dumnezeu, să poți vedea fața Lui – toate acestea constituie promisiunile pe care Dumnezeu ni le face în Hristos. Nu este de mirare de ce Pavel l-a citat pe Isaia când a spus:

„Lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe

care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Corinteni 2:9).

Viața creștină nu înseamnă doar să te asiguri că eviți mânia lui Dumnezeu. Nicidecum! Ea are de-a face cu a te afla într-o relație *corectă* cu Dumnezeu și, în ultimă instanță, de a te bucura de El pe veci. Asta înseamnă că ea are de-a face cu a câștiga un lucru pe care nu-l putem pierde – calitatea de cetățean al Împărăției Sale veșnice.

Din momentul când un om devine credincios în Isus Hristos, toate lucrurile din viața lui se schimbă pentru totdeauna. Știu, știu – uneori nu percepem lucrurile în felul acesta. Nu există un confetti ceresc, nu există aici trâmbițe și nici îngeri care cântă, cel puțin nu dintre aceia pe care noi să îi putem auzi, dar aceste lucruri rămân reale. *Totul* se schimbă. Dumnezeu ne-a eliberat, spune Pavel, „de sub puterea întunericului, și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui” (Coloseni 1:13).

CE ESTE ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU?

Împărăția lui Dumnezeu constituie o temă importantă în Noul Testament. Isus însuși a predicat constant despre ea, spunând: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape”. Faptele Apostolilor 28:31 însumează în felul următor lucrarea lui Pavel: „propovăduia Împărăția lui Dumnezeu și îi învăța pe oameni, cu toată îndrăzneala și fără nicio piedică,

cele privitoare la Domnul Isus Hristos”. Autorul Epistolei către Evrei exultă la gândul că cei care cred în Hristos primesc „o Împărăție care nu se poate clătina” (Evrei 12:28), iar Petru își încurajează cititorii să se gândească la faptul că sunt bine primiți în „Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1:11). Apoi, în cartea Apocalipsa, toate oștirile cerești izbucnesc în laude: „Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Hristosului Lui” (Apocalipsa 12:10).

Dar ce este mai precis această Împărăție? Este un ținut anume, o parte dintr-o proprietate peste care Dumnezeu are o autoritate specială? Este Biserica? Este ea ceva pe care-l putem vedea aici și acum, sau un lucru pe care trebuie să îl așteptăm, care își va face apariția în viitor? În acest sens, cine anume se găsește în Împărăția lui Dumnezeu? Nu se exercită stăpânirea lui Dumnezeu peste toți, indiferent dacă sunt sau nu în Isus? Nu suntem noi toți parte dintr-o Împărăție și nu putem participa toți – indiferent dacă suntem creștini sau nu – la înaintarea Împărăției?

Haideți să încercăm să răspundem câtorva dintre aceste întrebări prin a observa unele lucruri pe care Scriptura ni le prezintă despre Împărăția lui Dumnezeu.

DOMNIA RĂSCUMPĂRĂTOARE A LUI DUMNEZEU

În primul rând, Împărăția lui Dumnezeu este domnia răscumpărătoare a Lui peste poporul Său. *Împărăția* este

unul dintre acele cuvinte care surprinde conotații foarte neobișnuite, iar în acest caz, ele au uneori tendința de a genera confuzii. În general, atunci când ne gândim la o împărăție, ne gândim la o parte anume de teren, la un ținut, care are niște granițe bine definite. Pentru majoritatea dintre noi, termenul *împărăție* este unul care are conotații geografice. Totuși, Biblia nu vede în felul acesta termenul de față. Biblic vorbind, Împărăția lui Dumnezeu este cel mai bine înțeleasă ca fiind mai degrabă o *domnie* decât o *împărăție*, așa cum folosim noi în mod uzual acel termen. De aceea, Împărăția lui Dumnezeu este stăpânirea, domnia și autoritatea Lui (Psalmii 145:11, 13).

Există un alt termen crucial pe care trebuie să îl adăugăm definiției noastre. Așa cum vorbește Biblia despre ea, Împărăția lui Dumnezeu nu se referă doar la stăpânirea și domnia Lui. Este vorba despre stăpânirea și domnia Lui *răscumpărătoare*, despre suveranitatea iubitoare pe care El o exercită asupra *poporului Său*.

Evident, este adevărat că nici măcar un cm² din Univers, nici măcar o singură persoană nu este independentă de domnia lui Dumnezeu sau cumva situată în afara autorității Lui. El a creat totul, stăpânește peste totul și îi va judeca pe toți. Totuși, când Biblia folosește expresia „Împărăția lui Dumnezeu”, în mod uzual ea se referă foarte specific la stăpânirea lui Dumnezeu peste poporul Său, adică peste cei care au fost mântuiți prin Hristos. Astfel, Pavel vorbește despre

creștini spunând că ei sunt transferați din împărăția întunericului în Împărăția lui Hristos (Coloseni 1:12-13), și el este foarte atent să arate că cei răi nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu (1 Corinteni 6:9).

Așadar, definită în cuvinte simple, Împărăția lui Dumnezeu este stăpânirea, domnia și autoritatea Lui răscumpărătoare peste cei care sunt răscumpărați prin Isus.

O ÎMPĂRĂȚIE VIITOARE

În al doilea rând, Împărăția lui Dumnezeu există aici. Atunci când Isus Și-a început lucrarea pământească, El a predicat un mesaj uluitor: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape” (Matei 3:2). De fapt, ai putea să reformulezi acea frază în felul următor: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor a venit!”

Am văzut deja ce pretenție uluitoare făcea Isus prin aceste cuvinte. Vreme de secole, evreii așteptaseră, speraseră și se rugaseră pentru venirea Împărăției, pentru acea zi când stăpânirea lui Dumnezeu avea să fie stabilită pe pământ și când poporul Său avea să fie răzbunat în final. Deodată Îl vedem pe Isus – acest tâmplar nazarinean transformat în învățător – spunându-le că vremea pe care ei o așteptaseră sosise.

Și nu doar atât, ci El pretindea că Împărăția lui Dumnezeu fusese inaugurată *în El!* În Matei 12:28, când fariseii Îl acuză pe Isus că scotea demonii în numele Satanei, Isus îi

mustră și face o afirmație zdrobitoare: „dacă Eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci Împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi”. Înțelegeți ce voia El să spună? Era clar, Isus scotea demonii, și făcea acest lucru prin Duhul lui Dumnezeu. Ceea ce El pretindea era, în final, că eliberarea promisă de Dumnezeu poporului Său începuse. Împărăția venise.

Ce gând minunat este acesta! Întruparea lui Isus a însemnat mult mai mult decât o simplă vizită din partea Creatorului. Ea a constituit lansarea contraofensivei finale și complete a lui Dumnezeu împotriva tuturor păcatelor, a morții și a pierzării care intraseră în lume când Adam a păcătuțit.

Poți vedea războiul având loc pe tot parcursul vieții lui Isus din Noul Testament. Regele Isus merge de unul singur în pustie pentru a-l înfrunta pe Satana – acela care îl ispitise pe Adam și aruncase lumea în corupție morală cu atât de mulți ani înainte – și îl învinge decisiv! El atinge ochii unui om care se născuse orb, iar lumina intră pentru prima dată în viața acestuia. El își aruncă privirile în întunericul trist al unui mormânt, și strigă, „Lazăre, ieși afară!”, iar moartea simte cum mâna ei strânsă în jurul omului începe să slăbească, atunci când acel om mort se ridică și iese din mormânt.

Evident, peste toate acestea, păcatul însuși a fost învins când Isus a strigat pe cruce „S-a isprăvit!” Prinsoarea morții a eșuat în final în întregime, când îngerul a spus - cu un zâmbet, sunt sigur – „Pentru ce Îl căutați între cei morți pe Cel

ce este viu? Nu este aici, ci a înviat” (Luca 24:5-6). Pas cu pas, lovitură cu lovitură, Isus îndeărta în mod decisiv efectele căderii. Regele neprihănit al lumii venise, și tot ceea ce stătea în calea stabilirii Împărăției Sale – păcatul, moartea, Iadul, Satana – era decisiv cucerit.

Acest lucru înseamnă că multe dintre binecuvântările Împărăției sunt deja ale noastre. De aceea, Isus le spune ucenicilor Lui că El le va trimite „un alt Mângâietor”, pe Duhul Sfânt, care îi va călăuzi, îi va convinge de păcat și îi va sfinți. În același fel, creștinii cunosc încă de pe acum ce înseamnă să fie înfiați în familia lui Dumnezeu și să fie împăcați cu El. Pavel spune chiar că, înaintea lui Dumnezeu, noi suntem deja înviați și așezați în ceruri alături de Hristos (Efeseni 2:6).

Acesta este un adevăr care ne aduce o încurajare incredibilă. Totuși, mai există ceva, un lucru la fel de important, pe care trebuie să îl înțelegem.

ACTUALĂ, DAR NU COMPLETĂ

În al treilea rând, Împărăția lui Dumnezeu nu este completă, și nu va fi decât atunci când Regele Isus se va întoarce. În ciuda a tot ceea ce Isus a făcut pentru a răsturna puterile răului, El nu a instituit complet și final domnia lui Dumnezeu pe pământ – cel puțin nu încă. Omul puternic a fost legat, dar nu distrus. Răul a fost învins, dar nu a fost anihilat, iar Împărăția lui Dumnezeu a fost inaugurată, dar nu a fost finalizată.

Isus a vorbit despre o zi viitoare când Împărăția va fi instaurată pe deplin. În acea zi, spune el, îngerii „vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea... Atunci, cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor” (Matei 13:41-43). De asemenea, El privește la Cină către acea zi când va bea din nou din rodul viței alături de ucenicii Lui: „Vă spun că, de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu” (Matei 26:29).

La rândul lui, Pavel privește către viitor, tânjind după învierea morților în veșnicie (1 Corinteni 15), și le spune credincioșilor efeseni că au fost pecetluiti de Duhul Sfânt „care este o arvună a moștenirii noastre” [până vom intra în posesia ei] (Efeseni 1:14). Mai târziu, el afirmă că Dumnezeu ne-a mântuit „ca să arate în *veacurile viitoare* nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus” (Efeseni 2:7). Petru vorbește de asemenea despre o „mântuire gata să fie descoperită în vremurile de apoi” (1 Petru 1:5), iar autorul Epistolei către Evrei le spune cititorilor lui că sunt „străini și călători pe pământ” (Evrei 11:13) și că ar trebui să privească înainte, spre „cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (v. 10).

Marea nădejde a creștinilor, lucrul după care noi tânjim și pe care îl așteptăm, de unde prindem curaj și putere,

este ziua când Regele nostru va despărți cerurile și se va întoarce pentru a stabili Împărăția Sa glorioasă, finalmente și pe veci. Acel moment glorios se va petrece când toate lucrurile din această lume vor fi îndreptate, când dreptatea se va înfăptui în final, când răul va fi biruit pe veci și când neprihănirea va domni odată pentru totdeauna. Dumnezeu promite astfel:

„Iată, Eu fac ceruri noi și un pământ nou; așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute, și nimănui nu-i vor mai veni în minte... Eu însumi Mă voi veseli asupra Ierusalimului, și mă voi bucura de poporul Meu; nu se va mai auzi în el de acum nici glasul plânsetelor, nici glasul țipetelor” (Isaia 65:17-19).

Profetul ne spune că, în acea zi,

„Nu se va face nici un rău și nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt; căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă” (Isaia 11:9).

Pe când eram copil, obișnuiam să îmi imaginez că destinul creștinului era acela de a-și petrece veșnicia într-o slujbă de biserică nesfârșită, pe norii cerului. Acela era un gând înfricoșător! Pe deasupra, mai era și cu totul greșit. Dumnezeu intenționează să creeze pentru poporul Său o lume nouă, liberă de păcat, moarte și boală. Războaiele se vor sfârși, asuprirea va înceta, iar Dumnezeu va locui pe veci alături de poporul Său. Copiii lui Dumnezeu nu vor mai suferi niciodată moartea, iar ochii noștri nu vor mai vărsa niciodată lacrimi la

mormântul cuiva. Nu vom mai vedea niciodată un bebeluș care trăiește câteva zile, după care moare. Nu vom mai plânge și nu vom mai fi răniți vreodată. Nu va mai exista niciodată o dorință în inimile noastre de a ajunge acasă. Așa cum ne spune cartea Apocalipsa, Dumnezeu însuși va șterge fiecare lacrimă din ochii noștri, și, în final, Îi vom vedea fața!

Acum, ce vei spune ca răspuns la toate acestea? Mă gândesc că un singur lucru: O, Doamne Isus, vino repede!

Eu sunt întotdeauna uimit întrucâtva când îi văd pe oameni vorbind despre toate aceste promisiuni – cerurile și pământul nou, cetatea cerească în care nimic rău nu va intra, lumea golită de moarte, război și opresiune, poporul înviat al lui Dumnezeu trăind bucuros înaintea feței Sale pentru toată veșnicia – după care privesc la aceste promisiuni și spun, „bine, hai să facem aceste lucruri posibile!”

Realitatea este că noi, oamenii, nu vom fi în măsură să producem instaurarea și finalizarea Împărăției lui Dumnezeu. În ciuda celor mai bune și autentice eforturi de a face din această lume un loc mai bun, Împărăția promisă în Biblie va veni doar atunci când Regele Isus se va întoarce pentru a realiza acest lucru.

Acesta este un lucru crucial pe care trebuie să-l ținem minte, cel puțin din câteva motive. În primul rând, acest adevăr ne va proteja de un optimism greșit și, în ultimă instanță, amăgitor cu privire la ce suntem noi în stare să realizăm în

această lume decăzută. Creștinii vor fi cu siguranță în măsură să producă anumite schimbări în societate. Acest lucru s-a petrecut anterior în istorie, și nu avem niciun motiv să ne îndoim de faptul că se petrece în anumite locuri chiar și acum, iar această influență va continua. Creștinii au făcut și pot face multe lucruri bune în lume – lucruri bune care Îi reprezintă pe Dumnezeu și pe Isus Hristos înaintea lumii.

Totuși, cred că narațiunea biblică ne forțează să recunoaștem că, până când Hristos se va întoarce, victoriile noastre sociale și culturale va fi întotdeauna dificile, dar niciodată permanente. Creștinii nu vor produce niciodată instaurarea finală a Împărăției lui Dumnezeu. Doar Dumnezeu poate face așa ceva. Ierusalimul ceresc *vine de sus, din ceruri*, nefiind construit de jos în sus.

Un lucru și mai important este să ne amintim că Împărăția va fi instaurată doar atunci când Isus se va întoarce, iar acest lucru concentrează într-un fel bun speranțele, simțămintele și tânjirea noastră după Isus însuși. În loc să privim către o anumită putere omenească, către anumite acțiuni ale omului, către o anume autoritate omenească sau chiar către eforturile noastre de a îndrepta toate lucrurile, noi privim către ceruri și strigăm asemenea apostolului Ioan: „Vino, Doamne Isuse!” Dorința noastră pentru revenirea Lui crește, rugăciunile noastre înaintea Lui devin tot mai fierbinți, iar dragostea noastră pentru El se adâncește. Pe scurt, dorințele

și speranțele noastre se concentrează ferm – și corect – nu atât de mult pe Împărăție, pe cât pe Regele acesteia.

UN RĂSPUNS DE DAT REGELUI

În al patrulea rând, includerea în Împărăția lui Dumnezeu depinde în totalitate de răspunsul fiecăruia față de Rege. Isus nu putea să fie mai clar de atât în această privință. În mod repetat, El face din răspunsul fiecărui om față de El și față de mesajul Lui factorul determinant unic care stabilește dacă acea persoană are să fie inclusă sau nu în Împărăția Lui. Gândiți-vă la narațiunea cu tânărul bogat. Omul acela întreabă: „Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?” În esență, răspunsul lui Isus este „urmează-Mă”, ceea ce, pentru acel om, însemna să abandoneze încrederea în bogăția lui și să creadă în Isus (Marcu 10:17, 21).

În mod repetat, Isus spune că Dumnezeu va trasa în final o linie clară de demarcație prin această omenire, separându-i pe cei mântuiți de cei nemântuiți. Elementul unic care va face diferența între cele două tabere ține de felul în care oamenii au răspuns față de Regele Isus. Aceasta este ideea centrală a cuvântării lui Isus despre oi și capre din Matei 25. În esență, diferența dintre „veniți” și „depărtați-vă de la Mine” ține de felul în care fiecare persoană a răspuns față de Isus atunci când i-a fost prezentat de către „frații” Lui, adică de poporul Său.

Evident, ceea ce face posibil ca noi să devenim parte din poporul lui Isus ține de moartea Lui pentru noi pe cruce. Acela este lucrul uimitor în legătură cu Isus, nu doar faptul că El era Regele sau că a inaugurat o Împărăție a dragostei și compasiunii. În realitate, aceste lucruri nu sunt atât de uimitoare. Orice evreu știa că ele aveau să se petreacă mai devreme sau mai târziu. Nu, ci ceea ce este cu adevărat uimitor în legătură cu Evanghelia lui Isus a fost că acest Rege a *murit* pentru a-Și salva poporul, că Mesia a fost în realitate un Mesia *răstignit*.

Evreii speraseră vreme de secole că vor avea parte de un Rege mesianic care va veni și îi va salva. De asemenea, ei avuseseră speranțe după un Rob al Domnului care va suferi (profețit de Isaia) și chiar aveau o așteptare vagă după un „Fiul omului” divin care avea să-Și facă apariția la sfârșitul veacului (Daniel). Totuși, ceea ce nu și-au închipuit ei niciodată era că toate aceste trei personaje aveau să se dovedească a fi unul și același! Nimeni n-a putut să combine aceste trei lucruri – cel puțin nu până la Isus.

Cu toate acestea, nu doar că Isus a afirmat că El este împlinirea speranțelor mesianice ale Israelului – adică Regele – ci s-a referit constant și la faptul că El era „Fiul omului” cel divin despre care se vestise în Daniel 7. Ba mai mult, Isus a spus despre Fiul omului că a venit ca „să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți” (Marcu 10:45), lucru care vorbea indubitabil despre Robul Domnului aflat în suferință, profețit în Isaia 53:10.

Înțelegi ce anume pretindea Isus? El spunea că El însuși a împlinit – în același timp – rolurile de Mesia davidic, de Rob în suferință din Isaia și de Fiu al omului din Daniel! Isus a luat natura divină a Fiului omului, unind-o cu suferința substitutivă a Slujitorului, și în final a combinat totul cu rolul Său mesianic. Până în momentul când Isus a finalizat aducerea împreună a acestor speranțe evreiești, acest Rege devenise infinit mai mult decât revoluționarul pământesc după care sperau evreii. El era Regele-Slujitor divin, care avea să sufere și să moară pentru poporul Său, pentru a câștiga mântuirea lor, pentru a-i îndreptăți înaintea Tatălui Său, și pentru a-i duce în Împărăția Sa într-un mod glorios.

În lumina tuturor acestor lucruri, nu este de mirare că Isus face ca accesul în Împărăția Sa să depindă doar de pocăința față de păcat și de credința în El a omului, totul fundamentat în lucrarea Sa ispășitoare pe cruce. Când Isus vorbește despre „Evanghelia Împărăției”, ideea pe care vrea să o transmită nu este doar că Împărăția a venit. El spune că Împărăția a venit și tu poți fi inclus în ea, dacă te unești cu El, Regele, prin credința că doar El te poate mântui de păcatul tău.

De aceea, a fi un cetățean al Împărăției lui Hristos nu este o chestiune de a „trăi o viață regală”, „de a urma exemplul lui Isus” ori a „trăi așa cum a trăit Isus”. Realitatea este că o persoană poate să aibă pretenția că Îl urmează pe Isus sau că trăiește o viață potrivită cu Împărăția, și totuși să se afle în afara Împărăției. Poți să trăiești ca Isus cât dorești,

dar dacă n-ai venit la Regele răstignit cu pocăință și credință, bazându-se doar pe El ca jertfa perfectă pentru păcatele tale, și ca singura ta speranță pentru mântuire, nu ești nici creștin, nici cetățean al Împărăției Lui.

Modalitatea prin care poți fi inclus în Împărăția lui Hristos este să vii la acest Rege, nu doar văzându-L ca pe un exemplu măreț care ne arată o cale mai bună de a trăi, ci, cu smerenie, punându-ți încrederea în El ca Domnul răstignit și înviat, singurul care te poate elibera de sentința morții. În final, singura cale de a intra în Împărăție este prin sângele Regelui.

O CHEMARE DE A TRĂI PENTRU REGE

În al cincilea rând, a fi cetățean al Împărăției înseamnă să fii chemat să trăiești o viață potrivită cu Împărăția. În Romani 6, Pavel îi cheamă pe creștini să constate că ei au fost eliberați de sub stăpânirea păcatului și aduși în Împărăția lui Dumnezeu:

„Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui. Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului; căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat. Acum, dacă am murit împreună cu

Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El, întrucât știm că Hristosul înviat din morți, nu mai moare: moartea nu mai are nici o stăpânire asupra Lui. Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat, odată pentru totdeauna; iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu. Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6:4-11).

Când suntem aduși în Împărăția lui Dumnezeu prin credință, Duhul Sfânt ne dă o viață nouă. Noi devenim cetățeni ai unei noi Împărății și supuși ai unui nou Rege. Datorită acestui lucru, noi avem în același timp și nouă obligație de a ne supune aceluia Rege, de a trăi într-o modalitate care Îi face cinste. Acesta este motivul pentru care Pavel spune următoarele:

„Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui. Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiurii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați-I lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii” (Romani 6:12-13).

Până la întoarcerea lui Hristos, noi, poporul Lui, continuăm să trăim în această epocă păcătoasă, iar Regele nostru ne cheamă să trăim o viață care este vrednică de Împărăția la care El ne-a chemat (1 Tesaloniceni 2:12), să „strălucim ca stelele” într-o generație stricată și depravată (Filipeni 2:15). Prin asta nu trebuie să înțelegem deloc că a trăi viața Împărăției

ne duce în Împărăție. Nu, ci aceasta ne învață că, odată ce am fost aduși în Împărăție prin credința în Rege, descoperim că avem un Stăpân nou, o lege nouă, un cod nou de conduită, o nouă viață – motiv pentru care începem să ne *dorim* să trăim viața Împărăției.

Biblia ne spune că, în această epocă, viața Împărăției este manifestată primordial în Biserică. Te-ai gândit vreodată la acest lucru? Biserica este locul unde Împărăția lui Dumnezeu este manifestată vizibil în acest veac. Citește pasajul din Efeseni 3:10-11:

„pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic, pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru”.

Biserica este arena în care Dumnezeu a ales, mai presus de orice, să manifeste înțelepciunea și gloria Evangheliei. Așa cum mulți autori au arătat înaintea mea, Biserica este avanpostul Împărăției lui Dumnezeu în această lume. Nu este corect să spunem că Biserica *este* Împărăția lui Dumnezeu. Așa cum am văzut, Împărăția înseamnă mult mai mult decât atât. Totuși, *este* corect să spunem că Biserica este locul unde *vedem* Împărăția lui Dumnezeu manifestată în acest veac.

Vrei să vezi cum arată Împărăția lui Dumnezeu, cel puțin înainte de a fi adusă la perfecțiune? Vrei să vezi viața Împărăției trăită în acest veac? Atunci privește către Biserică.

Acela este locul unde înțelepciunea lui Dumnezeu este manifestată, unde oamenii care erau anterior separați sunt împăcați și uniți datorită lui Isus, și locul unde Duhul Sfânt este la lucru, restaurând și reconstruind vieți omenești. Ea este locul unde poporul lui Dumnezeu învață să se iubească unul pe celălalt, să își poarte poverile și întristările unul altuia, locul unde ei plâng și se bucură împreună, și locul unde își dau socoteală unii altora. Evident, Biserica nu este perfectă, dar ea este acel loc unde viața Împărăției este trăită și demonstrată înaintea unei lumi care are nevoie disperată de mântuire.

PERSEVERÂND, CHIAR PRIN ÎNTUNERIC

Evident, tocmai această nevoie disperată a lumii de a fi mântuită este ceea ce face ca viața de cetățean în Împărăția lui Hristos în acest veac să fie atât de dificilă. Pentru această lume, creștinii sunt amenințatori, și situația a fost așa dintotdeauna. În perioada bisericii primare, afirmația că „Isus este Domnul” constituia o respingere curajoasă și blasfemiatoare a autorității împăratului, motiv pentru care creștinii erau uciși. Astăzi, afirmația că „Isus este Domnul” constituie o respingere intolerantă și bigotă a pluralismului, iar lumea ne urăște pentru aceasta.

Viața Împărăției nu este prezentată nicăieri în Scriptură ca fiind ușoară, anume lupta de a-I rămâne credincioși Regelui. Isus a promis că ucenicii Lui urmau să se confrunte

cu persecuția, că aveau să fie urâți, batjocoriți și chiar uciși. Totuși, în mijlocul tuturor acestor lucruri, noi, creștinii, perseverăm pentru că știm că pentru noi este păstrată o moștenire dincolo de ceea ce ne-am putea imagina, în prezența lui Dumnezeu.

În ultimul volum al magnificului roman al lui J. R. R. Tolkien, *Stăpânul inelelor*, eroii poveștii ajung la cea mai întunecată parte a călătoriei lor. Ei parcurseseră o mie de mile și ajunseseră în final în ținutul răului, obiectivul lor, dar, din diferite motive, totul părea pierdut acum. Totuși, în cel mai întunecat moment, unul dintre eroi, Sam, privește către cerul întunecat. Iată ce scria Tolkien:

„Către vest, cu mult deasupra munților, cerul întunecat era încă încețoșat și pal. Acolo, licărind printre pâcla de nori, deasupra unui vârf negru, în munți, Sam a văzut o stea albă strălucind pentru o clipă. Frumusețea ei i-a zdrobit inima, pe când și-a ridicat privirile către ținutul interzis, iar nădejdea l-a recucerit. Asemenea unui pumnal rece, l-a străpuns gândul că, în final, umbra fusese doar un lucru mărunț și trecător: exista o frumusețe strălucitoare și măreață, una veșnică, dincolo de nori”.

Acesta a fost unul dintre momentele care mi-a plăcut cel mai mult în narațiune, pentru că Tolkien, care și-a mărturisit credința în Hristos, ne sugerează să ne luăm curaj pentru a persevera, chiar dacă mergem acum prin întuneric. Acest moment este unul al speranței. Ea survine din faptul că noi știm că suferințele noastre prezente sunt într-adevăr

un lucru mărunț și trecător și că, așa cum spunea Pavel, ele nu sunt vrednice să fie comparate cu gloria care va fi descoperită față de noi când Regele se va întoarce.

7

PĂSTRÂND CRUCEA ÎN CENTRU

La un anumit moment din narațiunea cărții *Călătoria creștinului* de John Bunyan, eroul poveștii, Creștinul, ajunge să se întâlnească și să vorbească cu doi tovarăși destul de interesanți, pe nume Formalistul și Ipocrizie. Asemenea Creștinului, ei pretind insistent că merg pe calea către Cetatea Cerească, și sunt destul de siguri că vor ajunge acolo, pentru că, spun ei, mulți oameni din țara lor au mers într-acolo pe acea cale.

Evident, numele lor îi trădează. Formalistul și Ipocrizie nu vor ajunge în niciun caz în Cetatea Cerească.

La început, Creștinul îi vede pe cei doi cum sar peste zidul care marchează calea strâmtă pe care el merge. Desigur, el recunoaște acest lucru ca fiind problematic, întrucât el știe că singura modalitate legitimă de a intra pe cale îngustă este prin Poarta Strâmtă, poartă care, în narațiunea aceasta, era simbolul pocăinței și a credinței în Hristos cel răstignit.

Creștinul, care nu s-a temut niciodată să spună lucrurilor pe nume, insistă asupra celor doi bărbați pe tema respectivă: „De ce nu ați intrat pe Poartă?” Bărbații îi răspund rapid că oamenii din țara lor cred că acea Poartă este mult prea departe, așa că au decis cu mult timp înainte „să facă o scurtătură”. Dincolo de asta, argumentau ei,

„Dacă ajungem astfel pe cale, ce mai contează felul în care am ajuns aici? Dacă suntem aici, rămânem așa. Tu ești pe această cale, și ai intrat pe ea prin Poartă. Noi suntem tot pe cale, dar am sărit gardul. Cum ar putea fi situația ta mai bună decât a noastră?”

Creștinul îi avertizează pe acești oameni că Domnul Cetății a hotărât ca oricine intră în Cetatea Cerească trebuie să treacă prin Poartă și să meargă pe Calea Îngustă, și le arată sulul care i-a fost dat, pe care trebuie să îl prezinte la poarta Cetății, pentru a putea căpăta accesul înăuntru. „Îmi imaginez”, spuse Creștinul, „că vă lipsește acest lucru, pentru că n-ați intrat pe Poartă”. Ideea lui Bunyan era acela căea de a demonstra că singura cale de mântuire este prin Poarta Strâmtă – adică prin pocăință și credință. Nu este suficient să navigăm pe calea vieții creștine. Dacă un om nu intră pe acea poartă, nu este cu adevărat creștin.

O EVANGHELIE MAI LARGĂ, MAI RELEVANTĂ?

Acea este o poveste veche, dar ideea pe care Bunyan vrea să o transmită este și mai veche. Încă de la începutul

istoriei, oamenii au tot încercat să se salveze în modalități care par logice *gândirii lor*, în loc să asculte de Dumnezeu și să I se supună. Ei au încercat să își închipuie cum să creeze o cale spre mântuire – cum să pună *Evanghelia* la lucru – fără a trece prin poarta cea strâmtă, adică fără Crucea lui Isus Hristos.

Acest lucru este la fel de adevărat și în zilele noastre. Eu cred că acesta este chiar unul dintre cele mai mari pericole cu care se confruntă Trupul lui Hristos în zilele noastre, anume ispita de a regândi și de a reformula *Evanghelia* într-o modalitate care face ca centrul ei de greutate să fie altul decât moartea lui Isus pe cruce, în locul păcătoșilor.

Presiunea de a face așa ceva este enormă, și se pare că ea vine din mai multe direcții. Una dintre principalele surse ține de ideea tot mai răspândită că *Evanghelia* iertării de păcate prin moartea lui Hristos ar fi cumva insuficient de „largă” – adică nu tratează probleme precum războiul, asuprirea, sărăcia și nedreptatea și, așa cum spunea un autor, ea nu este „atât de relevantă” pentru problemele reale ale acestei lumi.

Eu cred că această acuzație este una cu totul falsă. Toate acele probleme sunt, la rădăcina lor, rezultatul păcatului omului, și este o nebunie să ne imaginăm că, prin ceva mai mult activism, ceva mai multă preocupare sau ceva mai multă „trăire a vieții pe care Isus a trăit-o”, am putea să rezolvăm noi acele probleme. Nu, ci doar Crucea este ceea ce tratează

cu adevărat și rezolvă păcatul odată pentru totdeauna, și tocmai Crucea este ceea ce face posibil ca oamenii să fie incluși în Împărăția perfectă a lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, presiunea de a găsi o Evanghelie mai „largă”, mai „relevantă”, pare să își fi făcut loc în inimile multor oameni. În mod repetat, carte după carte ne prezintă descrieri ale Evangheliei care sfârșesc așezând Crucea pe poziție secundară. În locul ei găsim afirmații care spun că esența Evangheliei ar fi că Dumnezeu reclădește lumea, sau că El ar fi promis o Împărăție care va îndrepta toate lucrurile, ori că El ne cheamă să ne alăturăm Lui în transformarea societății. Oricare ar fi elementele specifice, rezultatul este că, în mod repetat, moartea lui Isus în locul păcătoșilor este prezentată doar prezumtiv, este marginalizată și chiar (uneori intenționat) ignorată.

TREI EVANGHELII SUROGAT

Această îndepărtare a Crucii din centru se petrece în mod subtil printre creștinii evanghelici, și mi se pare că are loc într-o diversitate de moduri. O mulțime de evanghelii „mai largi și mai bune” au fost lansate în ultimii ani, fiecare dintre acestea părănd să capete tot mai mulți adepți.

Totuși, întrucât aceste evanghelii „mai largi” își au centrul de greutate în altceva decât în Cruce, eu aș susține că ele sunt în realitate surogate ale Evangheliei, cu mult mai

puțin decât Evanghelia sau chiar deloc reprezentative pentru ea. Aș vrea să ofer trei exemple în acest sens.

„Isus este Domn” nu este Evanghelia

Una dintre cele mai populare astfel de evanghelii „mai largi” ține de pretenția că Vestea Bună constituie pur și simplu propovăduirea faptului că „Isus este Domn”. Foarte asemănător situației când un străjer ar putea să intre într-o cetate și să declare, „Cezar este domn”, se emite pretenția că și creștinii sunt chemați să anunțe Vestea Bună că Isus este Cel care stăpânește, și că El se află în proces de a împăca întreaga lume cu Sine, aducând-o sub stăpânirea Lui.

Evident, declarația că „Isus este Domnul” este adevărată într-un mod magnific și absolut! Iar această declarație a domniei lui Isus este esențială pentru mesajul Evangheliei. Și Pavel spune în Romani 10:9 că omul care mărturisește că „Isus este Domnul” va fi mântuit, iar în 1 Corinteni 12:3 că niciun om nu poate să afirme acel adevăr decât prin Duhul lui Dumnezeu.

Totuși, nu este corect să spunem că afirmația „Isus este Domnul” constituie întreaga sumă și substanță a Veștii Bune a creștinismului. Am văzut deja felul în care creștinii timpurii au afirmat mult mai mult decât atâta atunci când au propovăduit Evanghelia. În Faptele Apostolilor 2, Petru a predicat astfel: „Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu L-a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi”

(v. 36). Cu toate acestea, înainte și după acea afirmație se găsește o explicație completă a ceea ce înseamnă domnia lui Isus. Ea are sensul că acest Domn fusese răstignit, îngropat și înviat, și mai înseamnă și că, mai presus de orice, moartea și învierea Lui au făcut „iertarea păcatelor” pentru cei care se pocăiesc și cred în El. Petru nu a afirmat doar că Isus este Domnul. El a propovăduit că acest Domn acționat în numele poporului Său pentru a-i mântui de mânia lui Dumnezeu îndreptată împotriva păcatelor lor.

Ar trebui să fie evident deja că a afirma pur și simplu că Isus este Domn nu este deloc o veste bună, dacă nu explicăm felul în care Isus este nu doar Domn, ci și Mântuitor. Domnia implică dreptul de a judeca, și am văzut că Dumnezeu are deja dreptul să judece răul, și îl va judeca. De aceea, pentru un păcătos aflat în răzvrătire împotriva lui Dumnezeu și împotriva lui Mesia, propovăduirea faptului că Isus a devenit Domn este o veste groaznică. Ea înseamnă că Cel pentru care ești un vrăjmaș a câștigat scaunul de domnie și că este acum aproape de a te judeca pentru răzvrătirea ta împotriva Lui.

Pentru ca acea veste să fie bună și nu doar înfricoșătoare, ar trebui să incluzi în prezentare o modalitate prin care răzvrătirea să fie iertată, o cale care este oferită omului pentru a fi împăcat cu Acela care a devenit Domn. Și exact acest lucru este ceea ce noi vedem în Noul Testament – nu doar propovăduirea faptului că Isus este Domnul, ci și că

acest Domn Isus a fost răstignit așa încât păcătoșii să poată fi iertați și aduși în bucuria Împărăției Sale viitoare. Fără acest lucru, afirmația că „Isus este Domn” nu este altceva decât o condamnare la moarte.

Creația-căderea-răscumpărarea-sfârșitul nu este Evanghelia

Mulți creștini au creionat narațiunea Bibliei folosind următoarele patru cuvinte: *creația, căderea, răscumpărarea, sfârșitul*.

De fapt, acea schiță constituie o modalitate bună de a rezuma firul narativ principal al Bibliei. Dumnezeu creează lumea, omul păcătuiește, Dumnezeu acționează în Isus, Mesia, pentru a răscumpăra un popor pentru Sine, iar istoria se sfârșește cu instaurarea finală și completă a Împărăției Sale glorioase. Aceasta constituie o modalitate bună de a ne aminti care este narațiunea de bază a Bibliei, de la Geneza la Apocalipsa. În fapt, atunci când înțelegi și formulezi acest lucru corect, schița creație-cădere-răscumpărare-sfârșit îți oferă un cadru foarte bun pentru o prezentare credincioasă a Evangheliei biblice.

Cu toate acestea, problema este că această schiță a fost utilizată greșit de către unii, devenind o modalitate de a plasa accentul Evangheliei pe promisiunea lui Dumnezeu de a înnoi lumea, în loc să pună accentul pe Cruce. Astfel, „evanghelia” de tipul creație-cădere-răscumpărare-sfârșit este prezentată destul de des în felul următor:

„Evanghelia este vestea bună că, la început, Dumnezeu a creat lumea și toate lucrurile din ea. La început, totul a fost foarte bun, dar ființele omenești s-au răzvrătit împotriva stăpânirii lui Dumnezeu și au aruncat lumea în haos. Relația dintre oameni și Dumnezeu a fost întreruptă, la fel ca și relațiile dintre ei și cu această lume. Totuși, după cădere, Dumnezeu a promis că va trimite un Rege care va răscumpăra un popor pentru Sine și va împăca din nou creația cu Dumnezeu. Acea promisiune a început să fie împlinită prin venirea lui Isus Hristos, dar va fi finalizată sau sfârșită când Regele Isus se va întoarce.”

Evident, tot ce se găsește în acel paragraf este adevărat. Totuși, nu aceasta este Evanghelia. La fel ca în cazul propovăduirii că „Isus este Domn”, aceasta nefiind Vestea Bună decât dacă există o modalitate de a fi iertat de răzvrătirea ta împotriva Lui, tot așa faptul că Dumnezeu recrează lumea nu este Vestea Bună decât dacă poți fi inclus în ea.

Bineînțeles că poți foarte bine să folosești schița creație-cădere-răscumpărare-sfârșit ca pe o modalitate de a explica Vestea Bună a creștinismului. De fapt, punctele „creație” și „cădere” se potrivesc aproape exact cu punctele folosite de noi – „Dumnezeu” și „omul”. Totuși, elementul crucial intervine atunci când ajungem la etapa „răscumpărare”. Aici, pentru a propovădui cu adevărat Evanghelia, trebuie să explicăm cu atenție moartea și învierea lui Isus, alături de răspunsul pe care Dumnezeu îl cere din partea păcătoșilor. Dacă spunem doar că Dumnezeu răscumpără un popor și recrează lumea,

dar nu spunem *felul în care El face aceste lucruri* (prin moartea și învierea lui Isus) și *felul în care un om poate fi inclus în acea răscumpărare* (prin pocăința față de păcat și credința în Isus), atunci, de fapt, nu am propovăduit Vestea Bună. Ceea ce am făcut a fost doar să prezentăm narațiunea Bibliei într-o schiță foarte sumară, dar i-am lăsat pe păcătoși cu fețele lipite de fereastră, privind spre interior nedumeriți.

Transformarea societății nu este Evanghelia

Ideea de a vedea societatea transformată prin lucrarea creștinilor pare să fi captivat în ultima vreme mințile multor evanghelicilor. Eu cred că acesta este un obiectiv nobil, și îmi imaginez de asemenea că efortul de a ne împotrivi răului din societate, fie la nivel personal, fie la cel sistemic, este unul biblic.

Pavel ne spune că noi suntem chemați să le „facem bine tuturor, și mai ales fraților în credință” (Galateni 6:10). Isus ne spune că trebuie să ne îngrijim de aproapele nostru, ceea ce îi include și pe cei ce sunt în afara poporului lui Dumnezeu (Luca 10:25-37). Tot El ne-a spus: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să-L slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Matei 5:16).

Totuși, mulți adepți ai acestei gândiri merg mai departe, considerând că mandatul de a „răscumpăra societatea” ține de însăși esența narațiunii biblice. Dacă Dumnezeu

se ocupă de recreerea lumii, spun ei, atunci este responsabilitatea noastră să ne alăturăm Lui în acea lucrare, să adunăm materialele de construcție ale Împărăției și să facem eforturi importante către stabilirea domniei lui Dumnezeu în vecinătățile noastre, în orașele noastre, în națiunile noastre și în întreaga lume. „Trebuie să facem ceea ce Îl vedem pe Dumnezeu făcând”, spun aceștia.

Aș vrea să merg mai departe și să îmi pun toate gândurile pe masă. Am anumite rezerve biblice și teologice serioase legate de paradigma transformării societății. Nu sunt convins că Scriptura pune eforturile de transformare a societății pe o poziție de prioritate așa cum pretind mulți dintre adepții acesteia. Și afirm acest lucru din câteva motive. În primul rând, nu cred că mandatul social din Geneza este dat poporului lui Dumnezeu ca atare, ci cred că este dat ființelor omenești în general. De asemenea, nu cred că traiectoria generală a societății omenești, în Scriptură și în istorie, este una care merge într-o direcție bună. Dimpotrivă, eu cred că traiectoria societății, ca întreg, chiar dacă nu în orice aspect particular al ei, este una care sfârșește în judecată (v. Apocalipsa 17-19). De aceea, eu cred că optimismul multora dintre cei ce susțin o asemenea gândire despre posibilitatea „schimbării lumii” este amăgitor și, din acest motiv, se va dovedi descurajant.

Totuși, toate acestea constituie o discuție biblică și teologică destul de complexă, care nu face obiectul temei mele de aici. De fapt, eu cred că este posibil să împărtășești o astfel

de gândire, dar în același timp să rămâi fidel păstrării Crucii lui Hristos în punctul central al narațiunii biblice și al Veștii Bune. La urma urmei, poporul lui Dumnezeu *iertat și răscumpărat* este cel pe care El îl folosește pentru a realiza acea transformare, iar iertarea și răscumpărarea au loc doar prin Cruce.

Principalul meu motiv de îngrijorare ține mai degrabă de ceva ce eu sper că prietenii mei evanghelici care își însușesc această gândire ar putea să admită cu sinceritate. Mult prea adesea, printre astfel de oameni, răscumpărarea societății devine în mod subtil marea promisiune și elementul central al Evangheliei – ceea ce, evident, înseamnă că Crucea, intenționat sau nu, este împinsă în afara peisajului. Poți vedea acest lucru petrecându-se în carte după carte care cheamă creștinismul la un accent mai mare pus pe transformarea societății. O agitație și bucurie deosebită este aprinsă de promisiunea unei societăți reformate astfel, în loc să fie înflăcărată de lucrarea lui Hristos pe cruce. Cele mai fierbinți apeluri îi îndreaptă pe oameni să se alăture lui Dumnezeu în lucrarea Lui de schimbare a lumii, în loc să îi îndrepte către chemarea Lui de a se pocăi și de a crede în Isus. Narațiunea biblică este prezentată ca și cum ar pivota în jurul reconstruirii lumii, nu în jurul morții substitutive a lui Isus.

În acest proces, creștinismul este degradat din poziția de religie a harului și credinței, devenind mai degrabă o religie banală de genul „trăiește în felul acesta, și vom schimba lumea”. Acesta nu este creștinism, ci moralism.

O PRICINĂ DE POTICNIRE ȘI NEBUNIE

În final, mă întreb dacă nu cumva impulsul de a îndepărta Crucea din punctul central al Evangheliei vine din realitatea crudă că lumea pur și simplu disprețuiește Crucea. În cel mai fericit caz, lumea aceasta crede că ea este o ficțiune ridicolă, și în cel mai rău caz, o minciună monstruoasă. Acest lucru, evident, nu ar trebui să ne surprindă. Pavel ne-a spus că așa vor sta lucrurile. Mesajul Crucii, spunea el, va fi o pricină de poticnire pentru unii și o nebunie pentru restul lumii!

Adaugă la aceasta faptul că noi vrem cu adevărat ca lumea să fie atrasă la Evanghelie, ceea ce creează o presiune imensă asupra creștinilor de a găsi o modalitate de a nu fi nevoiți să vorbească atât de mult despre „religia crucii sângeroase”. Ceea ce vrea să spun este că noi dorim ca lumea să accepte Evanghelia, nu să rătăcă de ea, nu?

Totuși, în realitate, trebuie să ne confruntăm cu această situație. Mesajul crucii va continua să sune ilogic pentru oamenii din jurul nostru. El va continua să ne facă pe noi, creștinii, să părem niște nebuni, și cu siguranță că va submina încercările noastre de a „relaționa” cu necreștinii și de a le dovedi că suntem la fel de normali și inofensivi ca toți ceilalți oameni. Creștinii pot întotdeauna să convingă lumea să creadă că ei sunt normali, dar asta doar până în momentul când aceștia încep să vorbească despre a fi mântuit printr-un Om răstignit. Acela este momentul în care imaginea noastră de oameni normali se evaporă, indiferent cât de atent am fi cultivat-o noi.

Scriptura ne arată clar că această cruce *trebuie* să rămână în epicentrul Evangheliei. Nu putem să o deplasăm de acolo, și nu putem să înlocuim cu niciun alt adevăr care să stea în inima, în centrul și la temelia Veștii Bune. Dacă am proceda astfel, ar însemna să venim înaintea lumii cu un mesaj care nu este mântuitor, și care n-ar mai fi deloc o veste bună.

De fapt, Biblia ne dă învățături foarte clare despre felul în care ar trebui să îi răspundem oricărei presiuni de a permite ca această Cruce să alunece din centrul Evangheliei. Trebuie să ne împotrivim acestor presiuni. Priviți la felul în care Pavel vorbește despre acest subiect în prima Epistolă către Corinteni. El știa că, în cel mai fericit caz, mesajul Crucii avea să sune a nebulie pentru cei din jurul lui. El știa că aceștia aveau să respingă Evanghelia tocmai din cauza acestui aspect, și că ea avea să fie dezgustătoare pentru ei. Totuși, chiar și în fața unei astfel de respingeri, el a spus: „noi Îl propovăduim pe Hristos cel răstignit” (1 Corinteni 1:23). În realitate, el „n-a avut de gând să știe *altceva* decât pe Isus Hristos și pe El răstignit” (1 Corinteni 2:2), și asta pentru că, așa cum se exprimă la finalul acelei Epistole, faptul că „Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi” nu era doar important, nici măcar *foarte* important, ci era de „*de primă* importanță” (1 Corinteni 15:3, lit. ESV).

Și ce dacă crucea atrage ridiculizarea din partea lumii? Ce dacă oamenii ar răspunde mai bine la o evanghelie înclinată către reconstrucția lumii în loc să fie centrată în moartea

lui Hristos în locul păcătoșilor? Ce dacă oamenii râd de Evanghelie pentru că vorbește despre un Om care moare pe cruce? Așa să fie, a spus Pavel. Eu predic Crucea. Lumea ar putea să creadă că acest lucru este ridicol, ar putea să își imagineze că este ceva nebunesc. Totuși, eu știu că „nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât [înțelepciunea] oamenilor” (1 Corinteni 1:25).

Pavel s-a asigurat întotdeauna de faptul că propovăduirea Crucii a rămas elementul central al Evangheliei pe care el a predicat-o, și noi ar trebui să facem același lucru. Dacă îi permitem vreunui alt lucru să ocupe locul central, am putea să spunem ca personajele din introducerea acestui capitol: „Hai, vreau să-ți dau o mână de ajutor, așa încât să poți sări peste acel zid. Crede-mă, totul va fi bine”.

8

PUTEREA EVANGHELIEI

Cu puțin timp înainte de terminarea facultății, am hotărât împreună cu doi dintre cei mai buni prieteni să facem o călătorie din localitatea mea natală, în estul statului Texas, până în Parcul Național Yellowstone. Trebuia să fie o călătorie minunată, un fel de ritual de trecere la viața adultă pentru trei indivizi care se confruntau pentru prima dată cu aceasta. După cum îți poți imagina, călătoria a fost plină de priveliști minunate ale munților, gheizerelor, izvoarelor sulfuroase fierbinți și de mulți, foarte mulți elani. Într-o dimineață, noi toți ne-am hotărât să ne petrecem ziua într-o drumeție, și am căzut de acord cu toții ca, pentru a face distracția mai mare, să nu luăm o hartă cu noi. Voiam să vedem unde ne ducea acel traseu. Așa că, am pus ceva hrană pentru prânz, ne-am luat telefoanele mobile și, cu rucsacurile în spate, am plecat.

A fost o drumeție lungă, așa că, după ceva timp, am început să glumim unul cu celălalt spunând că ne aflăm în Parcul Național Yellowstone, dar că nu arăta foarte diferit de

pădurile din estul Texasului, unde crescusem cu toții. De fiecare parte a cărării ne înconjurau brazi foarte înalți și din când în când trebuia să trecem peste un pârâu care se intersecta cu drumul nostru. Totuși, n-am avut lucruri extraordinare de văzut, iar mușchii începeau să cedeze puțin câte puțin.

Cu toate acestea, dintr-o dată, înainte ca vreunul dintre noi să aibă timp să observe ceva schimbat, pădurea s-a terminat și ne-am regăsit stând pe muchia Marelui Canion Yellowstone. Sub picioarele noastre se deschidea o vale magnifică pe kilometri lungime. Un râu curgea prin Canion, licărind sub razele soarelui. Păsările zburau pe sub noi, și norii coborau în Canion, fiind atrași, presupun, de curenții de aer din acesta.

În momentul acela, pe când mă uitam cu mirare la valea imensă de sub picioarele mele și măsuram distanța până la cer, am avut un sentiment incredibil că sunt mic de tot. Vreme de câteva clipe, noi toți am rămas muți, pentru prima dată în acea zi. Apoi unul dintre prietenii mei a început să cânte:

„O, Doamne mare, când privesc eu lumea, ce ai creat-o
prin al Tău cuvânt...”⁴

Nu era un cântăreț extraordinar, Dumnezeu să îl binecuvânteze, dar inima lui avea atitudinea perfectă! Vreme de

⁴ „How Great Thou Art”, de Stuart K. Hine, 1949; bazat pe poezia „O Store Gud” de Carl G. Boberg, 1886 (în limba română, „O, Doamne mare”).

câteva minute, am stat acolo, pe marginea Marelui Canion Yellowstone, și L-am laudat pe Cel care a creat acea capodoperă uimitoare.

DE CE O TRECEM CU VEDEREA?

Știi ceva? Eu cred că Evanghelia ar avea același efect compleșitor asupra noastră, dacă ne-am lua timp să ne oprim și să ne gândim cu adevărat la ea. Cât timp a trecut de când ți-ai ridicat privirea de la detaliile pământești ale vieții și ai venit față în față cu marele canion a ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi în Evanghelie – harul Său de necuprins manifestat prin iertarea unor oameni care s-au răzvrătit împotriva Lui; planul Său, care îți taie răsufarea, de a-L trimite pe Fiul Său să sufere și să moară în locul lor, pentru a instaura scaunul de domnie al lui Isus cel înviat asupra unei Împărății a neprihănirii perfecte, și pentru a-i aduce pe cei care sunt mântuiți și răscumparați prin sângele Său în cerurile noi și pământul cel nou, unde păcatul și răul vor fi cucerite pe veci?

Cum se face că lăsăm ca frumusețea, puterea și măreția acelei Evanghelii să fie alungate din mințile noastre atât de des și atât de îndelung? De ce este posibil ca gândurile și emoțiile mele să fie adesea dominate de lucruri mărunte, precum curățenia din mașina mea sau ce mai este nou pe CNN, ori dacă am fost mulțumit de prânzul meu de astăzi, în loc să fiu captivat de aceste adevăruri glorioase? De ce îmi organizez viața atât de des și mă gândesc la ea ca și cum aș purta niște

ochelari opaci, în loc să fac aceste lucruri în lumina veșniciei? De ce nu pătrunde această Evanghelie în viața mea întotdeauna și până la capăt, influențând relația cu soția mea și cu copiii, cu colegii de serviciu, cu prietenii și cu membrii bisericii mele?

Știu precis de ce. Pentru că sunt un păcătos, iar firea pământească va continua să se agațe de inima mea și să se războiască cu mine până ce Isus se va întoarce. Totuși, până atunci, vreau să lupt cu toată puterea împotriva ei. Vreau să lupt împotriva leneviei spirituale – împotriva somnolenței către care această lume vrea constant să mă atragă, și vreau să strâng tot mai mult la piept această Evanghelie, permițându-i să afecteze totul în viața mea – acțiunile mele, simțămintele mele, emoțiile, dorințele, gândurile și voința mea.

Sper că și tu vrei să faci același lucru. Sper că această carte te-a ajutat câtuși de puțin să dai copacii la o parte pentru a vedea măreția a ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi în Isus. Dar ce urmează acum? Ei bine, aș vrea să menționez doar câteva lucruri – există un milion de alte lucruri pe care nu le voi menționa – despre felul în care Vestea Bună a lui Isus ar trebui să influențeze viețile noastre.

POCĂIEȘTE-TE ȘI CREDE

În primul rând, dacă nu ești creștin, îți mulțumesc ai citit această carte până aici. Sper că ai folosit oportunitatea de a te gândi întrucâtva la această veste bună despre Isus, și

mă rog ca ea să se fi înrădăcinat adânc în mintea și inima ta. Cred că, pentru tine, această întrebare - „Dar acum ce urmează?” - este de fapt una destul de ușoară. Nu există un milion de lucruri pe care ar trebui să le faci, ci doar atât: pocăiește-te de păcatele tale și pune-ți credința în Isus. Asta înseamnă să recunoști falimentul tău spiritual, incapacitatea ta totală de a te mântui prin puterile tale, și să vii la Isus recunoscându-L ca singura ta sursă de nădejde prin care poți fi vreodată iertat și socotit nevinovat înaintea lui Dumnezeu.

A deveni creștin nu este un proces laborios. Nu există nimic ce trebuie să câștigi prin meritele tale. Hristos a câștigat deja tot ceea ce ai nevoie. Ceea ce te cheamă Evanghelia să faci este să îți întorci inima de la păcat și să o îndrepti către Isus, cu credință - adică să îți pui încrederea în El. Ea te cheamă să vii la El și să spui ceva de genul, „Știu că nu mă pot mântui prin meritele și puterile mele, Isuse, așa că îmi pun încrederea în Tine, pentru ca Tu să faci acest lucru pentru mine”.

Apoi o întregă lume se deschide înaintea ta. Totuși, totul începe cu pocăința de păcat și cu credința în Isus, prin care ești mântuit.

ODIHNEȘTE-TE ȘI BUCURĂ-TE

Dacă ești creștin, atunci Evanghelia te cheamă mai înainte de toate să te odihnești în Isus Hristos și să te bucuri de

mântuirea inatacabilă pe care El a câștigat-o pentru tine. Datorită lui Isus și datorită faptului că știi că sunt unit cu El prin credință, pot lupta cu ispita de a-mi imagina că mântuirea este întrucâtva fragilă sau trecătoare. Indiferent dacă simt sau nu mântuirea într-un anumit moment, pot ști – în profunzimea inimii mele, dincolo de orice întrebări încurcate – că Îi aparțin lui Isus și că nimeni nu mă poate smulge din mâna Lui. Acest lucru se petrece pentru că Evanghelia spune că starea mea de nevinovăție înaintea lui Dumnezeu nu este întemeiată pe bifarea de către mine a unei liste de acțiuni spirituale. Se găsește suficientă roadă? Bifează. Suficient timp de rugăciune? Bifează! Suficientă conversație spirituală? Bifează, bifează, bifează! Bun, acum simt că sunt cu *adevărat* mântuit!

Cât de ridicolă ar fi o astfel de gândire în lumina a ceea ce Evanghelia spune despre Isus! Mulțumită lui Dumnezeu, relația mea cu El nu se bazează pe voința mea schimbătoare sau pe abilitatea mea de a trăi neprihănit. Nu, ci Dumnezeu a pronunțat deja verdictul Său în cazul meu, și acesta este: „IERTAT!” Ba mai mult, acel verdict nu se va schimba niciodată, întrucât este întemeiat exclusiv și veșnic pe Isus – pe moartea Lui pe cruce în locul meu și pe mijlocirea Lui pentru mine, chiar acum, înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu.

Dacă ești creștin, atunci crucea lui Isus stă în picioare asemenea unui munte de granit, susținând viața ta, mărtu-

risind neîncetat dragostea lui Dumnezeu pentru tine și hotărârea Lui de a te duce în siguranță în prezența Sa. Este la fel cum afirma Pavel în Romani: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8:31-32).

IUBEȘTE POPORUL LUI HRISTOS

De asemenea, dacă ești creștin, Evanghelia ar trebui să te conducă la o dragoste mai profundă și mai vie pentru poporul lui Dumnezeu, Biserica. Niciunul dintre noi, creștinii, nu și-a câștigat accesul la moștenirea pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru noi. Noi nu suntem cetățeni ai Împărăției prin meritele noastre. Suntem incluși în promisiunile lui Dumnezeu doar pentru că știm că suntem dependenți de Isus Hristos pentru a ne mântui, și că suntem uniți cu El prin credință.

Dar iată care este ideea. Conștientizezi că același lucru este adevărat în cazul fratelui sau a surorii care te necăjește? El sau ea crede în același Domn Isus și Îl iubește pe același Domn Isus ca și tine, ba mai mult, și ei au fost mântuiți și iertați de același Domn care te-a iertat și te-a mântuit pe tine. Gândește-te la acel frate sau cea soră pentru care nu ți-ai făcut timp cu adevărat să îi cunoști, doar pentru că tu îți imaginezi că nu vă veți potrivi. Gândește-te la acea persoană cu care ai o relație rece, pe care ai refuzat să o refaci.

Acum gândește-te că el sau ea Îl iubește și se încrede în același Domn ca și tine. Gândește-te că același Domn care a murit pentru tine, a murit și pentru el și pentru ea.

Mă întreb dacă felul în care tu înțelegi Evanghelia lui Isus Hristos – vestea bună că Isus te-a mântuit chiar dacă nu meritai – este suficient de profundă pentru a acoperi criticile mărunte pe care le ai la adresa fraților și surorilor tale de credință. Mă întreb dacă este suficient de profundă pentru a acoperi jignirile lor la adresa ta, chiar pe cele mai dureroase, și ca să te determine să îi ierți și să îi iubești așa cum Isus însuși a făcut cu tine și cu ei.

Mă întreb dacă imensitatea dragostei lui Dumnezeu arătată față de tine a crescut dragostea ta pentru alții.

RĂSPÂNDEȘTE EVANGHELIA ÎNAINTEA LUMII

Și nu doar atât, ci mă întreb dacă harul lui Dumnezeu arătat față de tine te-a determinat să iubești mai mult lumea din jurul tău și să îți dorești să vezi oameni care vin să Îl cunoască și să creadă în Isus Hristos. Dacă înțelegem cu adevărat harul pe care Dumnezeu ni l-a arătat, inimile noastre vor arde să vadă același har arătat altora.

După învierea Lui, Isus a venit la ucenicii Lui și le-a spus: „Așa este scris, și așa trebuia să pătimească Hristos, și să învieze a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască

tuturor Neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim”. Acolo era prezentat pentru ucenici, cu o claritate de cristal, plan mărșă al lui Dumnezeu de a mântui un popor pentru Sine. Apoi, surprinzător, Isus a adăugat: „Voi sunteți martori ai acestor lucruri” (Luca 24:46-48). M-am întrebat mereu ce era pe fețele ucenicilor atunci când au auzit acele cuvinte! Planul lui Dumnezeu a cuprins nimic mai puțin decât răscumpărarea lumii, iar Isus le spunea aici că acel plan avea să se împlinească *prin ei!*

Nu te cunosc, dar pe mine acel gând mă face să mă simt incredibil de incapabil. Dumnezeu dorește să împlinească planurile Sale în această lume prin *noi?* Uimitor! Dar dacă te simți nevrednic și nepregătit, aș vrea să te încurajez. *Ești nevrednic, și în mod sigur ești nepregătit și incapabil. Cum poate fi asta o încurajare? Privește la noi – niște ființe ome-nești fragile și slabe, care încă se luptă cu păcatul în fiecare zi. Și totuși, Isus ne spune, „Îmi veți fi martori”.* Dumnezeu a hotărât să-i mântuiască pe păcătoși prin propovăduirea de către noi a Evangheliei – prin predicare, învățare sau conversații în jurul unei mese cu prietenii, cu membrii de familie și cu colegii de la serviciu.

Te-ai întrebat vreodată de ce îngerul care i-a vorbit lui Corneliu în Faptele Apostolilor 10 nu i-a spus direct Evanghelia? De ce să treacă prin tot efortul de a-i cere lui Corneliu să trimită după Petru, care se afla într-un alt oraș? Dacă îngerul i-a putut spune lui Corneliu toate acele lucruri, cu siguranță

că putea să-i spună pur și simplu Evanghelia! Dar nu a procedat astfel, pentru că Dumnezeu a hotărât ca Evanghelia să avanseze prin cuvintele rostite de poporul Său – adică prin vocile acelor care au primit Vestea Bună despre Isus și au cunoscut iertarea care vine de la El.

Dacă ești creștin, conștientizează că ai în mâinile tale singurul mesaj adevărat al mântuirii acestei lumi. Nu va exista nicio altă Evanghelie și nu există nicio altă cale ca oamenii să fie mântuiți de păcatele lor. Dacă prietenii tăi, membrii familiei sau colegii vor fi vreodată mântuiți din păcatele lor, acest lucru se va petrece pentru că cineva le vestește Evanghelia lui Isus Hristos. Iată de ce Isus ne trimite să mergem în toată lumea, predicând și învățând această Veste Bună înaintea tuturor popoarelor. Același lucru este avut în vedere de Pavel, atunci când pune întrebarea în Romani 10: „Cum Îl vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor?” (v. 14). Există multe lucruri bune pe care le putem face noi, creștinii, dar realitatea este că majoritatea acelor lucruri bune pot fi făcute, din fericire, și de oameni care nu sunt creștini. Dar dacă noi, creștinii, ratăm să propovăduim Evanghelia lui Isus, cine altcineva va face asta? Nimeni.

Așadar, lasă că adevărurile Evangheliei să pătrundă în inima ta și chiar să o zdrobească de dragoste pentru cei care nu Îl cunosc pe Isus Hristos. Meditează la ce va însemna pen-

tru prietenii, familia și colegii tăi să stea înaintea lui Dumnezeu, Judecătorul drept, fără să-L aibă pe Isus Hristos. Ține minte ce a făcut harul lui Dumnezeu în viața ta, și imaginează-ți ce ar putea face el în viețile lor. Apoi respiră adânc, roagă-te ca Duhul Sfânt să lucreze, deschide-ți gura, și vorbește!

TÂNJEȘTE DUPĂ EL

În final, Evanghelia ar trebui să ne determine să tânjim după ziua când Regele nostru Isus se va întoarce pentru a-Și stabili Împărăția pe deplin, final și veșnic. Aceasta nu este o dorință care se naște în ultimă instanță doar din ideea de a *fi* în Împărăție. Noi nu ne dorim întoarcerea lui Isus doar pentru că vom trăi într-o lume unde răul va fi eliminat și unde dreptatea va domni.

Acelea sunt promisiuni minunate, dar nici măcar ele nu sunt suficient de mari. Nu, ci dacă înțelegem corect Evanghelia, nu ne vom dori atât de mult Împărăția pe cât ne vom dori Regele. Evanghelia ne-a făcut să Îl cunoaștem și să Îl iubim și, de aceea, să ne dorim să fim cu El. Isus spunea: „vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu” (Ioan 17:24). Iar noi dorim să fim cu El, alăturându-ne milioanele de alte persoane care I se închină.

Cartea Apocalipsa conține o viziune uimitoare a ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru noi, cei care Îl iubim. Aceasta ne oferă doar un crâmpeli din lumea viitoare, dar poți avea

simțământul copleșitor al victoriei, bucurie, odihnei și finalității în imaginea celor răscumpărați care se închină înaintea lui Isus Hristos:

„După aceea m-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare, și ziceau: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!” (Apocalipsa 7:9-10).

Aceasta este ziua către care Evanghelia ne determină să privim și să o dorim. Chiar dacă trecem prin încercări, persecuții, iritări, ispite, apatie sau pur și simplu oboseală în această lume, Evanghelia ne îndreaptă privirile către cer, locul unde Regele nostru Isus – Mielul lui Dumnezeu care a fost răstignit în locul nostru și care a înviat din morți în chip glorios – stă așezat chiar acum, mijlocind pentru noi. Și nu doar atât, ci această Evanghelie ne cheamă să privim înainte către acea zi finală când cerul va fi plin de glasurile răsunătoare a milioane și milioane de oameni iertați, care Îl vor preamări ca Mântuitorul lor răstignit și Regele lor înviat.

MULȚUMIRI SPECIALE

Așa cum stau lucrurile cu orice carte, și în cazul acesteia sunt nenumărate persoane cărora le datorez cuvinte de mulțumire. Nimeni nu învață și nu gândește în izolare, așa că aș putea alocă o zi doar să enumăr numele fraților și sorerilor cu care am vorbit cel puțin în ultimii zece ani pe tema Evangheliei. Totuși, există câteva persoane cărora aș vrea să le transmit mulțumirile mele speciale.

În primul rând, vă mulțumesc vouă, echipa minunată de la Crossway, pentru că ați riscat cu un autor necunoscut. Dacă Domnul găsește potrivit să folosească această carte pentru zidirea Bisericii Sale, să știți că acest lucru a avut loc pentru că s-a folosit de voi.

Îi adresez de asemenea mulțumiri echipei de la 9Marks pentru încurajările pe care mi le-au adresat de a scrie această carte, și pentru eforturile lor de a mă ajuta să și fac acest lucru. Viziunea și pasiunea lui Matt Schmucker pentru sănătatea Bisericii din întreaga lume mă inspiră, și sunt onorat să îl cunosc și să lucrez alături de el. Jonathan Leeman m-a ajutat foarte mult în scrierea acestei cărți. El a îmbunătățit această carte prin conversații, mesaje și muncă

editorială. Vreau să îi mulțumesc și lui Bobby Jamieson, care a consumat nenumărate cafele alături de mine, în conversații despre Împărăție. Ce bucurie să fiu parte a acestei echipe!

Îți mulțumesc, Mark Dever, fratele meu drag, pentru că m-ai împins să scriu prima mea carte. Îți sunt îndatorat în modalități pe care nu sunt sigur că le voi putea exprima vreodată. Mă mândresc să pot spune că ești mentorul meu spiritual, și sunt atât de fericit că Domnul ne-a surprins pe amândoi când m-a adus pentru o vreme înapoi, în Washington DC. El este atât de bun să ne dea această perioadă pe care să o petrecem alături.

În final, vreau să îi transmit mulțumirile mele soției mele puternice și frumoase, Moriah, care mă iubește și se îngrijește de mine atât de bine, și care mă tolerează mai mult decât ar trebui în momentele când dispar în mintea mea, lucrând la vreo problemă teologică complicată. Te iubesc mult, draga mea!

9SEMNE

SERIA ZIDIND BISERICI SĂNĂTOASE

Această serie a 9Marks vă propune câte o carte scurtă, într-un limbaj accesibil, care abordează fiecare din cele nouă semne aduse în discuție de Pastorul Mark Dever, în bine-cunoscuta sa carte *Cele 9 Semne ale Unei Biserici Sănătoase* (plus o carte suplimentară pe tema doctrinei biblice).

Fiind utile pentru studiul individual sau de grup, aceste cărți concise te vor ajuta să înțelegi ce spune Biblia în legătură cu biserica locală și cum se construiește o congregație sănătoasă.

ZIDIND BISERICI SĂNĂTOASE

9Marks există pentru echiparea liderilor bisericilor cu o viziune biblică și resurse practice în vederea glorificării lui Dumnezeu între națiuni, prin intermediul bisericilor sănătoase.

În acest scop, dorim să vedem bisericile caracterizate de următoarele nouă semne ale sănătății:

1. Predicarea expositivă
2. Teologia biblică
3. Înțelegerea biblică a Evangheliei
4. Înțelegerea biblică a convertirii
5. Înțelegerea și practicarea biblică a evanghelizării
6. Membralitatea biblică în biserică
7. Disciplina biblică a bisericii
8. Ucenicizarea biblică
9. Conducerea biblică a bisericii.

La 9Marks noi scriem articole, cărți, recenzii de carte și un jurnal online. Găzduim conferințe, înregistrăm interviuri și producem diferite alte resurse pentru a ajuta bisericile să reflecte gloria lui Dumnezeu.

Vizitați siteul nostru pentru a descoperi conținut în mai mult de **30 de limbi** și înregistrați-vă pentru a primi gratuit jurnalul nostru online. Vedeți lista completă a siteurilor noastre în alte limbi aici:

9marks.org/about/international-efforts/

„Această carte pe tema Evangheliei este una dintre cele mai clare și mai importante cărți pe care le-am citit în ultimii ani”.

Mark Dever, păstor senior,
Capitol Hill Baptist Church, Washington DC

„Gilbert ne-a oferit un portret al Evangheliei care este clar pentru cei care au crezut și convingător pentru cei care trebuie să o creadă”.

David Platt, păstor,
McLean Bible Church, Washington DC

„Nu există vreo nevoie mai mare ca aceea de a cunoaște adevărata Evanghelie, de a recunoaște versiunile contrafăcute ale acesteia și de a educa o generație de creștini a căror viață să fie centrată în Evanghelie. Aveți înaintea voastră o carte foarte importantă, sosită la momentul potrivit”.

R. Albert Mohler, președinte,
The Southern Baptist Theological Seminary

GREG GILBERT (MDiv, The Southern Baptist Theological Seminary) este păstor senior la Third Avenue Baptist Church în Louisville, Kentucky. El este autorul mai multor cărți, printre care *James: A 12-Week Study* și *Who Is Jesus?*, și co-autor (cu Kevin DeYoung) al cărții *What Is the Mission of the Church?*